

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2019 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະລຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 7557 Rambler Road, Suite 1200, Dallas, TX 75231-2388.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທີຈົດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY PRESS® Leadership Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: David Hardage
Director, Great Commission Team: Delvin Atchison
Publisher, BAPTISTWAY PRESS®: Scott Stevens

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3, 4
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 1, 2, 3, 4
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 5, 6, 7, 8, 9
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 5, 6, 7, 8, 9
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 10, 11, 12, 13
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 10, 11, 12, 13
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM: Joe Haag

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas

ບົດຮຽນທີ 1

ເຮັດຕາມໂລກ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອົບພະຍົບ 20:1-17

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ອົບພະຍົບ 20:1-17, ພຣະບັນຍັດທິສອງ 5:6-21

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າປະທານພຣະບັດຍັດສິບປະການເປັນພື້ນຖານທັມມະຈະຣິຍາ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ການເປັນຄົນດີນັ້ນຍ້ອນປະເພນີ ຫລືຍ້ອນກົດບັດຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອພວກເຮົາເອົາມາດຕະຖານຂອງພຣະເຈົ້າມາໃຊ້ໃຫ້ເປັນກາຍເປັນຄົນສິນທັມ.

ຄຳນຳ

ການສັນຈອນແລະຂ່າວສານໃນທຸກວັນນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ໂລກນີ້ນ້ອຍລົງຄືບອກໃຫ້ຄົນຢູ່ບ່ອນຫ່າງໄກກັນໄດ້ໄປມາຫາກັນໄວດ້ວຍເຮືອບິນ ແລະສິ່ງຂ່າວຢ່າງວ່ອງໄວດ້ວຍອິນເຕີແນັດ. ເວລານີ້ຄົນໄດ້ຢູ່ໃກ້ກັນເຖິງແມ່ນຢູ່ສຸດຂອບພຳ ມີຄຳເວົ້າທີ່ວ່າ, “ຢູ່ໃກ້ກັນເໝືອນໂທຣະສັບມິຕີ.” ດັ່ງນັ້ນ, ຮັບຖານແລະອົງການສາສນາບໍ່ສາມາດຈະບົດບັງຜູ້ຕິດຕາມບໍ່ໃຫ້ຮູ້ສິ່ງທີ່ຕົນເອງເຮັດດີ ຫລືບໍ່ດີ.

ການປະຕິເສດຂອງໂລກທີ່ບໍ່ຍອມຮັບວ່າຊີວິດເປັນສິ່ງອານິຈັງນີ້ເປັນການກ່າວເຖິງອະນາຄົດຂອງສັງຄົມທີ່ໄປ ແລະປະເພນີຕ່າງໆຂອງໂລກຈະເປັນແນວໃດ. ໃຜຈະເວົ້າໄດ້ຕໍ່ໂລກວ່າຕົນເອງເວົ້າເຖິງຄວາມຈິງອັນແນ່ນອນ? ສາສນາ ຫລືຄົນໃນໂລກມີຄວາມແຕກຕ່າງຫຍັງ ແລະອັນໃດດີກວ່າກັນ? ເຫັນວ່າທັງສອງຈະກາຍເປັນເໝືອນອັນດຽວກັນຂຶ້ນແຕ່ລະວັນ. ການຍອມເຮັດຕາມໂລກໄດ້ກາຍເປັນພຣະອົງໃໝ່ແລ້ວ. ເທວະດາຄັບຣິເອັນ ສັງເກດເຫັນແລະກາຍເປັນທຸກໃຈເພາະ, “ສິ່ງທີ່ຖືວ່າເປັນຄວາມຈິງນັ້ນກຳລັງຖືກສລາຍໄປ.”

ຖ້າເຮັດຕາມຄຳເຫັນຂອງໂລກນີ້ ສັງຄົມຂອງພວກເຮົາກໍສັບສິນ. ເວລາພວກອິສຣາເອນຕ້ອງການພຣະເຈົ້ານຳພາ ພວກເຂົາພົບກັບບັນຫາເຮືອງທັມມະຈະຣິຍາ ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານພຣະບັນຍັດສິບປະການເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາເອົາມາປະກອບໃຊ້. ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າ, ພຣະບັນຍັດສິບປະການໃນສມັຍເດີມສາມາດຊ່ອຍກູ້ພວກເຮົາອອກຈາກສັງຄົມຊົ່ວຮ້າຍໃນທຸກວັນນີ້ໄດ້ບໍ່?

1. ພຣະບັນຍັດສິບປະການມາຈາກພຣະເຈົ້າ

ທຸກໆສມັຍພວກເຮົາຕ້ອງການກົດບັດຍັດເພື່ອຈະເອົາມາປະກອບໃຊ້, ກົດຕ່າງໆໄດ້ມີມາກ່ອນສມັຍໂມເຊ. ປະມານ 1692 ປີ ກ່ອນ ຄສ ພວກບາບີໂລນໄດ້ມີກົດຕ່າງໆທີ່ເອີ້ນວ່າ ແຮມມູຣາບີ ຄ້າຍກັບພຣະບັນຍັດສິບປະການຂອງພວກຍິວ. ພວກນັກຂຽນເຮືອງປະວັດສາດໄດ້ກ່າວວ່າ ແຮມມູຣາບີ ເປັນຕົ້ນຕໍຂອງພຣະບັດຍັດສິບປະການທີ່ພວກຍິວໄດ້ເອົາມາຈາກຊາດອື່ນ ແຕ່ຄຳເຫັນຢ່າງນີ້ບໍ່ໄດ້ກົງກັບປຶ້ມອົບພະຍົບ 20:1 ທີ່

ກ່າວວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວຖ້ອຍຄຳຕໍ່ໄປນີ້.” ຄືພຣະບັດຍັດສິບປະການແມ່ນພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປະທານໃຫ້ໂດຍກົງ.

ອາດຈະມີຄົນຖາມວ່າ, ຖ້າໂມເຊມີອາຍຸຫລາຍກວ່າ 1500 ກ່ອນ ຄສ ການຮູ້ສຶກຜິດຖືກ ແລະທັມມະຈະນິຍາໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ແມ່ນບໍ່? ບໍ່ແມ່ນ, ກົດບັນຍັດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວທີ່ພູເຂົາຊີນາອີກໍເປັນພາກສ່ວນປະຈຳຊີວິດ ເໝືອນກັບກົດຂອງວິທະຍາສາດມີສ່ວນໃນຊີວິດຂອງມະນຸດເຮົາ.

ໃນເມື່ອກາອິນໄດ້ຂ້າອາເບນຜູ້ເປັນນ້ອງຊາຍ ອ້າຍກໍມີຄວາມຮູ້ສຶກຜິດກ່ອນມີພຣະບັດຍັດສິບປະການ. ເມື່ອອັບຣາຮາມໄດ້ຕົວະເລື່ອງນາງຊາຣາວ່າເປັນນ້ອງສາວທັງໆທີ່ນາງເປັນເມັງເພື່ອຈະໄດ້ມີຄວາມປອດພັຍໃນຕ່າງແດນ, ອັບຣາຮາມຮູ້ດີວ່າຕົວເອງມີຄວາມຜິດທັງໆທີ່ພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຕັດສິນວ່າ, “ຢ່າເປັນພະຍານເທດ.” ເມື່ອນາງຮາເຊນໄດ້ລັກເອົາສິ່ງຂອງຈາກພໍ່ລາບານກ່ອນອອກໄປຍັງປະເທດການາອານ ນາງກໍຮູ້ຈັກວ່າການລັກນັ້ນເປັນຄວາມຜິດ ເມັງຂອງໂປຕີຟາໄດ້ລັລວງໂຢເຊບ ໂຢເຊບຮູ້ແລ້ວວ່າສິ່ງທີ່ເມັງເຈົ້ານາຍຕ້ອງການນັ້ນເປັນຄວາມຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເຖິງແມ່ນກົດບັດຍັດນີ້ພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ກ່າວ, ເປັນຂໍ້ລັບ, ການມີຄວາມຮູ້ສຶກຖືກຜິດໄດ້ຂຽນເອົາໄວ້ທີ່ຫົວໃຈແລະໃນຄວາມນິກົດຂອງມະນຸດຢູ່ແລ້ວ.

ທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດຫລາຍຢ່າງຜິດ ເຖິງແມ່ນໃນໃຈບອກເຮົາວ່ານັ້ນເປັນຄວາມຜິດ. ຕົວຢ່າງ: ນອນນຳກັນກ່ອນແຕ່ງງານ. ມີນັກຂຽນຄົນນຶ່ງຜູ້ມີຊື່ວ່າ Adelle M. Banks ໄດ້ຂຽນໃນໜັງສືພິມຂອງຄຣິສຕຽນວ່າ, “ແປດສິບເປີເຊັນຄົນໜຸ່ມໄດ້ນອນນຳກັນກ່ອນແຕ່ງງານ ແລະສາມສິບເປີເຊັນບໍ່ໄດ້ວາງແຜນຄອບຄົວຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ມີການແທ້ງເດັກອອກ.”

ພວກເຮົາຮູ້ດີວ່າມີເພດສັມພັນກ່ອນແຕ່ງງານນັ້ນຜິດ-ແຕ່ພວກນາງໝໍໄດ້ເອົາຖົງອະນາມັຍໃຫ້ນັກຮຽນວັຍລຸ້ນໃນໂຮງຮຽນ ພໍ່ແມ່ນໄດ້ເອົາຢາຄຸມກຳເນີດໃຫ້ລູກສາວຕົນເອງ; ເພາະໝູ່ເພື່ອນຍັງພາກັນເວົ້າວ່າ “ໝົດທຸກຄົນເຮັດຢ່າງນີ້.” ໃນເມື່ອຊາຍຊູກ່າວວ່າ, “ຖ້າເຈົ້າຮັກຂ້ອຍຈຶ່ງສະແດງອອກມາ.” ການມີເພດກ່ອນແຕ່ງງານເປັນຄວາມຜິດຕລອດເວລາ ແລະພວກເຮົາທັງຫລາຍກໍຮູ້ຢູ່ໃນຈິດໃຈ.

ການເຮັດຜິດຕໍ່ກົດທັມມະຈະນິຍາຂອງຈັກກະວານເປັນການຕໍ່ສູ້ຄວາມບໍ່ນິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດກໍໄດ້ຮັບຜົນທີ່ຕາມມາ-ພະຍາດເອດ, ເປັນໂຣກຕ່າງໆເພາະໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ສະຖາບັນແຕ່ງງານທີ່ພຣະເຈົ້າຕັ້ງຂຶ້ນ. ຖ້າກົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມີຢູ່ປະຈຳໃຈແລ້ວ, ພຣະບັນຍັດສິບປະການມີຄວາມຈຳເປັນແນວໃດ? ມີຄຳຖາມອີກວ່າ ມີເຫດຜົນອັນໃດທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານພຣະບັນຍັດສິບປະການໃຫ້ແກ່ໂມເຊທີ່ພູຊີນາອີ?

2. ພຣະບັນຍັດສິບປະການເປັນແສງສະຫ່ອນຈາກພຣະເຈົ້າ

ພຣະເຈົ້າປະທານພຣະບັນຍັດສິບປະການເພື່ອບອກໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນຄວາມບໍ່ນິສຸດຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສັ່ງສອນທີ່ຈ້າຍພູ ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງເຖິງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງນີ້ໄດ້ຍິນຄວາມຮ້ອງທຸກຂອງພວກອິສຣາເອນເວລາພວກເຂົາໄດ້ຖືກຂົ່ມເຫງໃນປະເທດເອຢິບ ພຣະອົງໄດ້ປະທານພຣະບັນຍັດອອກຈາກຄວາມຮັກ ແລະເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ສິ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງຂຶ້ນ. ອົງພຣະເຢຊູຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າປະທານພຣະບັນຍັດໃຫ້ເພື່ອນຳພາ ຜ່ານທາງຄວາມເຊື່ອຟັງ, ແລະໃຫ້ພວກເຮົາຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນອົງບໍ່ນິສຸດແລະສັດຊື່.

ພຣະເຈົ້າເປັນແສງສະຫວ່າງ ພວກເຮົາຢູ່ໃນຄວາມມືດ, ພຣະອົງບໍ່ນິສຸດ ພວກເຮົາເປັນຄົນຜິດບາບ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຈຸດປະສົງຂອງກົດບັດຍັດໃນ (ໂຣມ 3:19-21), ເພິ່ນໄດ້ບອກວ່າກົດບັນຍັດນຳພວກເຮົາໃຫ້ຍອມຮັບເລື່ອງຄວາມຜິດບາບ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຂຽນອອກມາເປັນໂຕໜັງສືເໝືອນກະຈົກໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ອ່ານເຖິງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງ ແລະເຫັນສະພາບຂອງຕົນເອງວ່າເປັນຄົນຜິດບາບ. ພວກເຮົາອາດເວົ້າເໝືອນກັບຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອຊາຢາວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບເຄາະກັມແລະໝົດຫວັງແລ້ວ, ຄຳເວົ້າທຸກໆຄຳອອກຈາກປາກລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນບາບ ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ນຳຊົນຊາດທີ່ເວົ້າແຕ່ບາບຫຍາບຊ້າ.” (ອຊຢ 6:5).

ພຣະເຈົ້າປະທານພຣະບັນຍັດສືບປະການເພື່ອສິດສອນການກະທຳຜິດຂອງພວກເຮົາ. ກົດບັດຍັດເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດຖືກຕ້ອງ ບໍ່ໃຫ້ເຮັດຕາມກົດທັມນຽມຂອງໂລກຊຶ່ງຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຊົນຊາດອິສຣາເອນຕ້ອງການບັນຍັດເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າການປະພຶດອັນໃດຖືກຫລີຜິດຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ກົດບັນຍັດເຫລົ່ານີ້ສຳຄັນໃນສັມຍນັ້ນ ແລະທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາຍິ່ງຕ້ອງການຫລາຍທີ່ສຸດເພື່ອນຳພາຊີວິດ.

3. ພຣະບັດຍັດທີ່ຂຶ້ນກັບຄວາມສັມພັນ

ອາຈານໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຈຸດປະສົງຂອງກົດບັດຍັດໃນ ຄາລາເຕັງ 3:24 ເພິ່ນໄດ້ຂຽນວ່າກົດບັດຍັດໄດ້ປະທານໃຫ້ເພື່ອນຳພາພວກເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າແລະພຣະຄຣິດ. ໂດຍຜ່ານທາງກົດບັນຍັດນັ້ນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ວ່າພວກເຮົາຕ້ອງການອົງພຣະເມຊີອາ. ໃນເມື່ອພວກເຮົາເອົາຕົວເອງທຽບກັບພຣະບັດຍັດ ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນວ່າການກະທຳແລະຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາຜິດພາດ ພວກເຮົາຕ້ອງການພຣະຜູ້ຊ່ວຍເພາະພວກເຮົາເຮັດເອົາເອງບໍ່ໄດ້. ມະນຸດເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຝຶກຫັດໃຫ້ຕົນເອງເຂັ້ມແຮງເພື່ອຈະບໍ່ເຮັດຜິດແຕ່ຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າຂຽນພຣະບັດຍັດໄວ້ໃນຈິດໃຈຕ່າງຫາກ.

ມີພວກສາສນາທູດໄປເຮັດວຽກຢູ່ປະເທດອັຟຣິກາ. ມີຫົວໜ້າເຜົ່າຄົນນຶ່ງທີ່ສາສນາທູດເປັນພະຍານປະກາດເລື່ອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ລາວຟັງ ແລະລາວຕອບວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າບໍ່ໃຫ້ເອົາເມັງຂອງເພື່ອນບ້ານ ບໍ່ໃຫ້ເອົາສັດລ້ຽງຂອງຄົນອື່ນ, ບໍ່ໃຫ້ລັກລອບຂ້າແລະພ້ອມເຕັ້ນເວລາມີຊັຍຊຸນະ.” ສາສນາທູດບອກລາວວ່າເຈົ້າເວົ້າຖືກ. ຫົວໜ້າເຜົ່າຈຶ່ງກ່າວວ່າ, “ຂ້ອຍເຮັດຕາມເຈົ້າບອກບໍ່ໄດ້, ຂ້ອຍເປັນຄົນແກ່ໂພດເປັນຄຣິສະຕຽນບໍ່ໄດ້ເພາະເປັນຄົນແກ່ແລະຄຣິສະຕຽນເຫັນວ່າຄືກັນ.”

ມີຫລາຍຄົນມີຄວາມຄິດແລະເຂົ້າໃຈເໝືອນກັບຫົວໜ້າເຜົ່າໃນປະເທດອັຟຣິກາ ຄິດວ່າເປັນຄຣິສະຕຽນມີຂໍ້ບັງຄັບຫລາຍເຊັ່ນ: ເຮັດອັນນີ້ໄດ້ເຮັດອັນນັ້ນບໍ່ໄດ້. ກົດບັດຍັດນີ້ເຮັດໄດ້ມີແຕ່ຜູ້ເຖົ້າ ຜູ້ບໍ່ຢາກມີຄວາມມ່ວນຊື່ນອີກ. ມີນັກສາສນາສາດຄົນນຶ່ງຊື່ວ່າ J.T. Packer ໄດ້ກ່າວວ່າພວກເຮົາຕ້ອງສຶກສາພຣະບັດຍັດສືບປະການເພື່ອຈະຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມຮັກ. ພຣະບັດຍັດແລະຄວາມຮັກຂຶ້ນຂອງທັມມະຈະນິຍາເພາະບັນຍັດປາສຈາກຄວາມຮັກແລ້ວ ເຫັນຄວາມສຳຄັນຂອງຫລັກການຫລາຍກວ່າຄຸນຄ່າຂອງຄົນ. ມີຄວາມເວົ້າວ່າ “ຄວາມຮັກເຮັດໃຫ້ຕາບອດ ແລະກົດບັດຍັດເປັນຕາຂອງຄວາມຮັກ. (ເຮັດໃຫ້ເຫັນຮຸ່ງ)”

ມີຫລາຍຄົນໄດ້ຕ້ອງຕິຄວາມເຊື່ອຂອງຄຣິສະຕຽນວ່າເປັນກົດເກນ ຫາວ່າຄຣິສະຕຽນສົນໃຈເລື່ອງທາງລົບຫລາຍກວ່າທາງບວກຂອງຊີວິດ. ນັ້ນກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມຕ້ອງຕິ ໃນຄຳສອນຂອງພຣະຄັມພິເດີມແລະພຣະຄັມພິໃໝ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນກົດບັດຍັດພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢ

ຊູກໍເລີ້ມຈາກກົດບັດຍັດ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາທຳລາຍກົດບັດຍັດ ແຕ່ມາເຮັດໃຫ້ພຣະບັດຍັດສຳເຮັດ ໝາຍຄວາມວ່າກົດບັດຍັດມາກ່ອນແລະພຣະເຢຊູນຳເອົາພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກມາໃຫ້ພວກເຮົາ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ອາຈານໂປໂລໄດ້ຂຽນໃນປຶ້ມໂຣມ 8:3-4 ເຖິງກົດບັດຍັດທີ່ພວກເຮົາເຮັດບໍ່ໄດ້, ພວກເຮົາອ່ອນແອເພາະຢູ່ໃນເນື້ອຍໜັງ, ເພື່ອເປັນການແກ້ໄຂ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ ຕອນນີ້ພວກເຮົາຈຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່າກົດບັດຍັດເປັນເໝືອນຕູ້ເກັບເຄື່ອງ ຕູ້ນັ້ນອາດມີຮາຄາແພງ ແຕ່ຈະມີຄ່າເພີ່ມຖ້າມີສິ່ງຂອງເຕັມຢູ່ໃນຕູ້ນັ້ນ. ອົງພຣະເຢຊູສະເດັດມາເຮັດໃຫ້ພຣະບັດຍັດມີຄ່າເພີ່ມ. ຜູ້ທີ່ປະທານພຣະບັດຍັດສືບປະການກໍເປັນຜູ້ໃຫ້ກຳລັງເພື່ອພວກເຮົາຈະເຮັດຕາມພຣະບັດບັດໄດ້.

ຊົນຊາດອິສຣາເອນໄດ້ຢູ່ໃນພຣະສັນຍາເຣື່ອງຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ. ຊາດອື່ນຈະເຮັດແນວໃດກໍຕາມເຖິງເຣື່ອງສິນຫ້ມ; ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຕໍ່ລູກຫລານອັບຣາຮາມຢ່າງເປີດເຜີຍເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການຢາກໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດ. ໃນປະເທດອະເມຣິກາກໍເຊັ່ນກັນ ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາຮັກສາກົດບັດຍັດຂອງພຣະເຈົ້າໄວ້ເຖິງແມ່ນຈະມີສັງຄົມປ່ຽນແປງໄປ ເພາະພວກເຮົາເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມ:

1. ພຣະບັດຍັດສືບປະການແຕກຕ່າງກັບກົດຂອງສັງຄົມອື່ນໆຢ່າງໃດ?
2. ຄຳສອນຂອງໂລກໄດ້ທ້າທາຍຕໍ່ກົດບັດຍັດສືບປະກາດຢ່າງໃດ?
3. ສັງຄົມປ່ຽນແປງ ໄດ້ເປັນຜົນສະທ້ອນຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກແນວໃດ?
4. ອົງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ພຣະບັນຍັດສຳເຮັດລົງຢ່າງໃດ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 2

ພື້ນຖານຂອງພຣະບັນຍັດ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ອົບພະຍົບ 20:3
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ:** ອົບພະຍົບ 20:1-17, ພຣະບັນຍັດທີສອງ 5:6-21
- ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ພຣະເຈົ້າຄວນເປັນຜູ້ທຳອິດໃນຊີວິດຂອງທ່ານ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ມີອັນໃດແດ່ທີ່ທ່ານໄດ້ມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີກວ່າອົງພຣະຄຣິດໃນຊີວິດ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອຈະຮູ້ວ່າ “ຢ່າມີພຣະອື່ນນອກຈາກເຮົາ” ເປັນພື້ນຖານໃນຊີວິດ ແລະຈະເປັນທາງໃຫ້ມີຄວາມສັມພັນທີ່ດີກັບພຣະເຈົ້າໄດ້.

ຄຳນຳ

ໃນປີ 2018 ທີ່ປະເທດ ນາຍຈີເຣັຍມີພວກກໍ່ການຮ້າຍໄດ້ໄປຈັບເອົາເດັກນ້ອຍນັກຮຽນ 110 ຄົນ ມີບາງຄົນໄດ້ເສັງຊີວິດ. ເມື່ອພວກກໍ່ການຮ້າຍເຫັນວ່າເດັກພວກນີ້ເປັນພວກມຸສລິມ ພວກກໍ່ການຮ້າຍໄດ້ສົ່ງເດັກພວກນີ້ກັບບ້ານ ເຫລືອແຕ່ຄົນດຽວມີຊື່ວ່າ ນາງເລັງເພາະນາງບໍ່ຍອມປະຕິເສດອົງພຣະເຢຊູ. ນາງ ຍອມຕາຍຍ້ອນຄວາມເຊື່ອ.

ພຣະຂໍ້ຄຳສັ່ງອັນທຳອິດໃນພຣະບັນຍັດ 10 ປະການ ບໍ່ໄດ້ເປັນເຫດຮ້າຍຕໍ່ຄົນທີ່ຢູ່ປະເທດຕາເວັນຕົກເພາະມີກົດໝາຍຮັບຮອງເຖິງເຮືອງຄວາມເຊື່ອ. ພວກເຮົາອາດຈະເຮັດໄດ້ຍາກເໝືອນນາງ ເລັງຜູ້ຍອມຕາຍຍ້ອນຄວາມເຊື່ອ. ຄຣິສະຕຽນ 2/3 ໃນໂລກນີ້ໄດ້ຢູ່ໃນປະເທດທີ່ມີການຂົ່ມເຫັງ ມີປະມານ 20 ຄົນຖືກຂ້າໃຫ້ຕາຍແຕ່ລະວັນຍ້ອນຄວາມເຊື່ອ. ມີຄຳຖາມວ່າ, “ຢ່າມີພຣະອື່ນນອກຈາກເຮົາ” ມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດ?

1. ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນສົມຄວນນະມັສການ (ອົບພະຍົບ 20:3)

ເມື່ອໂມເຊໄດ້ເອົາພຣະບັດຍັດສິບປະການໄປໃຫ້ປະຊາຊົນເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຂໍ້ເຫລົ່ານີ້.” ແລະເພິ່ນໄດ້ເວົ້າເຖິງພຣະບັດຍັດສິບປະການເປັນລຳດັບຕາມພຣະເຈົ້າສັ່ງ. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າຂໍ້ໃດໃຫຍ່ແລະສຳຄັນກວ່າກັນ. ແຕ່ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າເອົາຂໍ້ທີ່ນຶ່ງອອກມາຕ້ອງມີເຫດຜົນດີ: “ທ່ານຢ່າມີພຣະອື່ນນອກຈາກເຮົາ.”

ພວກເຮົາອາດຄິດວ່າຂໍ້ນີ້ເປັນສິ່ງງ່າຍທີ່ຈະເຮັດໄດ້ ເພາະແມ່ນໃຜທີ່ໃນຖ້ຳມາກາງພວກເຮົານັບຖືພຣະຣາພວກຖືດວງອາທິດເປັນພຣະເຈົ້າ? ຈະບໍ່ມີໃຜຕີໃນພວກເຮົາມີທັງພຣະບາອານໃນເຮືອນ? ໃນສັມຍໂມເຊ ທຸກບ້ານເຮືອນມີພຣະປະຈຳຕົນເອງ. ຕອນນີ້ພວກອິສຣາເອນຫາກໍ່ພາກັນເຂົ້າໃຈເພີ້ມເຖິງການນະມັສການພຣະເຈົ້າອົງທຽງແທ້ຜູ້ໄດ້ກ່າວຖ້ອຍຄຳສັ່ງນີ້, “ຢ່າມີພຣະອື່ນນອກຈາກເຮົາ.” ໝາຍຄວາມວ່າໝາຍນອກຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າມີອັນໃດເພີ້ມອີກ. ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າແຕ່ອົງດຽວ.

ເວລາພວກຜູ້ຊາຍຍິງພາກັນອ້ອນວອນຕອນເຊົ້າ ພວກເຂົາໄດ້ທ່ອງຈຳພຣະທັມທີ່ເອີ້ນວ່າ (ຊີມາ) (ພຣະບັດຍັດທິສອງ 6:4). ພວກເຂົາກ່າວວ່າ, "ອິສຣາເອນເອີຍ! ຈົ່ງຟັງເຖິດ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ." ເຫດການເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເປັນສິ່ງປ່ຽນແປງແບບໃໝ່ຕໍ່ມະນຸສໂລກຈາກພູເຂົາຊີນາອີ.

ພວກເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າເປັນແຕ່ອົງດຽວ. ການເຂົ້າໃຈຢ່າງນີ້ເຖິງພຣະເຈົ້າສຳຄັນຫລາຍເພື່ອພວກເຮົາຈະເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງກົດເກນຂອງທຳນຽມປະເພນີແລະພຣະບັດຍັດສິບປະການ. ຄຳສອນຈາກປະເພນີເປັນພຽງກົດເກນເຖິງທັມມະຈະຣິຍາ ແຕ່ພຣະບັດຍັດສິບປະການແມ່ນຄຳເວົ້າຂອງອົງພຣະເຈົ້າຂອງຈັກກະວານ.

2. ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກເຖິງພຣະລັກສະນະ (ອີບພະຍົບ 20:3)

ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງແນ່ເຖິງພຣະເຈົ້າ ເພາະພວກເຮົາມີລັກສະນະເໝືອນພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຮົານະມັສການ. ຖ້າພວກເຮົານະມັສການພຣະອື່ນໆ ພວກເຮົາກໍມີຄວາມຄິດແລະການປະພຶດຜິດຈາກກົດຂອງພຣະເຈົ້າອົງສ້າງໂລກ. ຖ້າພວກເຮົານັບຖືພຣະທີ່ມີແຕ່ກົດເກນຢ່າງຫລວງຫລາຍ ຢາກໃຫ້ເຮັດນັ້ນເຮັດນີ້ ພວກທີ່ນັບຖືກຳກາຍເປັນຄົນສັ່ງການແລະເຄັ່ງຄັດໃນກົດນັ້ນ.

ໂມເຊຮູ້ວ່າພວກເອຍິບນັບຖືພຣະຣາ, ພວກຟິລິສຕິນນັບຖືພຣະດາໂກນ, ແລະພວກຊີໂດນາຍນັບຖືພຣະບາອານ. ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າເອີ້ນເອົາໂມເຊ ເພິ່ນຈຶ່ງຖາມວ່າ, "ພຣະອົງຊື່ຫຍັງ? ຂ້ານ້ອຍຈະບອກປະຊາຊົນແນວໃດວ່າແມ່ນພຣະເຈົ້າໄດ້ສິ່ງມາ?" ທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າໄດ້ຕອບວ່າ, "ເຮົາເປັນຜູ້ເຮົາເປັນ" ແປວ່າເຮົາສືບຕໍ່ເປັນຜູ້ເຮົາເປັນຢູ່ຕະຫລອດໄປ. ພຣະນາມວ່າ ຢາເວ ຫລືເຢໂຣວາ ເປັນຊື່ຖືກຕ້ອງແລະດີທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຮົານັບຖື. ພຣະອົງຍັງໄດ້ບອກອີກວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ, ແລະຢາໂຄບ. ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ມີພຣະສັນຍາກັບບັນພະບຸຣຸດ ເພື່ອຊາດອື່ນໆຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນຜ່ານພວກເຂົາ. ໃນເມື່ອພຣະອົງໄດ້ກ່າວ, "ເຮົາແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ"(ອພຍ 20:2) ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເຮົາແມ່ນຜູ້ສັນຍາ ຜູ້ໄດ້ກ່າວກັບໂມເຊ, ເຮົາແມ່ນພຣະເຈົ້າສ່ວນຕົວຂອງພວກເຈົ້າ, ເຮົາແມ່ນພຣະຜູ້ຊ່ອຍ."

ກ່ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ພົບກັບພວກອິສຣາເອນທີ່ພູເຂົາຊີນາອີ ປະຊາກອນເຫລົ່ານີ້ເປັນທາດຢູ່ໃນປະເທດເອຍິບ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດຕຽມໂມເຊແລະອາໂຣນ ຫລັງຈາກ 400 ປີເພື່ອນຳພາພວກເຂົາອອກຈາກການເປັນທາດ. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ໂມເຊແລະອາໂຣນນຳພາພວກເຂົາຜ່ານປ່າທຸຣະກັນດານໄປຍັງບ້ານເມືອງໃໝ່, ຄິດິນແດນແຫ່ງພຣະສັນຍາ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳການອັສຈັນໃຫຍ່ຄືພຣະອົງໄດ້ແຍກນ້ຳທະເລແດງ ແລະພວກທະຫານເອຍິບທີ່ຕິດຕາມໄປນັ້ນໄດ້ຕາຍລົງນ້ຳໝົດ.

ເຫັນວ່າພວກອິສຣາເອນໄດ້ພົ້ນໃຈໃນການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງບໍ່ເປັນຜູ້ທີ່ກ່າວກັບພວກເຂົາໃນປ່າດິນຊາຍເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ມີຄວາມສັມພັນອັນດີກັບອັບຣາຮາມ ເພື່ອໃຫ້ພວກອິນຣາເອນໄດ້ພົ້ນຈາກພັຍ ຜ່ານໂຢເຊັບ, ຜ່ານເຫດຮ້າຍສິບຢ່າງ, ແລະຜ່ານໂມເຊ. ແລະທີ່ສຸດພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເພາະເຮົາໄດ້ເຂົ້າສ່ວນສັນຍາໃນຄວາມສັມພັນດ້ວຍພຣະຄຸນແລະຊ່ອຍເຫລືອພວກເຈົ້າ, ເຮົາບອກວ່າ ພວກເຈົ້າຄວນເປັນຄົນແນວໃດ."

ທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າເປັນພຣະຜູ້ສັນຍາແລະຊ່ອຍເຫລືອ, ແມ່ນພຣະເຈົ້າອົງດຽວທີ່ໄດ້ປະທານພຣະບັນຍັດສິບປະການທີ່ພູເຂົາຊີນາອີ ພຣະອົງໄດ້ຈັດຫາທາງຊ່ອຍເຫລືອຕໍ່ຄົນຜິດບາບທັງຫລາຍຜູ້

ຕ້ອງການພຣະອົງ. ພຣະອົງມີຄວາມຮັກແລະພຣະຄຸນຕໍ່ພວກເຮົາຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ພວກເຮົາສາມາດເຂົ້າໄປຫາພຣະອົງໄດ້. ອາຈານໂປໂລໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເຮົາຊ່າງເປັນຄົນທຸກຍາກເຂັ້ມໃຈແທ້ໝໍ້ ໃຜຈະຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກຮ່າງກາຍທີ່ຕ້ອງຕາຍນີ້?” (ໂຣມ 7:24). ພວກເຮົາຄວນເວົ້າເຊັ່ນນັ້ນກັບອາຈານໂປໂລ, “ຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າໂດຍທາງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.” (ໂຣມ 7:25).

3. ພຣະເຈົ້າສິ່ງໃຫ້ຈົງຮັກພັກດີ (ອິບພະຍົບ 20:3)

ພຣະເຈົ້າອົງດຽວຜູ້ນຳພາກພວກອິສຣາເອັນອອກຈາກດິນແດນທີ່ພວກເຂົາເປັນທາດ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວເຖິງການທີ່ພວກເຮົາກາຍເປັນທາດຂອງຄວາມບາບ. ກ່າວວ່າທຳອິດທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດຄືເອົາໃຈໃສ່ຂໍຄຳສັ່ງທີ່ນຶ່ງໃຫ້ພຣະເຢໂຮວາເປັນສູນກາງຂອງຊີວິດ, ນະມັສການພຣະອົງແຕ່ອົງດຽວ. ທຸກວັນນີ້ມະນຸດເຮົາອາດເອົາສິ່ງຂອງ, ຄວາມມ່ວນຊື່ນ, ອາຊີບ ແລະອື່ນໆມາແທນພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາອາດຍົກເອົາທັມມະຈະຣິຍາມາໃຊ້, ເອົາສາສນາ, ວິທະຍາສາດ, ການເມືອງ ຫລືຄວາມນິກົດຈາກມະນຸດມາປະກອບໃຊ້ແລະຖືວ່າຕົນເອງເປັນຄົນດີ.

ມີພຣະຫລາຍພຣະທີ່ເອົາຕົນເອງເຂົ້າມາຢູ່ລະຫວ່າງກາງຂອງພຣະຂອງຄຣິສະຕຽນເຊັ່ນອົງການໂລກແຫ່ງສັນຕິພາບ ຫລືອົງການສິ່ງແວດລ້ອມ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເຂົ້າມາເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ເອົາໃຈໃສ່. ບາງຄັ້ງຍັງມີສິດຍາພິບານບາງຄົນໄດ້ຖືວ່າການປະກາດສຳຄັນໄປກວ່າການຍຳເກງຖວາຍຊີວິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພວກເຮົາສັ່ງສັນຕິສຸກ, ການສເມີພາບກັນ, ແລະການປະກາດ ສິ່ງນີ້ດີ ແຕ່ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ຄວນແຍກເອົາການຖວາຍຊີວິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າອົງທຸ່ງແທ້ອອກໄປໄດ້.

4. ພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານແມ່ນໃຜ? (ອິບພະຍົບ 20:3)

ຜູ້ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູບໍ່ສາມາດແບ່ງຄວາມຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະຫລາຍຕົນ. ໃນປຶ້ມອິບພະຍົບ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຢ່າມີພຣະອື່ນນອກຈາກເຮົາ.” ພວກເຮົາບໍ່ຄວນມີພຣະເຈົ້າແລະປະເທດຊາດ, ຄວາມສຳເຣັດ, ສັນຕິສຸກ, ແລະຄວາມຮັ່ງມີ. ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ ທ່ານບໍ່ຄວນມີພຣະອື່ນນອກຈາກເຮົາ.” ຕໍ່ມາໂຢຊວຍໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງຕັດສິນໃຈວັນນີ້ວ່າພວກເຮົາຈະຮັບໃຊ້ຜູ້ໃດ ພຣະຊຶ່ງບູ່ຍາຕາຍາຍຢູ່ໃນທ້ອງຖິ່ນຟາກຕາເວັນອອກຂອງແມ່ນ້ຳເອຟຣາດ ຫລືພຣະຂອງຄົນອາໂມຣິດໃນແຜ່ນດິນຊຶ່ງພວກເຮົາອາສັຍຢູ່ນີ້ ແຕ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າແລະຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.” (ໂຢຊວຍ 24:15.)

ເທິງພູເຂົາກາເມນ ຜູ້ປະກາດເອລີຢາໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ພວກທ່ານຈະເປັນຄົນສອງໃຈຢູ່ຢ່າງນີ້ອີກດິນປານໃດ ຖ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງເປັນພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງຕິດຕາມພຣະອົງ ຖ້າວ່າບາອານເປັນພຣະເຈົ້າກໍຈົ່ງຕິດຕາມບາອານ” (1 ກະສັດ 18:21). ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າ, “ບໍ່ມີຜູ້ໃດເປັນຂ້າສອງເຈົ້າ ບ່າວສອງນາຍໄດ້ ເພາະຈະຊັງນາຍຜູ້ນີ້ ແລະຈະໄປຮັກນາຍຜູ້ນັ້ນ ຫລືຈະຕິດພັນນາຍຜູ້ນີ້ ປມາດນາຍຜູ້ນັ້ນ ທ່ານຈະເປັນຂ້ອຍໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເປັນຂ້ອຍໃຊ້ຂອງເງິນຄຳພ້ອມກັນບໍ່ໄດ້. (ມທ 6:24). ພຣະອົງເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າແລະພຣະອົງຈະບໍ່ແບ່ງປັນຄວາມຈົງຮັກພັກດີກັບພຣະອື່ນໄດ້.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ມີສິ່ງໃດໃນຊີວິດຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ທ່ານມີກຳແພງລະຫວ່າງທ່ານກັບອົງພຣະເຢຊູ? ໃຜເປັນພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານຜູ້ທີ່ທ່ານມອບທັງຈິດທັງໃຈໃຫ້? ທ່ານມີຄວາມຮູ້ສຶກເປັນຫວ່າງອັນໃດທີ່ສຸດ? ທ່ານຈະຂໍໃຫ້ອົງພຣະວິຍານນຳພາເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນເຫດຜົນອັນໃດເປັນບໍ່ຣະປັກ ແລະທຳລາຍສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເຂົ້າມາຂັດຂວາງບໍ່ໃຫ້ທ່ານຖວາຍຊີວິດແລະຈິດໃຈທັງໝົດເພື່ອທ່ານຈະສາມາດເວົ້າໄດ້ເປັນເອກກະສັນວ່າ, “ຈິ່ງຟັງເທີນ; ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.”

ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາພຣະບັດຍັດຂໍ້ນີ້ໄວ້ກ່ອນໝູ່ເພາະເປັນຄຳສັ່ງອັນສຳຄັນສຸດເພື່ອພວກເຮົາຈະມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຈັກກະວານ. ຂໍ້ນີ້ເປັນພື້ນຖານຂອງທຸກໆຂໍ້ໃນພຣະບັດຍັດ ຂໍ້ນີ້ຈະຊ່ວຍພວກເຮົາເຮັດຂໍ້ອື່ນໆໄດ້.

ຄຳຖາມ:

5. ໂບດໃນປະເທດຈະເຣີນຈະຊ່ວຍຄຣິສະຕຽນຜູ້ຖືກຂົ່ມເຫງວິທີໃດ?
6. ເປັນຫຍັງຂໍ້ບັດຍັດນີ້ເປັນພື້ນຖານຂອງຂໍ້ບັດຍັດອື່ນໆ?
7. ແມ່ນຫຍັງ ຫລືຜູ້ໃດອີກທີ່ພວກເຮົາຖືວ່າເປັນພຣະເຈົ້າ?
8. ຄຣິສະຕຽນຈະເຮັດແນວໃດກັບຄວາມເຊື່ອທີ່ແຕກຕ່າງ ແລະຜູ້ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອເລີຍ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸນິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 3

ເອົາພິທີມາແທນຄວາມຈິງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອົບພະຍົບ 20:4-6

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ອົບພະຍົບ 20:1-17, ພຣະບັນຍັດທິສອງ 20:6-21

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຢ່າເອົາແຕ່ສາສນາເທົ່ານັ້ນໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າເປີດໃຫ້ມີຄວາມສັມພັນ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ມີພິທີຕ່າງໆໄດ້ເຂົ້າມາແທນການນະມັສການແລະຮັບໃຊ້ຢ່າງໃດບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະຮູ້ກັບພຣະເຈົ້າແລະຮັບໃຊ້ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ.

ຄຳນຳ

ບໍ່ຄວນເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້ານ້ອຍລົງເປັນຮູບປັ້ນແລະພິທີການ. ພວກເຮົາຄວນນະມັສການແລະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າທຸ່ງແທ້ແຕ່ອົງດຽວ. ມີໜັງກາຕູນເດັກນ້ອຍ, ລູຊີໄດ້ໄປຫາສະກູນເດີ ຜູ້ກຳລັງຫລິ້ນປີອາໂນຢູ່ ລູຊີໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຮູ້ບໍ່ວ່າຖ້າເຈົ້າບໍ່ບອກຂ້ອຍວ່າເຈົ້າຮັກຂ້ອຍຈະມີອັນໃດເກີດຂຶ້ນ ຂ້ອຍຈະກັ້ນໃຈຕາຍ.” ສະກູນເດີໄດ້ຫລຽວເບິ່ງຈາກປີອາໂນແລະກ່າວວ່າ, “ການທີ່ເດັກນ້ອຍກັ້ນໃຈເປັນໜ້າສົນໃຈຫລາຍ ມັນອາດເປັນພະຍາດອັນໃດອັນນຶ່ງ. ກິນຢາວິຕາມິນ B6 40mg ອາດຊ່ອຍພະຍາດນີ້ໄດ້. ເຈົ້າຕ້ອງກິນໝາກກ້ວຍ, ໝາກອາໂວຄາໂດ, ແລະກິນຕັບງົວເພີ່ມ.”

ພຣະບັດຍັດຂໍ້ທິສອງໄດ້ເຕືອນພວກເຮົາວ່າພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງຢາກມີຄວາມສັມພັນກັບພວກເຮົາຜ່ານການນະມັສການແລະຮັບໃຊ້ ແຕ່ເປັນໜ້າເສັຽດາຍພວກເຮົາມັກເອົາພິທີແລະການອະພິນິຫານມາແທນການນະມັສການ.

1. ຂໍ້ຫ້າມ: ຢ່າສ້າງຮູບໂຄຣົບ (ອົບພະຍົບ 20:4-6)

ພວກເຮົາອາດຈະເຮັດຜິດຕໍ່ຂໍ້ບັດຍັດອື່ນໆ ແຕ່ເຫັນວ່າຂໍ້ນີ້ບໍ່ອາດພ້ອມເພາະເຮັດໄດ້ໂດຍບໍ່ມີພຣະແລະຮູບໂຄຣົບຢູ່ໃນເຮືອນ. ພວກເຮົາອາດຄິດວ່າຄຳສັ່ງຂໍ້ນີ້ບໍ່ໄດ້ກ່ຽວກັບພວກເຮົາໃນສັມຍນີ້ ແຕ່ຈິງລະວັງຢ່າຄິດວ່າເຮົາປະຕິບັດໄດ້ສະບາຍ. ຫລາຍໆເທື່ອພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ສ້າງຮູບໂຄຣົບ ແຕ່ພວກເຮົາມັກວາດພາບໃນສມອງວ່າພຣະເຈົ້າຈະເປັນຢ່າງນັ້ນຢ່າງນີ້ ເພາະພວກເຮົາເປັນມະນຸດສາມາດຮຽນໂດຍໃຊ້ພາບເພື່ອຄວາມຊົງຈຳ. ນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາບໍ່ຄວນວາດພາບເຖິງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຢ່າໃຫ້ສິ່ງເຮົາຄິດນັ້ນກາຍເປັນຈິງ.

ພວກເຮົາທຸກຄົນປາຖນາຢາກເຫັນພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍກ່າວເຖິງພຣະອົງໃນເວລານະມັສການ, ອະທິຖານ, ແລະຮ້ອງເພງຕໍ່ພຣະອົງ. ເທິງພູເຂົາຊີນາອີ ໂມເຊໄດ້ເວົ້າຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າ, “ຂໍຊົງສະແດງພຣະຮັສມີຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເບິ່ງແດ່ທ້ອນ!” (ອພຍ 33:1-8). ພຣະເຈົ້າເວົ້າກັບໂມເຊເປັນສຽງດັງ ແຕ່ໂມເຊຍັງຢາກເຫັນພຣະຮັສມີຂອງພຣະເຈົ້າ. ຕໍ່ມາພຣະເຈົ້າໄດ້ຕອບວ່າ, “ເຈົ້າຈະບໍ່ເຫັນໜ້າເຮົາເພາະວ່າມະນຸດເຫັນໜ້າເຮົາແລ້ວຈະຕ້ອງຕາຍ!” (ອພຍ 33:20)

ພວກອິສຣາເອນຢາກເຫັນພຣະເຈົ້າ (32:1) ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳພາພວກເຂົາອອກຈາກການເປັນທາດຈາກປະເທດອີຢິບ ເຂົ້າໄປໃນດິນແດນແຫ່ງພຣະສັນຍາ. ເວລາໂມເຊຊື້ນໄປເອົາບັດຍັດສິບປະການເທິງພູພວກເຂົາຢາກເຫັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຈັບບາຍໄດ້.

ເມື່ອປະຊາຊົນເຫັນໂມເຊຢູ່ເທິງພູເທິງນານ ບໍລິງມາຈັກເທື່ອພວກເຂົາກໍມາຫຸ້ມລ້ອມອາໂຣນເວົ້າວ່າ, “ຈິ່ງສ້າງຮູບພຣະຄຳນຳໜ້າພວກເຮົາໄປເທາະ ດ້ວຍວ່າໂມເຊຄົນທີ່ນຳພວກເຮົາອອກມາຈາກປະເທດອີຢິບ ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າທ່ານເປັນຫຍັງໄປເສັງແລ້ວອາໂຣນໄດ້ຕອບພວກເຂົາວ່າ, “ຈິ່ງຖອດຕຸ້ມຫູທອງຄຳອອກຈາກຫູພັຣຍາແລະລູກຊາຍຍິງຂອງເຈົ້າ ແລ້ວເອົາມາໃຫ້ເຮົາ ສະນັ້ນປະຊາຊົນທັງໝົດຈິ່ງຖອດຕຸ້ມຫູຂອງຕົນມາມອບໃຫ້ອາໂຣນ. ອາໂຣນກໍຮັບເອົາຕຸ້ມຫູນັ້ນແລະໃຊ້ເຄື່ອງມືຫລໍ່ເປັນຮູບງົວນ້ອຍ ປະຊາຊົນໄດ້ເວົ້າວ່າ “ອິສຣາເອນເອີຍ ອັນນີ້ແມ່ນພຣະຂອງພວກເຮົາ ຊຶ່ງໄດ້ນຳພວກເຮົາອອກຈາກອີຢິບ.” (ອພພ 32:1-5).

ພວກອິສຣາເອນໄດ້ສ້າງຮູບເພື່ອເປັນຕົວແທນພຣະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ຊ່ວຍນຳພາພວກເຂົາອອກຈາກການເປັນທາດຂອງປະເທດອີຢິບ ພວກເຂົາພະຍາຍາມຈະເອົາພຣະເຈົ້າພຣະເຢໂຮວາເປັນຮູບຄຳ ເພື່ອເຂົາຈະເຫັນຈະຈັບໄດ້, ແຕ່ໃນເມື່ອເຮັດຢ່າງນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ຮູບປັ້ນມາແທນພຣະເຈົ້າອີງທ່ຽງແທ້.

ໃນພຣະຄຳພີເດີມໃນປຶ້ມຈິດບັດຊີ 21 ເປັນເລື່ອງທີ່ພວກອິສຣາເອນເຮັດຄວາມຜິດຊ້ຳຮອຍ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໂກດຮ້າຍເພາະພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມອິດທິນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງຮ້າຍມາຕອດກ່ອນພວກເຂົາຈະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ. ໃນເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍອມຜິດບາບແລ້ວພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງໃຫ້ໂມເຊເຮັດຮູບງູທອງແດງໃສ່ເສົາເພື່ອເຕືອນພວກເຂົາເຖິງອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ຫລາຍປີຕໍ່ມາຮູບງູທອງແດງນັ້ນໄດ້ກາຍເປັນຮູບໂຄຣິບແລະປະຊາຊົນນັບຖື. ກະສັດເຮເຊກີຢາໄດ້ທຳລາຍຮູບງູທອງແດງນັ້ນ, “ລູກຫລານຂອງອິສຣາເອນໄດ້ຂາບໄຫວ້ ຮູບງູນັ້ນມີຊື່ວ່າ ເນຣູສຕານ” (2 ກະສັດ 18:14).

2. ຫລັກການ: ຢ່າເອົາອັນໃດມາສັບປ່ຽນຄວາມສັມພັນ (ອີບພະຍົບ 20:4-6)

ມີຫລັກຄຳສອນອັນໃດໃນຄຳສັ່ງທີສອງຕໍ່ພວກເຮົາ? ຄືຢ່າເອົາອັນໃດມາລຽກປ່ຽນຄວາມສັມພັນ. ເຫັນວ່າທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາມັກຍ້ານຄວາມສັມພັນເຖິງແມ່ນພວກເຮົາຢູ່ກັບຄົນທີ່ຄືເຮົາ ພວກເຮົາກໍຍັງບໍ່ຢາກຮ່ວມນຳ ພວກເຮົາມັກຢູ່ຄົນດຽວ. ບາງຄັ້ງພວກເຮົາມັກເຮັດອັນໃດອັນນຶ່ງຂຶ້ນເພື່ອຄົນອື່ນຈະສົນໃຈເຊັ່ນ ຈະມີຄົນຮ້ອງໄຫ້ອອກສຽງແຮງເພື່ອຄົນອື່ນຈະໄດ້ສົນໃຈ.

ເຖິງແມ່ນພວກເຮົາຢາກໃຫ້ຄົນອື່ນຮັບຮູ້ວ່າຕົນເອງເປັນຢູ່ ແຕ່ເຫັນວ່າທາງຈິດໃຈຍັງຍ້ານຄວາມສັມພັນອັນແທ້ຈິງ. ມີບາງຄົນເປັນເພື່ອນທາງໂກເຊັ່ນ Facebook ບ່ອນທີ່ພວກເຮົາສາມາດເລືອກເອົາສິ່ງຕົວເອງຢາກເປັນເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ວ່າເຮົາແມ່ນໃຜ. ໃນເມື່ອເຮັດຢ່າງນີ້ພວກເຮົາໄດ້ແລກປ່ຽນຄວາມສັມພັນປອມກັບຄົນອື່ນ.

ໃນປຶ້ມຂອງທ່ານ William Barclay ໄດ້ກ່າວເຖິງ ພຣະບັດຍັດສິບປະການຕໍ່ຄົນສມັຍນັ້ນແລະຄົນສມັຍນີ້. ທ່ານຊື່ໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມໂງ່ຂອງຮູບປັ້ນ. ມະນຸດຍິນດີກັບໄມ້ ສ່ວນນຶ່ງເຂົາເອົາມາດັງໄຟເພື່ອໃຫ້ຕົນເອງອຸ່ນ; ອີກສ່ວນນຶ່ງເອົາໄປໃຊ້ດັງເພື່ອແຕ່ງອາຫານກິນ ແລະອີກສ່ວນນຶ່ງເຂົາເອົາໄປເຮັດເປັນຮູບພຣະຂາບໄຫວ້. (ອຊຢ 44:14-20). ທ່ານ Barclay ກ່າວເຖິງຮູບປັ້ນໂຄຣົບ:

ຮູບປັ້ນໄປມາບໍ່ໄດ້ ຢູ່ແຕ່ບ່ອນເກົ່າເໝືອນກັບຊາວນາເຮັດທຸ່ນໄວ້ໃນສວນ ຫລືນາເພື່ອໃຫ້ນົກຫລີໃຫ້ສັດປ່າຍ້ານ (ຢຣມ 10:3-5). ຫລາຍເທື່ອໄດ້ຮັບພາຣະໜັກດ້ວຍຮູບພຣະໃນເວລາແຕກເສີກປະຊາຊົນແລ່ນໜີ ແລະເອົາພຣະແບກໃສ່ປ່າໄປນຳ. (ອຊຢ 46: 1-2, 7).

ພວກເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈໃຫ້ດີວ່າຮູບປັ້ນອາດແມ່ນອັນນຶ່ງອັນໃດທີ່ພວກເຮົາເອົາມາແທນພຣະເຈົ້າ. ເຊັ່ນດຽວກັນພວກເຮົາຕ້ອງລະວັງເວລານະມັສການ ຢ່າເຮັດພຽງເປັນພິທີເທົ່ານັ້ນ ເຖິງແມ່ນສຽງດົນຕີຮີມ່ວນ, ເທສນາຈັບໃຈ ແຕ່ການນະມັສການອັນແທ້ຈິງນັ້ນຄືປະສົບການກັບພຣະເຈົ້າເພື່ອສັຣເສີນພຣະອົງ ບໍ່ແມ່ນນັກເທສ, ບໍ່ແມ່ນການກະທຳອັນໃດ ແຕ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາຕອບສນອງຕໍ່ພຣະອົງ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໃນປຶ້ມອົບພະຍົບວ່າໃຫ້ພວກເຮົາກຶມຂາບນະມັສການພຣະເຈົ້າແຕ່ອົງດຽວ, ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ: “ເພາະວ່າເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າອົງຫວງແຫງ.” ພຣະອົງກ່າວຢ່າງນີ້ກໍເພາະເປັນສິ່ງອອກມາຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຮົາ. ປໂຍກຕໍ່ໄປກ່າວວ່າ, “ຄວາມຜິດບາບຂອງພໍ່ຕິກເຖິງລູກສອງສາມເຊັ່ນຄົນ.” ສິ່ງດີທີ່ສຸດທີ່ຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ຈະເຮັດຕໍ່ລູກຄົນຳພາພວກເຮົາໃຫ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເນັ້ນໜັກເຖິງຫລັກການວ່າໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງຄຳສັ່ງທີ່ສອງດ້ວຍພຣະສັນຍາວ່າພຣະເຈົ້າ, “ສະແດງຄວາມຮັກໝັ້ນຄົງຫລາຍເຊັ່ນຄົນຕໍ່ຜູ້ທີ່ຮັກເຮົາແລະຮັກສາຄຳສັ່ງຂອງເຮົາ.”

ມີຜູ້ຍິງຊະຣາຄົນນຶ່ງໄດ້ເລົ່າເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນເວລາລາວເປັນເດັກນ້ອຍ. ໃນຄອບຄົວຂອງລາວມີໂຖດອກໄມ້ງາມເປັນສີຄຳຊຶ່ງເປັນມໍຣະດົກຖ່າຍທອດຈາກເຊື້ອສາຍເປັນເວລາຫລາຍເຊັ່ນຄົນ. ວັນນັ້ນຍິງຄົນນີ້ຕອນມີອາຍຸຫ້າຫົກປີ ນາງເປັນຄົນຢາກຮູ້ຢາກເຫັນສິ່ງແປກໆ ເວລາບໍ່ມີຜູ້ໃດເຫັນນາງໄປຈັບເອົາໂຖດອກໄມ້ມາເບິ່ງວ່າມັນເປັນແນວໃດຈຶ່ງງາມແທ້ ເວລາເດີມີໄປຈັບເອົາໃນທັນໄດນັ້ນໂຖດອກໄມ້ທີ່ງົດງາມໄດ້ຕົກແຕກກະຈາຍໄປຕາມພື້ນເຮືອນ. ນາງໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງແຮງ ຜູ້ເປັນແມ່ຫຍິບເຄື່ອງຢູ່ອີກຫ້ອງນຶ່ງໄດ້ຍິນສຽງລູກສາວຈຶ່ງຮີບແລ່ນໄປເບິ່ງ. ນາງຈື່ໄດ້ດີວ່າຜູ້ເປັນແມ່ອອກໄປຫາ ແມ່ເອົາມືໃສ່ຫົວໃຈແລະກ່າວວ່າ, “ຄິດວ່າລູກຈັບແມ່ໄດ້ອູ່ມເອົາລູກ.” ເດັກຍິງຄົນນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ໂຖດອກໄມ້ງາມທີ່ເປັນມໍຣະດົກຕົກແຕກ ແຕ່ເຫັນວ່າຜູ້ເປັນແມ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຫ່ວງ ແມ່ເປັນຫ່ວງນຳການເປັນຢູ່ຂອງລູກ. ນາງນ້ອຍຈຶ່ງກ່າວວ່າ, “ໃນຕອນນັ້ນນາງຮູ້ສຶກວ່ານາງມີຄ່າໃນຄອບຄົວ.” ເຊັ່ນດຽວກັນພວກເຮົາເປັນຂອງມີຄ່າຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງຕ້ອງການພວກເຮົາໃຫ້ນະມັສການພຣະອົງແຕ່ອົງດຽວຜູ້ “ອິດສາ”(ຫວງແຫນ) ບໍ່ຢາກໃຫ້ເຮົາໄປຫາພຣະອື່ນໆ.

ພວກເຮົາອາດເຂົ້າໃຈໄດ້ຍາກເຖິງຄວາມສັມພັນທີ່ພຣະເຈົ້າຢາກມີຫລາຍເທົ່າໃດກັບພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຢາກເຫັນພຣະເຈົ້າກັບຕາ. ໃນພຣະຄົມພິໄໝສອນພວກເຮົາວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນຮູບພາບຂອງພຣະເຈົ້າຄົບບໍຣິບູນ. ອັດສາວິກ ພິລິບ ເວລາກຳລັງຢູ່ກັບອົງພຣະເຢຊູຫລາຍກວ່າສາມປີໄດ້ກ່າວຕໍ່ພຣະເຢຊູກ່ອນ

ພຣະອົງຈະຖືກຄົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນວ່າ, “ຂໍສະແດງອົງພຣະບິດາໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເຫັນແດ່.” ພຣະເຢຊູໄດ້ຕອບວ່າ, “ຜູ້ທີ່ເຫັນເຮົາກໍໄດ້ເຫັນພຣະບິດາ.” (ໂຍຮັນ 14:8-9).

ອາຈານໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍເລື່ອງອົງພຣະເຢຊູວ່າ, “ເປັນແບບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຕາເັນບໍ່ໄດ້” (ຄລຊ 1:15). ໃນເມືອງໂກຣິນໂທ ໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງຮັສມີຂອງອົງພຣະຄຣິດ, “ຜູ້ຊົງມີລັກສະນະຢ່າງພຣະເຈົ້າ.” (2 ກອທ 4:4). ໃນປຶ້ມເຮັບເຮີພວກເຮົາໄດ້ເຫັນ, “ພຣະບຸດນັ້ນເປັນແສງສະຫ້ອນພຣະສະຖ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະມີສະພາບແບບພິມດຽວກັນກັບພຣະອົງ ແລະຊົງຄຳຊູພິພົບໂລກໄວ້ດ້ວຍ ແລະຊົງຄຳຊູໂລກໄວ້ດ້ວຍພຣະວັຈນະອັນຊົງຣິດເດດຂອງພຣະອົງ.” (ເຮັບເຮີ 1:3)

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ສິ່ງພຣະເຢຊູກ່າວຕອນພຣະອົງຖືກທົດລອງໄດ້ເປີຍເຜີຍເຖິງຮູບແບບພຣະອົງເປັນເໝືອນພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບຊາຕານວ່າ, “ຢ່າທົດລອງພຣະອົງຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ.” (ມທ 4:7). ຕໍ່ມາຊາຕານໄດ້ບອກພຣະເຢຊູວ່າຈະມອບອານາຈັກໂລກໃຫ້ແກ່ພຣະອົງຖ້າພຣະເຢຊູຍອມນະມັສການມານ, ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າຢ່າງແຂງແຮງທີ່ກ່າວໃນຂໍ້ທີສອງຂອງພຣະບັດຍັດສິບປະການວ່າ, “ຈົ່ງໜີໄປເສັງ ເພາະມີຄຳຂຽນເອົາໄວ້ໃນພຣະຄຳພີວ່າ ‘ຈົ່ງຂາບໄຫວ້ພຣະອົງຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ແລະປະຕິບັດພຣະອົງແຕ່ອົງດຽວ’” (ມັດທາຍ 4:10).

ພຣະຄຳພີໄດ້ກ່າວວ່າພະຍາມານໄດ້ໜີໄປ ແລະມີເທວະດາມາຮັບໃຊ້ອົງພຣະເຢຊູ. ຖ້າພວກເຮົາປະຕິເສດຮູບໂຄຣິບ ແລະສິ່ງອື່ນ ພວກເຮົາອາດບໍ່ຮູ້ຕົນວ່າຈະມີເທວະດາມາຮັກສາພວກເຮົາ ແຕ່ພວກເຮົາຈະໄດ້ຫລາຍກວ່ານັ້ນຄື: ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮັກອັນອົບອຸ່ນຈາກພຣະເຈົ້າ! ນີ້ເປັນຄຳສັນຍາທີ່ພຣະອົງກ່າວໄວ້ໃນພຣະບັດຍັດຂໍ້ທີສອງ.

ຄຳຖາມ:

9. ເວລາໃດພວກອິສຣາເອນໄດ້ເອົາຮູບໂຄຣິບມາແທນພຣະເຈົ້າຜູ້ທຸ່ງແທ້?
10. ແມ່ນຫຍັງອີກທີ່ກາຍເປັນພຣະເຈົ້າໃນທຸກວັນນີ້?
11. ຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າເຖິງການນະມັສການແລະຮັບໃຊ້ຕິດຕໍ່ພົວພັນກັນວິທີໃດ?
12. ຍາມໃດພວກເຮົາຖືກທົດລອງຢາກເຮັດພິທີສາສນາແທນທີ່ຈະເອົາການນະມັສການອັນແທ້ຈິງ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 4

ຈົ່ງຢາກເກງພຣະນາມພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອົບພະຍົບ 20:7

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ອົບພະຍົບ 20:1-17, ພຣະບັນຍັດທິສອງ 20:6-21

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຢ່າໃຊ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າໄປໃຊ້ໃນທາງຜິດ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກເຖິງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງວ່າ ເປັນຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອພວກເຮົາຈະຮ້ອງອອກຕໍ່ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍໃຈຢາກເກງ.

ຄຳນຳ

ບໍ່ຄວນເຮັດໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າເສື່ອມເສັງລົງ. ຫລັງຈາກເສິກກາງເມືອງ ນາຍພົນ Robert E. Lee ໄດ້ຖືກຍົກຍ້ອງຈາກພວກທະຫານແລະປະຊາຊົນທົ່ວປະເທດ. ຕໍ່ໄປຫລາຍໄປທ່ານນາຍພົນຄົນນີ້ກາຍເປັນຄົນທຸກ ແລະບໍ່ມີວຽກເຮັດ. ມີພວກປະກັນພັຍທາງພາກເໜືອມາທາທ່ານ ເພື່ອຢາກເອົາຊື່ຂອງນາຍພົນເປັນຊື່ຂອງອົງການປະກັນພັຍໂດຍກ່າວວ່າ, “ຢາກຂໍເອົາຊື່ທ່ານເປັນປະທານ ທ່ານບໍ່ຕ້ອງເຮັດຫຍັງເລີຍ, ແຕ່ພວກເຮົາຈະຈ່າຍເງິນໃຫ້ທ່ານຢ່າງງົດງາມ.” ນາຍພົນໄດ້ຕອບວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສູນເສັງທຸກຢ່າງເພາະໄດ້ຮັບໃຊ້ຮາຊການປັນທະຫານ. ເວລານີ້ຂ້າພະເຈົ້າມີເຫລືອຢູ່ພຽງແຕ່ຊື່ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຈະບໍ່ຍອມຂາຍຊື່ກິນ.”

1. ຄວາມສຳຄັນຂອງພຣະນາມ (ອົບພະຍົບ 20:7)

ເວລາຂ້າພະເຈົ້າເປັນເດັກນ້ອຍພໍ່ແລະພໍ່ເຖົ້າໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງຄອບຄົວ ພວກເພິ່ນຕ້ອງການໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ກຽດຊື່ສຽງຂອງຄອບຄົວເຖິງບັນທະບູຮູດ. ພວກເພິ່ນບອກວ່າຖ້າຜູ້ເປັນລູກຫລານໃນຄອບຄົວເຮັດບໍ່ດີກໍຈະເຮັດໃຫ້ຊື່ສຽງຄອບຄົວເສັງຫາຍ.

ໃນສັມພຣະຄຳພິຊື່ເປັນສິ່ງສຳຄັນຫລາຍມັນສາມາດປ່ຽນແປງບຸກຄະລິກລັກສະນະຂອງຄົນໄດ້. ກ່ອນອີຊາກເກີດມາ ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າ, “ເຈົ້າຈະບໍ່ມີຊື່ອັບຮາມອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ເຈົ້າຈະມີຊື່ໃໝ່ວ່າຮັບຮາຮາມ; ເພາະເຮົາໃຫ້ເຈົ້າເປັນບັນພະບູຮູດຂອງປະເທດຊາດທັງຫລາຍ” (ປຖມ 17:5). ພຣະເຈົ້າປະທານລູກຊາຍໃຫ້ອັບຮາຮາມຊື່ວ່າ ອີຊາກ, ຕໍ່ຈາກອີຊາກນັ້ນກໍມີເຊື້ອສາຍມາກມາຍຈົນນັບບໍ່ໄດ້.

ເມື່ອເວລາຢາໂຄບໄດ້ຫລອກລວງເອຊາວຜູ້ເປັນອ້າຍ ເຫັນວ່າການກະທຳຂອງຢາໂຄບກໍໄດ້ສົມຊື່ເປັນຄົນ, ມັກຕົ້ມ ຫລືຫລອກລວງ, ແຕ່ໃນເມື່ອຢາໂຄບໄດ້ປ້ຳກັບເທວະດາ ຊີວິດຂອງລາວໄດ້ຫັນປ່ຽນໄປທາງໃໝ່ ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນຊື່ຂອງລາວຈາກຢາໂຄບໃຫ້ເປັນ “ອິສຣາເອນ” ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ, “ບຸດຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ຢາໂຄບເປັນພໍ່ຂອງຄົນອິສຣາເອນ, ເປັນຫົນໜ້າຂອງເຜົ່າທີ່ອົງພຣະເມຊີອາໄດ້ມາບັງເກີດ. ໃນກິຈການ 4:36-37, ພວກເຮົາໄດ້ພົບເຫັນໂຢເຊັບຜູ້ມາຈາກຕະກູນເລວີ ເປັນຄົນເມືອງຊີປຣາສ. ຄົນນີ້

ເປັນຄົນໝູນໃຈຄົນອື່ນ ພວກອັດສາວິກຈຶ່ງໄດ້ປຸງນຳໃຫ້ລາວເປັນ “ບາຣະນາບາ-ຜູ້ໝູນໃຈ.” ຊື່ໃໝ່ນີ້ໄດ້ເປັນ ຜົນຈາກການປະພຶດຂອງລາວ. ມີອີກຄົນນຶ່ງຊື່ຊີໂມນ ກໍຖືກເອີ້ນວ່າ “ເປໂຕ.” ຊື່ນີ້ມີຄວາມໝາຍວ່າ, “ໝາກ ຫິນ.” ເພາະອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເທິງຫິນກ້ອນນີ້, ເຮົາຈະສ້າງວິຫານຂອງເຮົາ ແດນແຫ່ງມໍຣະນາຈະ ເອົາຂະນະບໍ່ໄດ້” (ມທ 16:18).

ຊື່ເປັນສິ່ງສຳຄັນຫລາຍໃນສັມພຣະຄັມພິ ຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ຂອກເອົາຊື່ດີໆມາໃສ່ຊື່ລູກຕົນເອງເພື່ອພວກລູກ ທີ່ເກີດມາຈະມີນິສັຍໃຈຄໍຕາມຊື່ນັ້ນ. ໃນພຣະບັນຍັດຂໍ້ທີສາມ ພວກເຮົາໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຍຳເກງພຣະນາມອັນບໍ່ນິ ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຊື່ເປັນສິ່ງທຳອິດທີ່ພວກເຮົາຄິດຫາ ເພື່ອຈະເອົາເປັນບຸກຄະລິກລັກສະນະຂອງຄົນນັ້ນ. ໃນເມື່ອພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ນິສຸດພວກເຮົາບໍ່ຄວນເຮັດໃຫ້ພຣະນາມນັ້ນເສື່ອມເສັງລົງ. (20:7). “ທ່ານ ຢ່າໃຊ້ຊື່ພຣະເຈົ້າໄປໃນທາງຜິດ.” ຄຳສອນນີ້ອາດເປັນສິ່ງເຂົ້າໃຈຍາກເພາະຄຳເວົ້າວ່າ ທາງຜິດ ໄຮ້ດຽງສາ ສາມາດແປອີກໄດ້ວ່າ ການເປົ່າດາຍ ຫລື ບໍ່ມີອັນໃດ.

ເວລາຂຶ້ນສານຫົວໜ້າສານຕ້ອງໃຊ້ທຸກຄົນສາບານຍົກມີຂຶ້ນ ແລະເວລາມີການແຕ່ງຕັ້ງປະທານາທິບໍດີ ຄົນໃໝ່ ຄຳສາບານນັ້ນລົງທ້າຍດ້ວຍ, “ຂໍພຣະເຈົ້າຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍແດ່,” ແຕ່ເຫັນວ່າຄຳສັນຍາຢ່າງນີ້ມັກບໍ່ມີ ໃຜເຮັດຕາມ. ດັ່ງນັ້ນ, ອົງພຣະເຢຊູສອນວ່າບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສາບານ ຖ້າວ່າແມ່ນກຳໃຫ້ວ່າແມ່ນ (ມທ 5:33-37). ການແຕ່ງງານກໍມີການສາບານໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ, ແລະອົງພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດ ແຕ່ເຫັນວ່າເມື່ອພົບກັບຄວາມລຳບາກແລ້ວ ທັງຄູ່ກໍລິມໄປ. ຖ້າພວກເຮົາອ້າງຕົນເອງວ່າເປັນຄຣິສຕຽນ ແຕ່ ມີຊີວິດກົງກັນຂ້າມພວກເຮົາກໍໄດ້ໃຊ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າໄປໃນທາງຜິດ.

ຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາໃຊ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນຍ້ານເຊັ່ນ: ພຣະເຈົ້າບອກຂ້າພະ ເຈົ້າໃຫ້ເວົ້າອັນນີ້ອັນນັ້ນ. ພວກເຮົາມັກໃຊ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ຕົນເອງ. ພວກເຮົາ ຕ້ອງລະວັງເວລາເວົ້າວ່າພຣະເຈົ້າບອກໃຫ້ເຮັດອັນນີ້ອັນນັ້ນ. ທາງດີທີ່ສຸດທີ່ສາມາດກ່າວໄດ້ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ ເວົ້າຄືກັບຢູ່ໃນພຣະຄັມພິ.

2. ຜົນທີ່ໄດ້ຮັບຈາກການໃຊ້ຊື່ພຣະເຈົ້າໃນທາງຜິດ (ອິບພະຍົບ 20:7)

ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໃນພຣະບັດຍັດຂໍ້ທີສາມວ່າ ພຣະອົງຈະບໍ່ປະໃຫ້ຄົນຝ່າຝົນເປັນເດັດຂາດ. ພຣະອົງຈະ ໃຫ້ພວກເຮົາຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄວາມຜິດ. ມີພຣະຄັມພິຫລາຍຕອນທີ່ພຣະອົງໄດ້ລົງໂທດພວກທີ່ໃຊ້ພຣະນາມ ອັນບໍ່ນິສຸດຂອງພຣະອົງໄປໃນທາງຜິດ. ມີເລື່ອງນຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນປຶ້ມລະບຽບພວກເລວີ 10:1-2. “ຝ່າຍນາ ທາບແລະອາບີຮູບຸດຂອງອາໂຣນ, ຕ່າງນຳໝໍ້ຂາງໄຟຂອງເຂົາມາ ແລະເອົາໄຟໃສ່ໃນນັ້ນແລ້ວໃສ່ເຄື່ອງ ຫອມລົງ ເອົາໄຟທີ່ຕ້ອງຫ້າມເຜົາຖວາຍບູຊາແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊຶ່ງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ບັນຍັດໃຫ້ເຂົາເຮັດເຊັ່ນ ນັ້ນ ໄຟກໍຟຸ່ງຂຶ້ນມາຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າປະທັບໄໝ້ເຂົາທັງສອງ ແລະເຂົາກໍຕາຍຕໍ່ພຣະພັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”

ໂມເຊກໍເປັນຕົວຢ່າງເຖິງເລື່ອງນີ້ອີກ. ພຣະຄັມພິໄດ້ກ່າວວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດເປັນຄົນສິນທັມໃນໂລກ ແຕ່ເຫັນ ວ່າໂມເຊຍັງເປັນມະນຸດຢູ່. ເວລາໂມເຊບໍ່ເຊື່ອຟັງຄຳສອນຂອງພຣະອົງ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບໂມເຊແລະ ອາໂຣນວ່າ, “ຍ້ອນພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອພຽງພໍ ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດສະແດງອຳນາດອັນສັກສິດຂອງເຮົາໃຫ້ປະ ຊາຊົນອິສຣາເອນຮູ້ຈັກ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ນຳພວກເຂົາໄປໃນແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາກຳລັງຈະໃຫ້ພວກເຂົານັ້ນ.(ຈິດບັນ ຊີ 20:12). ຕອນນີ້ເຫັນວ່າໂມເຊເຈັບປວດທາງໃຈ ເພາະພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົາໄປໃນດິນແດນ

ແຫງພຣະສັນຍາ.

ໃນປຶ້ມພຣະຄຳພີໃໝ່ ກິຈການ 5:3 ພວກເຮົາໄດ້ອ່ານເຖິງສອງຜົວເມັງຄີອານາເນັງແລະພັນຍາຊະພິລາ ພວກເຂົາໄດ້ຮັກພຣະເຈົ້າແຕ່ປາກ. ພວກເຂົາໄດ້ຕົວະຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າພວກເຂົາໄດ້ເອົາເງິນທັງໝົດທີ່ຕົນຂາຍ ໄປນັ້ນໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າແລ້ວ. ຍ້ອນພວກເຂົາຕົວະ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາລົ້ມຕາຍເພາະພວກເຂົາ ໄດ້ໃຊ້ຊື່ພຣະເຈົ້າໄປໃນທາງຜິດ.

ຍັງມີພວກອື່ນໆແລະສມັຍນີ້ຄື David Koresh ຖືວ່າຕົນເອງເປັນຕົວແທນຂອງອົງພຣະຄຣິດ ແຕ່ໄດ້ໃຊ້ ຊື່ພຣະເຈົ້າໄປໃນທາງຜິດ ເປັນເຫດໃຫ້ຄົນຂອງຕົນຕໍ່ສູ້ກັບຮັຖບານຈົນຕາຍໝົດ ອັນນີ້ເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ແຂງກະດ້າງ. ການໃຊ້ພຣະນາມພຣະເຈົ້າໄປໃນທາງຜິດໄດ້ຮັບຜົນຮ້າຍຕອບແທນ, ແຕ່ໃນເມື່ອພວກເຮົາ ເຮັດຕາມຄຳສອນຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວພວກເຮົາບໍ່ມາສາດເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຈະປະທານໃຫ້.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງຢ່າງໃດ? ໃນເຢເຣເມຍາ 33:3, ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງທູນຫາເຮົາ ແລະເຮົາຈະ ຕອບເຈົ້າ ແລະຈະບອກສິ່ງໃຫຍ່ຍິ່ງແລະລີ້ຊ້ອນຢູ່ຊຶ່ງເຈົ້າບໍ່ຮູ້ນັ້ນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.” ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກ ເຮົາເອີ້ນຫາພຣະອົງ. ກະສັດດາວິດໄດ້ຮູ້ຈັກເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ດີເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ຮ້ອງເປັນເພງສັຣເສີນ, “ໂອ ພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າຂອງພວກຂ້າພຣະອົງທັງຫລາຍ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງເກີນກວ່າລິຊາໄປທົ່ວທັງໂລກ ຄວາມ ສັຣເສີນພຣະອົງດັງກ້ອງຂຶ້ນໄປສູ່ສວັນ (8:1). ເພງສັຣເສີນ 34:3 ກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງພາກັນປະກາດຄວາມຍິ່ງ ໃຫຍ່ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາພ້ອມກັນສັຣເສີນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.”

ໃນພຣະຄຳພີໃໝ່ກໍໄດ້ສອນພວກເຮົາເຖິງເຣື່ອງນີ້ຄືກັນ. ອັດສາວິກໂປໂລໄດ້ຂຽນວ່າ, “ທຸກຄົນທີ່ຮ້ອງ ອອກພຣະນາມຂອງພຣະອົງກໍຈະໄດ້ພື້ນ.” (ໂຣມ 10:13). ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ບອກພວກສາວິກ ແລະພວກ ເຮົາໃນວັນນີ້, “ມາເຖິງບັດນີ້ທ່ານທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຂໍໃນນາມຂອງເຮົາ ຈຶ່ງຂໍແລ້ວພວກທ່ານຈະໄດ້ຮັບ ເພື່ອ ຄວາມຍິນດີຂອງພວກທ່ານຈະເຕັມບໍຣິບູນ” (ໂຍຮັນ 16:24).

ການໃຊ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າໄປໃນທາງອື່ນກໍເປັນການປມາດອຳນາດ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະພຣະພັກ ຂອງພຣະອົງ. ພຣະບັນຍັດຂໍສາມນີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ໄປໃນທາງຜິດເພາະພຣະອົງມີພຣະຄຸນແລະຮັກ ສາພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງ. ການທີ່ເອີ້ນຫາພຣະອົງກໍແມ່ນຢາກຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມ:

- 13. ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະຄຳພີແມ່ນເອີ້ນວ່າແນວໃດ?
- 14. ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າບອກພວກເຮົາເຖິງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງແນວໃດ?
- 15. ມີຕົວຢ່າງອັນໃດທີ່ຄົນເຮົາມັກໃຊ້ໄປໃນທາງຜິດ?
- 16. ພຣະເຈົ້າສັນຍາເຮົາວ່າແນວໃດ ເມື່ອພວກເຮົາເອີ້ນອອກພຣະນາມຂອງພຣະອົງ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 5

ສລອງວັນຂອງພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອົບພະຍົບ 20: 8-11

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ອົບພະຍົບ 20: 1-17; ພຣະບັນຍັດສອງ 5: 6-21

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງອິສຣາເອນໃຫ້ຮັກສາວັນຊະບາໂຕ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກຜູ້ເຊື່ອຈະແກ້ໄຂພຣະບັນຍັດຂໍ້ສີ່ແລະວິທີນະມັສການວັນຂອງພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້ວິທີໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ຖວາຍນຶ່ງວັນຂອງສັປດາເພື່ອການພັກຜ່ອນແລະການນະມັສການ.

ອ່ານລວບ: ພຣະເຢຊູຊົງຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງສັ່ງວັນຊະບາໂຕໄວ້ເພື່ອມະນຸດສຳລັບການນະມັສການແລະພັກຜ່ອນ.

ຄຳນຳ

ໃນປຶ້ມ 'ໃນຕາຂອງລົມພະຍຸ', ແມກສ໌ ລູເກໂດເວົ້າເຮືອງນົກຊື່ 'ຈິບປີ' ເຈົ້າຂອງໂດ້ນຳເອົາທໍ່ດູດລົມ(ດູດພົມ) ມາໄວ້ກ້ອງຄອກນົກເພື່ອດູດອາຫານທີ່ຕົກເຫລືອອອກ. ຂະນະທີ່ນາງຫລຽວໜ້າໜີເພື່ອຮັບໂທຣະສັບ, ສິ່ງທີ່ຄາດຄິດໄວ້ກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ; ນາງໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງ 'ຈິບ' ເທື່ອສຸດທ້າຍແລະ ຈິບປີກໍຫາຍຕົວ. ນາງຖິ້ມໂທຣະສັບແລ້ວເປີດຖົງຂອງເຄື່ອງດູດພົມຢ່າງຮີບດ່ວນ.

ຈິບປີນອນເກືອກໃນຂີ້ຝຸ່ນ, ຍັງບໍ່ຕາຍແຕ່ເຍົາແລະເປື້ອນ. ຫລັງຈາກນັ້ນ, ນາງກໍລ້າງຈິບປີແລ້ວເປົ່າໃຫ້ແຫ້ງດ້ວຍເຄື່ອງເປົ່າຜົມ, ນົກນ້ອງກໍຍັງງ່ວງຢູ່; ຫລາຍອາທິດຕໍ່ມາ, ເມື່ອເພື່ອນຂອງເພິ່ນຄົນນຶ່ງໄດ້ຖາມຂ່າວຄວາມເປັນຢູ່ຂອງຈິບປີ, ນາງກໍໄດ້ຕອບວ່າ "ຈິບປີຍັງມີຊີວິດຢູ່ແລະມີສຸຂພາບດີ ແຕ່ລາວບໍ່ຮູ້ເພງອີກແລ້ວ."

ບາງເທື່ອພວກເຮົາກໍຮູ້ສຶກຄ້າຍໆກັບນົກຈິບປີໂຕນີ້, ພວກເຮົາຖືກຈັກດູດ, ຖືກລ້າງ, ແລະຖືກເປົ່າໃຫ້ແຫ້ງ; ແລະພວກເຮົາຮ້ອງບໍ່ອອກ. ພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ກ່ຽວກັບພວກເຮົາແລະຊົງຮູ້ຄວາມຂາດເຂີນໃນຊີວິດປະຈຳວັນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຮູ້ທຸກຢ່າງເຊັ່ນກັນ ກ່ຽວກັບຊົນຊາດອິສຣາເອນໃນສັມຍບູຮານ.

1. ວັນຊະບາໂຕເປັນພຽງເງົາ (ອົບພະຍົບ 20: 8-11)

ກ່ອນພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບໂມເຊທີ່ພູເຂົາຊີນາຍ, ຊົນຊາດອິສຣາເອນເປັນພວກລ້ຽງແກ່; ພວກເຂົາເຈົ້າພະເນຈອນໃນທະເລຊາຍບົກບືນເພື່ອເອົາຕົວລອດ. ພາຍຫລັງມາ, ໃນຂະນະທີ່ເປັນທາດໃນປະເທດອີຢິບ, ພວກເຂົາເຈົ້າກໍໄດ້ເສັຽປະເພນີຂອງພວກຕົນຫລາຍໆຢ່າງ. ພວກເຂົາໄດ້ມາເຖິງພູຊີນາຍແຕ່ອາດຮູ້ສຶກເໝືອນຈິບປີ ເພາະຖືກດູດ, ຖືກລ້າງ, ແລະຖືກເປົ່າ. ໃນພູຊີນາຍ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ພຣະບັນຍັດທີ່ສຳຄັນກ່ຽວກັບການ

ພັກຜ່ອນແລະການຍຳເກງ. ສິ່ງນີ້ຄືຄຳຕອບສຳລັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຊົນຊາດອິສຣາເອນ. ໃນນັ້ນ, ປະຊາຊົນໄດ້ຖືກສອນໃຫ້ຮັກສາວັນນຶ່ງຈາກວັນທຳການທຶກມີເພື່ອການພັກຜ່ອນ. ວັນຊະບາໂຕບໍ່ໄດ້ເລີ້ມຈາກພູຊີນາຍ, ແຕ່ໄດ້ຕັ້ງຕົ້ນຕອນພຣະເຈົ້າສ້າງໂລກ; ເພາະຫລັງຈາກການຊົງສ້າງແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າຊົງພັກໃນວັນທີ່ເຈັດ. ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງພວກເຮົາໃຫ້ພັກຜ່ອນບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ມີແຮງຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ການພັກຜ່ອນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກຊົງສ້າງໄວ້ໃນສິ່ງຕ່າງໆທີ່ໄດ້ຊົງສ້າງຊຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງມີຍາມເຮັດວຽກແລະຍາມພັກ.

ທີ່ພູຊີນາຍ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ບັນຍັດວ່າ, "ຈົ່ງຖືວັນຊະບາໂຕ ໃຫ້ຖືເປັນວັນສັກສິດ," ແລະເວົ້າໃນທຳນອງທີ່ວ່າໄດ້ຖືກັນມາແລ້ວ. ກ່ອນທີ່ຈະມາເຖິງຊີນາຍ, ໃນຂະນະທີ່ເດີນທາງ ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຊົງສຳແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມສຳຄັນຂອງການພັກຜ່ອນສຳລັບໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ. ຕອນອອກມາຈາກເອຢິບ, ເມື່ອອິສຣາເອນຂາດອາຫານ, ພຣະເຈົ້າກໍຊົງປະທານແຕ່ລະວັນ. ໃນວັນທີ່ທຶກພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງພວກເຮົາໃຫ້ເກັບອາຫານເພີ່ມເພາະວັນທີ່ເຈັດຈະບໍ່ມີອາຫານຕົກມາຈາກສວັນ ເພາະເປັນວັນພັກຜ່ອນ. ພຣະເຈົ້າສອນເຮືອງວັນພັກຜ່ອນແລະວັນເຮັດວຽກ.

ຫລາຍສັດວັດຕໍ່ມາ ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ສວາຍໂອກາດໃຊ້ຫລັກການເຮືອງວັນຊະບາໂຕຂອງຄົນຍິວເພື່ອສ້າງຫລັກສາສນາຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍລະບຽບແລະກົດໝາຍຫລາຍໆຢ່າງເພື່ອຫັກຫ້າມປະຊາຊົນໃນມື້ນັ້ນ. ມີວຽກສາມສິບເກົ້າພວກທີ່ຖືກຫ້າມໃນວັນຊະບາໂຕ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກຂຍາຍໃຫ້ກາຍເປັນລະບຽບທີ່ເຮັດໄດ້ຍາກ; ໃນຄວາມພຍາຍາມແປກົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ເບິ່ງຂ້າມເຈຕະນາແທ້ຂອງພຣະບັນຍັດ. ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດບັດຍັດເພີ່ມເພື່ອຄວບຄຸມທຸກໆຢ່າງທີ່ຄິດຂຶ້ນມາໄດ້. ຕົວຢ່າງ: ການແບກຂອງໜັກໃນວັນຊະບາໂຕໄດ້ຖືກຕ້ອງຫ້າມ. ການອູ້ມລູກແມ່ນການແບກຂອງໜັກບໍ່? ບໍ່, ການອູ້ມລູກບໍ່ແມ່ນການແບກຂອງໜັກ, ແຕ່ຖ້າເດັກນ້ອຍມີກ້ອນຫີນຢູ່ໃນມື ກໍຖືວ່າຜິດບັນຍັດ ເພາະກ້ອນຫີນນັ້ນຖືວ່າຂອງໜັກ. ຄົນສາມາດລາກໄມ້ໃນວັນຊະບາໂຕ ແຕ່ຫ້າມຍູ້. ກົດບັດຍັດໄດ້ສ້າງຄົນໃຫ້ກາຍເປັນຜູ້ຖວາຍນຶ່ງສ່ວນສິບຂອງເຄື່ອງຫອມ, ແຕ່ໄດ້ເບິ່ງຂ້າມສິ່ງສຳຄັນຂອງບັນຍັດ.

ຫລາຍປີຜ່ານມາກໍມີຄຣິສຕຽນບາງກຸ່ມທີ່ໄດ້ພາກັນໃຊ້ກົດຂອງພວກຟາຣີຊາຍ ແລະໄດ້ຢຸດເຮັດງານທຸກໆຢ່າງໃນວັນອາທິດ. ທຸກມື້ນີ້ພວກເຮົາຄົງບໍ່ຜິດກົດເຮືອງວັນຂອງພຣະເຈົ້າ; ຜູ້ເຊື່ອຫລາຍຄົນບໍ່ເຮັດວຽກວັນອາທິດ ແຕ່ໄປຫາທ່ຽວ; ວັນອາທິດໄດ້ກາຍເປັນວັນພັກຜ່ອນ ຫລືວັນເຮັດວຽກໃນບ້ານ ຫລືພາລູກໄປທ່ຽວ. ຖ້າຈະແປພຣະບັນຍັດຕາມໂຕ, ພວກເຮົາກໍຜິດກັນທຸກຄົນ; ແຕ່ຖ້າເມີນເສີຍ, ພວກເຮົາກໍຂາດໂອກາດທີ່ຈະຮັກສາພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ; ສະນັ້ນພວກເຮົາຈະຕ້ອງຮັກສາເຈຕະນາຂອງພຣະບັນຍັດເປັນຫລັກ.

2. ພຣະຄຣິດຊົງເປັນແກ່ນແທ້ (ອີບພະຍົບ 20: 8-11)

ການນະມັສການເປັນເຮືອງຈຳເປັນໃນການຮັກສາວັນຊະບາໂຕເພື່ອພັກຜ່ອນ. ຂະນະທີ່ນະມັສການ, ພວກເຮົາຄິດເຖິງໄມ້ກາງແຂນ, ອຸບໂມງວ່າງເປົ່າ, ການຄົນພຣະຊົນ, ແລະພັນທະກົດທີ່ສຳເຣັດແລ້ວຂອງພຣະ

ຄຣິດ. ພວກເຮົາອ້ອນວອນ, ສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ, ແລະຮັບເອົາການຟື້ນຟູ. ຄຣິສຕຽນບາງກຸ່ມຮັກສາວັນທີ່ເຈັດ ເປັນວັນຊະບາໂຕເໝືອນສມັຍບູຮານ. ມີຄຳຖາມວ່າ ເປັນຫຍັງຄຣິສຕຽນບໍ່ຮັກສາວັນທີ່ນຶ່ງໃຫ້ເປັນວັນຊະບາ ໂຕ? ບາງຄົນບອກວ່າ ພຣະຄັມພິບໍ່ໄດ້ສອນ. ໃນສມັຍທຳອິດ, ຄຣິສຕຽນສ່ວນຫລາຍແມ່ນຄົນຍິວ ແລະເຂົາ ເຈົ້າໄດ້ຮັກສາວັນທີ່ເຈັດໃຫ້ເປັນວັນຊະບາໂຕ. ວັນຕົ້ນສັປດາໄດ້ເປັນວັນສຳຄັນ ເພາະວັນນັ້ນເປັນວັນທີ່ພຣະ ຄຣິດໄດ້ຊົງເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ. ວັນຕົ້ນສັປດາຍັງເປັນວັນທີ່ພຣະວິນຍານໄດ້ຊົງລົງມາຢູ່ກັບຜູ້ເຊື່ອ ແລະເປັນວັນກຳເນີດຂອງຄຣິສຕະຈັກ. ສະນັ້ນຈຶ່ງເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າຄຣິສຕະຈັກເລີ່ມພົບກັນວັນຕົ້ນສັປດາ.

ໃນພຣະສັນຍາໃໝ່, ວັນຂອງພຣະເຈົ້າ ຫລືວັນຕົ້ນສັປດາບອກເຖິງພຣະຄຣິດຜູ້ຊົງເປັນແກ່ນຂອງຄຳສັນຍາ "16 ເຫດສັນນັ້ນ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດກ່າວ ໂທດເຈົ້າທັງຫລາຍໃນເລື່ອງການກິນການດື່ມ ໃນເລື່ອງເທສການ ເລື່ອງ ວັນຕົ້ນເດືອນ ຫລືວັນຊະບາໂຕ 17 ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນພຽງແຕ່ເງົາຂອງເຫດການທີ່ຈະມາພາຍຫລັງ ແຕ່ຕົວຈິງ ນັ້ນກໍຄືອົງພຣະຄຣິດ" (ກລຊ 2: 16-17). ຊະບາໂຕໃນພຣະສັນຍາເດີມເປັນພຽງເງົາຂອງສິ່ງທີ່ຈະມາ.

ໃນກິຈການ 20: 7, ພວກເຮົາເຫັນວ່າຄຣິສຕະຈັກທີ່ໂທອາດໄດ້ພົບກັນເພື່ອຫັກເຂົ້າຈີ່ໃນວັນຕົ້ນສັປດາ; ໃນ ນຶ່ງໂກຣິນໂທ, ໂປໂລບອກໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເກັບເງິນໃນວັນຕົ້ນສັປດາເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອຄຣິສຕະຈັກທີ່ເຢຣູຊາ ເລັມ (1 ກຣທ 16: 2). ສາວິກໂຢຮັນໃຊ້ຄຳວ່າ "ວັນຂອງພຣະເຈົ້າ" ໃນພຣະນິມິດ 1: 10. ຫລັງຈາກສັຕວັດ ທີ່ສອງ ປາກົດວ່າ ວັນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນວັນຊະບາໂຕສຳລັບພວກຄຣິສຕຽນທັງຍິວແລະຕ່າງຊາດ.

ພຣະເຢຊູຊົງສອນເຖິງແກ່ນແທ້ຂອງວັນຊະບາໂຕ ແຕ່ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ໃຊ້ກົດບັນຍັດທີ່ພວກເຂົາແຕ່ງຂຶ້ນ ເອງເພື່ອຈັບຄວາມຜິດຂອງພຣະອົງ; ມາຣະໂກ 2 ເວົ້າເຖິງວັນຊະບາໂຕທີ່ພຣະເຢຊູແລະພວກສາວິກໄດ້ ຢ່າງຜ່ານທົ່ງນາ; ພວກສາວິກໄດ້ເດັດເອົາຮວງເຂົ້າ; ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ຕໍ່ວ່າພຣະອົງວ່າ "ເປັນຫຍັງພວກສາ ວິກຂອງທ່ານ ຈຶ່ງເຮັດຜິດສິ່ງທີ່ກົດບັນຍັດຂອງພວກເຮົາບໍ່ອະນຸຍາດໃນວັນຊະບາໂຕ" (ມຣກ 2: 24). ພຣະ ອົງບໍ່ໄດ້ສົນໃຈກັບກົດສາມສິບເກົ້າພວກ ແລະລະບຽບແລະການແປຈຳນວນພັນຫ້າຮ້ອຍຂໍ້ຂອງພວກເຂົາ.

ແລະພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຕອບພວກຟາຣີຊາຍໂດຍອ້າງເຖິງກະສັດດາວິດແລະພັກພວກທີ່ກຳລັງທົວ ໄດ້ພາກັນ ເຂົ້າໄປໃນທີ່ສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອເອົາເຂົ້າຈີ່ທີ່ໄດ້ຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າໄປກິນ ໃນສມັຍທີ່ອາບີອາທາເປັນ ປະໂຣທິດຫລວງ. ຕາມກົດບັນຍັດແລ້ວມີແຕ່ປະໂຣທິດມີສິດກິນເຂົ້າຈີ່ນັ້ນໄດ້ ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ "ວັນຊະບາ ໂຕຖືກຕັ້ງໄວ້ເພື່ອປະໂຣທິດອັນນຳຄວາມສຸກມາສູ່ມະນຸດ ບໍ່ແມ່ນສ້າງມະນຸດເພື່ອວັນຊະບາໂຕ" (ມຣກ 2: 27).

ໃນມາຣະໂກ 3: 1-5, ພຣະເຢຊູໄດ້ທ້າທາຍພວກຟາຣີຊາຍ. ພຣະອົງໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ ແລະທີ່ນັ້ນ ມີຄົນມີລິບຜູ້ນຶ່ງນັ່ງຢູ່; ພວກເຂົາໄດ້ຈ້ອງເບິ່ງພຣະອົງວ່າເພິ່ນຈະປິ່ນປົວຊາຍຄົນນັ້ນຫລືບໍ່ ພຣະເຢຊູໄດ້ບອກ ຊາຍຜູ້ມີລິບວ່າ, "ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນມາຍືນຢູ່ທາງໜ້າພີ້," ແລະພຣະອົງເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ "ໃນວັນຊະບາໂຕ ເຮົາຄວນຈະ ເຮັດຢ່າງໃດ? ຈະເຮັດການດີ ຫລືຈະເຮັດການຮ້າຍ? ຈະຊ່ວຍຊີວິດຄົນໄວ້ ຫລືທຳລາຍຊີວິດຄົນຖີ່ມ? ແຕ່ ເຂົາກໍມີຄຳຢູ່. "5ເມື່ອທອດພຣະເນດເບິ່ງອ້ອມເຂົາດ້ວຍຄວາມເຄືອງພຣະທັຍ ພຣະອົງກໍຊົງເປັນທຸກພຣະທັຍ

ເພາະໃຈເຂົາແຂງກະດ້າງປົກຕັນ ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວແກ່ຄົນມີລົບນັ້ນວ່າ, “ຈົ່ງຢຽດມືອອກ” ຄົນນັ້ນກໍຢຽດມືອອກ ແລະມືຂອງຕົນກໍດີເປັນປົກກະຕິ” (ມຮກ 3: 4-5). ຄຳສອນພຣະເຢຊູເປັນເລື່ອງສັບສົນສຳລັບພວກຟາຣີຊາຍ; ພຣະອົງກ່າວວ່າ, “17 ຢ່າຄິດວ່າເຮົາມາລຶບລ້າງພຣະບັນຍັດ ແລະຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມເສັງ ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາລຶບລ້າງ ແຕ່ມາເຮັດໃຫ້ສຳເຣັດຄົບຖ້ວນ” (ມທ 5: 17-19).

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ວັນຊະບາໂຕມີຄວາມໝາຍແນວໃດສຳລັບທ່ານ? ມັນເປັນໄປໄດ້ຍາກສຳລັບການດຳເນີນຊີວິດໃຫ້ສູງເຖິງຈຸດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຈັດຕຽມໄວ້ໃຫ້ພວກເຮົາ ຖ້າບໍ່ມີການພັກຜ່ອນແລະນະມັສການ. ແນ່ນອນພວກເຮົາສາມາດນະມັສການພຣະເຈົ້າໄດ້ທຸກມື້ໂດຍການສຶກສາພຣະຄັມພີ, ການອ້ອນວອນ, ແລະການເຂົ້າເຝົ້າ. ສຳລັບຫລາຍຄົນ, ການນະມັສການແຕ່ລະວັນຄົງມີປະມານສິບຫ້າຫາສາມສິບນາທີ; ພວກເຮົາຕ້ອງການວັນຂອງພຣະເຈົ້າໝົດມື້ເພື່ອການພື້ນຟູຊີວິດ.

ການໄປທ່ຽວຫລັ້ນໃນວັນອາທິດຖວາຍກຽດພຣະເຈົ້າບໍ່? ອາດຈະເປັນໄປໄດ້. ການກິນເຂົ້າ, ພົບໝູ່ເພື່ອນ, ສາມັກຄີທັມ, ແລະນະມັສການເຮັດໃຫ້ພຣະບັນຊາສົມບູນບໍ່? ແນ່ນອນ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຖາມຕົວເອງວ່າ: ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບກຽດບໍ່? ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍບໍ່? ພວກເຮົາໃຫ້ພຣະຄຣິດຮ່ວມໃນກິຈການຕ່າງໆຂອງພວກເຮົາໄດ້ບໍ່? ພຣະອົງຊົງຈະຮ່ວມນຳບໍ່? ເຮົາຖວາຍພຣະກຽດບໍ່ຈາກກິຈການນັ້ນໆ?

ວັນພັກຜ່ອນຂອງພວກເຮົາແຕກຕ່າງກັບວັນພັກຜ່ອນຂອງຊາວອິສຣາເອນ; ພວກເຮົາເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ວັນທີ່ເຈັດເພື່ອເບິ່ງການງານທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ເຮັດ; ພວກເຮົາໃຊ້ວັນຕົ້ນສັປດາເພື່ອເບິ່ງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກຳລັງເຮັດ. ນັ້ນຄືວັນຂອງພຣະເຈົ້າ, ວັນຕົ້ນສັປດາ, ທີ່ພວກເຮົາສາມາດປິດທຸຣະກິດ, ເປົ້າໝາຍສ່ວນຕົວ, ແລະສິ່ງອື່ນໆເພື່ອຕັ້ງໃຈໃສ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອເສີມຈິດວິນຍານແລະພື້ນຟູຈິດໃຈ.

ຄຳຖາມ:

1. ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ພຣະບັນຍັດທີ່ສື່ເພື່ອຫຍັງ?
2. ເປັນຫຍັງສິ່ງອັສຈັນທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເຮັດມັກຕົກໃສ່ວັນຊະບາໂຕ?
3. ເປັນຫຍັງຄຣິສຕຽນສ່ວນຫລາຍນະມັສການວັນອາທິດ ແທນທີ່ຈະນະມັສການວັນເສົາ?
4. ພວກເຮົາສາມາດຈັດຕຽມນຶ່ງວັນຂອງສັປດາເພື່ອການພັກຜ່ອນແລະນະມັສການໄດ້ດີປານໃດ?

ບົດຮຽນທີ 6

ສົມຄວນແກ່ການນັບຖື

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອົບພະຍົບ 20: 12

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ອົບພະຍົບ 20: 1-17; ພຣະບັນຍັດສອງ 5: 6-21

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງພວກເຮົາໃຫ້ນັບຖືພໍ່ແມ່ຂອງເຮົາ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ເປັນຫຍັງພຣະບັນຍັດຂໍ້ນີ້ຈຶ່ງປະກອບດ້ວຍຄຳສັນຍາ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອເຂົ້າໃຈວ່າແຜນຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບຊຸມຊົນເລີ້ມຢູ່ທີ່ເຮືອນ.

ອ່ານລວບ: ຄວາມສົມບູນໃນສັງຄົມມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມສົມບູນຢູ່ທີ່ຄອບຄົວ.

ຄຳນຳ

ຢູ່ໃນປີ້ມ 'ຄວນຢູ່ເທິງພູ' ນາງຈ່ອຍ ດາວິດແມນ ໄດ້ຂຽນເຣື່ອງຊາຍຄົນນຶ່ງຜູ້ໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຢ່າງອຸດົມສົມບູນ. ຊາຍຜູ້ນີ້ໄດ້ອາໄສຢູ່ກັບລູກຊາຍ, ລູກສະໄໝ້, ແລະຫລານໆ; ແຕ່ເມື່ອລາວແກ່ຊະຣາຫລາຍແລ້ວ, ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຊ່ວຍລາວໄດ້; ມີລາວສິ້ນຫລາຍຈົນອາຫານບໍ່ຢູ່ບ່ວງ; ບາງເທື່ອຄອບຄົວໄດ້ຍິນສຽງບ່ວງຂອງລາວເຄາະໂຕະ; ແລະເວລາລາວພຍາຍາມປ້ອນຕົວເອງ, ລາວກໍປ້ອນອາຫານບໍ່ຖືກປາກ; ບາງເທື່ອອາຫານຕ່າງໆກໍເພື່ອດເຕັມໜ້າໂຕະ.

ໃນທີ່ສຸດ ທຸກຄົນໃນບ້ານທົນບໍ່ໄດ້, ຄອບຄົວຈຶ່ງນຳເອົາຊາຍຄົນນີ້ໄປໄວ້ແຈເຮືອນເວລາກິນເຂົ້າ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຊາຍຊະຣານຶ່ງກິນຜູ້ດຽວ ແລະໃຫ້ໃຊ້ຖ້ວຍທີ່ເຮັດດ້ວຍດິນແລະໃຫ້ຢູ່ໄກຈາກເດັກນ້ອຍ. ຫລາຍເທື່ອ, ລາວຫລຽວຫາຄອບຄົວ ແລະຫວັງຈະໄດ້ຮ່ວມໂຕະ. ມື້ນຶ່ງເພາະມີສິ້ນຫລາຍ, ລາວໄດ້ຕ້ອງຖ້ວຍຈົນຕົກແຕກແລະເປື້ອນເຕັມພື້ນເຮືອນ. ລູກສະໄໝ້ຢ່າງມາເບິ່ງຊາຍຊະຣາດ້ວຍຄວາມໂກດ; ນາງໄດ້ຮ້ອງອອກວ່າ, 'ພໍ່ແລ້ວ ຖ້າເຈົ້າປະພຶດຄ້າຍກັບໝູ, ພວກເຮົາກໍຈະລ້ຽງເຈົ້າຄືໝູ.' ພວກເຂົາຈຶ່ງເຮັດຮາງນ້ອຍ ແລ້ວໃຫ້ຊາຍຊະຣາກິນອາຫານຈາກຮາງນັ້ນ.

ຫລັງຈາກນັ້ນຫລາຍວັນ, ລູກຊາຍຂອງຄົນຊະຣາໄດ້ເຫັນລູກຊາຍຂອງຕົນອາຍຸສີ່ປີ ຫລິ້ນກັບທ່ອນໄມ້ນ້ອຍຢູ່; ພໍ່ຈຶ່ງຖາມລູກວ່າລາວກຳລັງເຮັດຫຍັງ; ລູກຊາຍເລີຍຕອບວ່າ, "ຂະນ້ອຍກຳລັງເຮັດຮາງໝູໄວ້ສຳລັບພໍ່ແລະແມ່, ເພາະເວລາພວກເຈົ້າແກ່ຊະຣາ ຂະນ້ອຍກໍຈະປ້ອນອາຫານພວກເຈົ້າຈາກຮາງນີ້." ສາມີພັລຍາກໍຫລຽວເບິ່ງໜ້າກັນ ແລະໃນທີ່ສຸດກໍຮ້ອງໄຫ້; ຫລັງຈາກນັ້ນຄອບຄົວກໍໄດ້ນຳຊາຍຊະຣາກັບມາທີ່ໂຕະຄອບຄົວເວລາກິນເຂົ້າ ແລະພາກັນເຮັດດີກັບເພິ່ນເປັນພິເສດ; ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍອອກປາກແມ່ນແຕ່ຄຳດຽວ ເວລາອາຫານຕົກຈາກປາກ ຫລືຈາກບ່ວງຂອງຊາຍຊະຣານັ້ນ.

ເຮືອງນີ້ອາດຈະເກີດຂຶ້ນອາທິດທີ່ຜ່ານມາ. ພວກເຮົາເຄີຍໄດ້ຍິນເຮືອງການບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ກັບຄົນຊະຣາ; ແລະ ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມລຳບາກເພາະຖືກປະປ່ອຍ. ສັງຄົມພວກເຮົາບໍ່ນັບຖືຄົນຊະຣາເທົ່າທີ່ຄວນ, ພວກເຮົາບໍ່ເຫັນຄຸນຄ່າຂອງພວກເພິ່ນ. ເປັນເຮືອງໜ້າຄິດ ທີ່ພວກເຮົາບໍ່ໃຫ້ກຽດຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດພວກເຮົາ, ລ້ຽງພວກເຮົາ, ແລະເສັງສະລະທຸກຢ່າງເພື່ອພວກເຮົາ. ເປັນເຮືອງເສົ້າທີ່ສັງຄົມຂອງພວກເຮົາບໍ່ເຫັນຄຸນຄ່າຂອງຄົນຊະລາ, ຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາຍັງປະປ່ອຍພວກເພິ່ນ ຜູ້ທີ່ເຄີຍຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆມາກ່ອນ.

1. ແຜນຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບສັງຄົມ (ອີບພະຍົບ 20: 12)

"ຈົ່ງນັບຖືບິດາມານດາຂອງເຈົ້າ ເພື່ອເຈົ້າຈະມີອາຍຸໝັ້ນຍືນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ພຣະ-ຜູ້-ເປັນ-ເຈົ້າຂອງເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້." ພຣະບັນຍັດຂໍ້ນີ້ເຕືອນພວກເຮົາວ່າພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ຄອບຄົວເປັນພື້ນຖານເຮືອງຄວາມສັມພັນຂອງມະນຸດ. ເວລາພຣະເຈົ້າສ້າງອາດາມແລະເອວາ, ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງຄອບຄົວກ່ອນການສ້າງວິຫານ, ໂຮງທັມ, ຫລື ຄຣິສຕະຈັກ (ປຖກ 1-3). ຄອບຄົວເກີດກ່ອນສາສນາ ຫລືການປົກຄອງ.

ເວລາຄອບຄົວເສື່ອມໂຊມ, ສັງຄົມກໍຕ້ອງເສື່ອມໂຊມໄປດ້ວຍກັນ. ສັງຄົມຢູ່ໄດ້ເພາະຄອບຄົວ ຖ້າພວກເຮົາເມີນເສີຍຕໍ່ບັນຫາໃນຄອບຄົວ, ບັນຫານັ້ນກໍຈະລາມໄປເຖິງສັງຄົມ. ໂລກພວກເຮົາຕັ້ງຢູ່ໄດ້ເພາະຄວາມສັມພັນ. ແປດສິບເປີເຊັນຂອງປະຊາກອນໂລກອາສັຍຢູ່ຕົວເມືອງ. ໃນອັຟຣິກາ, ອະເມຣິກາໃຕ້, ອາຊີ, ເອີໂຣບ, ຍີ່ປຸ່ນ, ແລະອະເມຣິກາເໜືອ, ຄົນຫລາຍໂກດແຫຍ້ກັນຢູ່ໃນເມືອງໃຫຍ່; ສະນັ້ນຄວາມກົດດັນແລະຄວາມກະວົນກະວາຍກໍເກີດມີຂຶ້ນ, ຮວມທັງພະຍາດແລະການຂາດອາຫານ, ເພີ່ມຂຶ້ນຕາມຈຳນວນເພີ່ມຂຶ້ນຂອງປະຊາກອນ. ສະນັ້ນການຮັກສາຄອບຄົວໃຫ້ເຂັ້ມແຂງແລະສົມບູນຈຶ່ງເປັນເຮືອງສຳຄັນ.

ສັງຄົມໃໝ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມສັມພັນໃນຄອບຄົວປ່ຽນແປງ. ສັງຄົມຮຽກຮ້ອງໃຫ້ລູກໆມີສິດທິຫລາຍຂຶ້ນ; ຫລັງຈາກປີ 1979, ການຕີສອນລູກເປັນການເຮັດຜິດກົດໝາຍໃນປະເທດສວີເດັນ; ເດັກນ້ອຍສາມາດແຈ້ງຄວາມໄດ້ຊາວສີ່ຊົ່ວໂມງ ຖ້າພໍ່ແມ່ເຮັດຜິດ; ຫລາຍປີຕໍ່ມາສະພາຂອງສວີເດັນດັດແປງທັມມະນູນອະນຸຍາດເດັກໃຫ້ "ຢ່າຮ້າງ"(ບໍ່ເປັນພໍ່ແມ່ເປັນລູກຕໍ່ກັນອີກ)ຈາກພໍ່ແມ່ໄດ້.

ພວກເຮົາຕ້ອງການຜູ້ຊາຍທີ່ຕ້ອງເຮັດໜ້າທີ່ເປັນພໍ່, ແລະຕ້ອງການຜູ້ຍິງທີ່ຕ້ອງເຮັດໜ້າທີ່ເປັນແມ່;ພໍ່ແມ່ຕ້ອງຮູ້ໜ້າທີ່ຂອງຕົນ ແລະຮູ້ວ່າພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ແມ່ນໝູ່ກັບລູກໆ. ຫລາຍເທື່ອຄວາມຜິດຢູ່ທີ່ພໍ່ແມ່ເອງ ເພາະບໍ່ໄດ້ສອນລູກໃຫ້ນັບຖືພວກຕົນ.

2. ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບລູກ (ອີບພະຍົບ 20: 12)

ໃຫ້ກຽດພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຮົາ ແລະສອນລູກໃຫ້ນັບຖືພວກເຮົາ, ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງໃນອີບພະຍົບ 20:12, ແມ່ນຮວມເຖິງສິ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- **ຈົງຮັກພັກດີ.** ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ສອນລູກໃຫ້ນັບຖືພໍ່ແມ່, ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ພ້ອມທີ່ຈະນັບຖືຜູ້ມີອຳນາດໃນຊີວິດຂອງພວກຕົນ. ໃນຈິດໝາຍເຖິງຄຣິສຕະຈັກທີ່ເອເຟໂຊ, ໂປໂລອ້າງບັນຍັດທີ່ຫ້າເມື່ອ

ທ່ານສອນລູກທັງຫລາຍໃຫ້ "ເຊື່ອຟັງພໍ່ແມ່" (6: 1). "ເຊື່ອຟັງ" ໃນພາສາກຣີກໝາຍເຖິງການຟັງ; ຈຸດເລີ່ມຂອງການເຊື່ອຟັງແມ່ນການຟັງ. ໃນຄອບຄົວ, ການຟັງເປັນສິ່ງທີ່ກຳລັງສູນຫາຍ; ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຟັງກັນແລະກັນ; ລູກສະແດງຄວາມພັກດີຕໍ່ພໍ່ແມ່ໂດຍການເຊື່ອຟັງພວກເພິ່ນ.

- **ນິຍົມນັບຖື.** ນິຍົມນັບຖືບອກເຖິງຄວາມຮັກແພງແລະການໃຫ້ກຽດພໍ່ແມ່ ລູກເຕົ້າຈະຕ້ອງນັບຖືພໍ່ແມ່ໂດຍການສະແດງຄວາມຮັກໃຫ້ສົມກຽດທີ່ພວກເພິ່ນເປັນຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດຂອງຕົນ.
- **ຮູ້ຄຸນຄ່າ.** ການຮູ້ຄຸນຄ່າໝາຍເຖິງການສະແດງຄວາມພໍໃຈ. ມີຄົນຖາມວ່າ, "ເປັນຫຍັງຂ້ອງຈຶ່ງເຫັນຄຸນຄ່າຂອງພໍ່ແມ່?" ຂ້ອຍຕອບຢ່າງໄວວ່າ, "ເພາະຂ້ອຍມີຊີວິດຢູ່." ແມ່ໄດ້ເສັງສະລະຢ່າງຫລວງຫລາຍເພື່ອໃຫ້ຊີວິດຂ້ອຍ. ສິ່ງທີ່ແມ່ໄດ້ປະສົບມາຄືຄວາມບໍ່ສະດວກ, ຄວາມກະວົນກະວາຍ, ແລະຄວາມເຈັບປວດຕັ້ງແຕ່ຕັ້ງຄັນຈົນລູກໃຫຍ່; ແມ່ບໍ່ໄດ້ນອນແລະບໍ່ໄດ້ພັກຜ່ອນຕາມກຳນົດເວລາລູກຍັງນ້ອງ. ພວກເຮົາເປັນໜີ້ບຸນຄຸນພໍ່ແມ່ຫລາຍແລະເຮົາຕ້ອງສະແດງຄວາມຮັກແລະພໍໃຈສຳລັບພໍ່ແມ່.
- **ເຫັນພ້ອມ.** ການນັບຖືແມ່ນການເຫັນພ້ອມກັບພໍ່ແມ່. ລູກຕ້ອງພຍາຍາມເຂົ້າໃຈພໍ່ແມ່ໂດຍສະເພາະຄວາມເປັນມາໃນຊີວິດຂອງພວກເພິ່ນ ແລະພຍາຍາມຢູ່ກັບເພິ່ນດ້ວຍຄວາມສຸພາບ ແລະຄວາມເຂົ້າໃຈສະພາບການ. ແນ່ນອນພໍ່ແມ່ກໍມີໜ້າທີ່ໃນການເຂົ້າໃຈລູກເຊັ່ນດຽວກັນ. ຕ່າງຝ່າຍພຍາຍາມເຂົ້າໃຈກັນ ຄວາມຮັກແມ່ນການສະແດງອອກ ແລະຄວາມຮັກແມ່ນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຕ້ອງເຮັດ.
- **ການຕັ້ງໃຈ.** ການຕັ້ງໃຈກັບພໍ່ແມ່ບໍ່ເປັນພຽງແຕ່ການຟັງພວກເພິ່ນໃນສັມຍພວກເຮົາເປັນເດັກນ້ອຍ, ແຕ່ຈະຕ້ອງຕັ້ງໃຈດູແລພວກເພິ່ນເວລາແກ່ຊະຣາ. ສິ່ງນຶ່ງທີ່ໜ້າຄິດກໍຄືວ່າ ພໍ່ແມ່ສອງຄົນສາມາດດູແລລູກຫລາຍໆຄົນຍາມເຂົ້າເຈົ້າຍັງເຍົາ ແຕ່ລູກໆຫລາຍຄົນບໍ່ສາມາດດູແລພໍ່ແມ່ຍາມເພິ່ນແກ່ຊະຣາ. ສິ່ງນີ້ກຳລັງເກີດຂຶ້ນໃນສັງຄົມປັດຈຸບັນ. ຫລາຍຄົນທີ່ປົດກະສຽນແລ້ວຕ້ອງໄດ້ດູແລພໍ່ແມ່ທີ່ແກ່ຊະຣາແລ້ວ ເພາະຄົນມີອາຍຸຍືນ. ນັບວ່າເປັນເຮືອງທ້າທາຍສຳລັບພວກເຮົາ. ພຣະເຢຊູສັ່ງໂຢຮັນໃຫ້ດູແລແມ່ຂອງເພິ່ນກ່ອນຂາດໃຈຕາຍເທິງໄມ້ການແຂນ.
- **ຮັກແທ້.** ຄວາມຮັກແທ້ແມ່ນການຮັກແບບເສັງສະລະເຊັ່ນໃນ 1 ໂກຣິນໂທ 13. "ຄວາມຮັກກໍອິດທິນດິນນານ ແລະຊອບໃນການເມດຕາກະຣຸນາ ຄວາມຮັກບໍ່ເຫິງສາ ບໍ່ອວດອ້າງ ບໍ່ຈອງຫອງ ບໍ່ເຮັດການອັນບໍ່ສຸພາບ ບໍ່ຄິດເຫັນແກ່ປໂຍດສ່ວນຕົວຝ່າຍດຽວ ບໍ່ມີໃຈຮ້າຍງ່າຍ ບໍ່ຊອບຈິດຈຳຄວາມຜິດບໍ່ຍິນດີໃນການອະທັມແຕ່ຍິນດີໃນການສັດຈິງ ຄວາມຮັກສູ້ທົນທຸກສິ່ງ ເຊື່ອທຸກສິ່ງ ໄວ້ວາງໃຈໃນທຸກສິ່ງ ແລະພຽນທົນເອົາທຸກສິ່ງ..." (1 ກອທ 13: 5-8). ນີ້ຄືຄວາມຮັກທີ່ພວກເຮົາຄວນສະແດງຕໍ່ພໍ່ແມ່. ຄວາມຮັກແທ້ແມ່ນຈຸດສູງສຸດຂອງທຸກຢ່າງທີ່ໄດ້ເວົ້າມາ. ຄວາມຮັກປະເພດນີ້ຈະຮັກສາຄວາມສັມພັນໃນຄອບຄົວຊຶ່ງໝາຍເຖິງອ້າຍນ້ອງຮ່ວມທ້ອງແລະພໍ່ແມ່.

3. ຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບຜູ້ສັດຊື່ (ອີບພະຍົບ 20: 12)

ໃນບັນຍັດທີ່ຫ້ານີ້, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ຄຳສັ່ງສອນທີ່ມີຄຳສັນຍາ. ພຣະເຈົ້າຊົງສັນຍາຜູ້ທີ່ສັດຊື່ໃນການໃຫ້ກຽດແລະເຊື່ອຟັງພໍ່ແມ່ ຈະມີອາຍຸໝັ້ນຍືນແລະມີຄວາມສຸກໃນແຜ່ນດິນໂລກ. ອາຍຸໝັ້ນຍືນອາດເກີດມາ

ຈາກການຍອມຟັງຄຳແນະນຳຂອງພໍ່ແມ່ເຮືອງຮັກສາສຸຂະພາບແລະການຢູ່ກິນ; ການຟັງຄວາມພໍ່ແມ່ຊ່ວຍໃຫ້ ຫລືກຄວາມຜິດພາດໃນຊີວິດເພາະພວກເພິ່ນສອນຈາກປະສົບການຂອງຊີວິດຈິງ.

ຄຳສັ່ນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໃນບັນຍັດທີ່ທ້າມີຄວາມໝາຍຫລາຍກວ່າການມີອາຍຸໝັ້ນຍິນ. ໃນທີ່ນີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ ຊົງເວົ້າເຖິງພຣະສັ່ນຍາທີ່ໃຫ້ໄວ້ກັບຊາວອິສຣາເອນ ຄຳສັ່ນຍານີ້ໄດ້ສຳເລັດເຖິງທີ່ສຸດທີ່ການມາຂອງອົງພຣະ ເຢຊູຄຣິດ. ຖ້າພວກເຮົາໃຫ້ຄວາມສຳພັນກັບພຣະຄຣິດເປັນນຶ່ງໃນຊີວິດ, ພວກເຮົາກໍສາມາດທີ່ຈະເຮັດຕາມ ພຣະບັນຍັດເຮືອງການນັບຖືພໍ່ແມ່ຢ່າງບໍ່ມີບັນຫາ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ຄວາມປະສົງເຮືອງການມີຄວາມສັມພັນອັນຍິນນານກັບພໍ່ແມ່ຄົງມີຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາທຸກຄົນ; ແຕ່ ພວກເຮົາຈະຕ້ອງພຍາຍາມແກ້ໄຂຄວາມຂັດແຍ່ງຫລືບັນຫາເລັກນ້ອຍໃນຄອບຄົວເສັ້ງກ່ອນ. ສິ່ງນຶ່ງທີ່ສຳຄັນ ທີ່ສຸດໃນການແກ້ໄຂບັນຫາຄອບຄົວຄືການຍອມໃຫ້ອະພິຍ. ທາງເລືອກອີກທາງນຶ່ງກໍຄືການເກັບຄວາມຂົມ ຂຶ້ນໄວ້ໃນໃຈ ແຕ່ຈຳຕ້ອງຮັບຄວາມທຸກລຳບາກຕໍ່ໄປ. ການເຂົ້າໃຈສະພາບການໃນຄອບຄົວແລະການຊອກ ຫາຕົ້ນຕໍຂອງບັນຫາກໍນັບວ່າເປັນເຮືອງຍາກ, ແຕ່ມັນເປັນເຮືອງຈຳເປັນ ຖ້າພວກເຮົາຢາກເຫັນສິ່ງປ່ຽນແປງ ໃນຄອບຄົວ ແລະເຫັນການກ້າວໄປໃນທາງໃໝ່ທີ່ດີກວ່າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າບໍ່ມີການໃຫ້ອະພິຍກັນ ແລະກັນແລ້ວ ການພົບຕົ້ນຕໍຂອງບັນຫາ ຫລືການເຂົ້າໃຈສະພາບການກໍຈະບໍ່ຊ່ວຍຫຍັງໄດ້ເລີຍ.

ຄຳຖາມ:

1. ພຣະບັນຍັດທີ່ທ້າມີຄວາມສຳຄັນແນວໃດກ່ຽວກັບມະນຸດສັມພັນ?
2. ສັງຄົມພວກເຮົາຜິດພາດວິທີໃດກ່ຽວກັບການນັບຖືພໍ່ແມ່?
3. ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງຮູ້ສຶກຂອບພຣະຄຸນຫລືມີຄວາມກະຕັນຍູຕໍ່ພໍ່ແມ່?

ບົດຮຽນທີ 7

ຄວາມສັກສິດຂອງຊີວິດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອີບພະຍົບ 20: 13

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ອີບພະຍົບ 20: 1-17; ພຣະບັນຍັດສອງ 5: 6-21

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຊີວິດເປັນສິ່ງສັກສິດ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ມີຫລັກຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຄຳພີແນວໃດແດ່ທີ່ເສີມສ້າງທັສນະການເບິ່ງໂລຂອງພວກເຮົາເຮືອງຄວາມສັກສິດຂອງຊີວິດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອເສີມສ້າງທັສນະເຮືອງຄວາມສັກສິດຂອງຊີວິດຈາກພຣະຄຳພີ.

ອ່ານລວບ: ຄຳສັ່ງຂອງພຣະບັນຍັດທິທິກ ກາຍເປັນເຮືອງສັບສົນເວລາພວກເຮົາພົບກັບການເລືອກຫລາຍຢ່າງໃນຊີວິດ, ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຕ້ອງເສີມສ້າງທາທິອົງຕາມພຣະຄຳພີເພື່ອນຳພາ.

ຄຳນຳ

ອາທິດທິທິກຂອງປີທຳອິດທີ່ມະຫາວິທະຍາລັຍ, ນາງໂຢແອນໄດ້ພົບວ່າລາວມີລູກ. ຫລັງຈາກຈົບມັທຍົມ, ນາງໄດ້ຊ່ວຍຕົນເອງມາເປັນເວລາສອງປີ; ໃນລະຍະນັ້ນນາງໄດ້ທ່າງເທີນຈາກພໍ່ແມ່ແລະຈາກຄຣິສຕະຈັກ; ນາງໄດ້ທົດລອງກັບຊີວິດທີ່ແຕກຕ່າງກັບສມັຍຍັງສາວ. ນາງໄດ້ເປັນຊັກກັບຊາຍຄົນນຶ່ງທີ່ແຕ່ງງານແລ້ວ; ຫລັງຈາກຮູ້ວ່າຄວາມສັມພັນຈະບໍ່ເກີດຜົນ, ນາງຈຶ່ງເລີກກັບຊາຍຄົນນັ້ນ. ນາງໄດ້ກັບໄປຫາພໍ່ແມ່ ແລະພວກເພິ່ນກໍຍິນດີທີ່ຈະຈ່າຍຄ່າໂຮງຮຽນໃຫ້.

ຫລັງຈາກໂຢແອນຮູ້ວ່າຕົນເອງມີລູກ, ນາງກໍເຊື່ອວ່າຄອບຄົວ ແລະຄຣິສຕະຈັກບໍ່ອາດຈະເຂົ້າໃຈສະພາບການຂອງນາງ; ນາງຈຶ່ງຕັດສິນໃຈເກັບຄວາມລັບນີ້ໄວ້; ແຕ່ນາງກໍຮັກສາຄວາມລັບນັ້ນໄວ້ໄດ້ພຽງຊົ່ວຄາວ. ໂຢແອນໄດ້ຄິດເຖິງທາງເລືອກສາມຢ່າງ: ຍ້າຍໜີຈາກຄອບຄົວໄປຢູ່ທີ່ອື່ນ, ເຮັດແທ້ງລູກ, ຫລືຂ້າຕົວຕາຍ. ທາງເລືອກຂອງນາງບໍ່ດີຈັກຢ່າງ.

1. ບັງຄັບທາງສິນທັມ (ອີບພະຍົບ 20: 13)

ເຮືອງຂອງໂຢແອນເຕືອນພວກເຮົາເຮືອງຄວາມສຳຄັນການເລືອກແລະຜົນທີ່ຕິດຕາມມາ. ບັນຍັດທິທິກສັ່ງວ່າ, "ຢ່າຂ້າຄົນ" (ອພຍ 20: 13). ຄຳສັ່ງນີ້ໄດ້ກາຍເປັນເຮືອງສັບສົນແລະຍຶດຍາວໄປເຖິງເຮືອງຕ່າງໆເຊັ່ນ: ສົງຄາມ, ໂທດປະຫານ, ການຊ່ວຍຄົນຂ້າຕົນເອງ, ແລະໂດຍສະເພາະເຮືອງແທ້ງລູກ. ເວລາພົບບັນຫາເຮືອງເປັນເຮືອງຕາຍເຊັ່ນນີ້, ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເພິ່ງພຣະຄຳພີແລະຄວາມສັມພັນທີ່ມີກັບພຣະອົງເພື່ອຊ່ວຍໃນການຕັດສິນໃຈ, ບໍ່ເພິ່ງທັສນະຂອງສັງຄົມທີ່ປຸງແປງຢູ່ສເມີ.

ອົບພະຍົບ 20: 13 ໃນພາສາເຮັບເຮີມີສອງຄຳ, ຄຳວ່າ "ຢ່າ" ແລະອີກຄຳນຶ່ງແມ່ນ "ຂ້າ." ບັນຍັດທິທຶກແມ່ນ ຄຳສອນຂອງພຣະຄຳພີເຮືອງຄວາມສັກສິດຂອງຊີວິດ ຊຶ່ງເລີ້ມແຕ່ຢູ່ໃນທ້ອງແມ່ຈິນເຖິງແກ່ຊະຣາ. ທຸກຊີວິດ ສັກສິດເພາະຖືກສ້າງໂດຍພຣະເຈົ້າເພື່ອສ່ຽງຮາສີຂອງພຣະອົງ. ປະຖົມມະການ 1 ສອນເຮືອງຄວາມສັກສິດ ຂອງຊີວິດ. ວັນທິທຶກ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງຊາຍແລະຍິງ. ພຣະອົງໄດ້ສ້າງພວກເຂົາຕາມພຣະລັກສະນະຂອງ ພຣະອົງ (ຮູບລັກສະນະຄືພຣະອົງ) ແລະ ຖືກແຍກອອກຈາກຊີວິດອື່ນໆທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງ.

ປະຖົມມະການ 9: 6 ບອກວ່າ, "ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຂ້າເພື່ອນມະນຸດ ກໍຈະຖືກເພື່ອນມະນຸດຄົນອື່ນຂ້າເໝືອນ ກັນ." ແຕ່ນັ້ນມາຈິນເຖິງສັມພຣະສັນຍາໃໝ່, ພຣະຄຳໄດ້ສອນພວກເຮົາວ່າຊີວິດເປັນຂອງຂວັນບໍ່ສຸດ ຈາກພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາຕ້ອງລະວັງເຮືອງການເຮັດກັບສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງໃນຮູບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ.

2. ບັນຫາສັມຍໃໝ່ (ອົບພະຍົບ 20: 13)

ພວກເຮົາຢູ່ໃນສັງຄົມທີ່ຮ້າຍກາດ. ລູກພວກເຮົາມັກຫລິ້ນເກມທີ່ມີສິ່ງໂຫດຮ້າຍ, ແລະນອກນັ້ນພວກເຮົາຍັງ ເຫັນສິ່ງຮ້າຍແຮງໃນເພງ, ພາບພິນ, ແລະທິວິ; ການລົ້ມເຫລວກາຍເປັນເຮືອງທັມມະດາໃນວິດີໂອ. ໃນສັງ ຄົມທີ່ບໍ່ເຫັນຄຸນຄ່າຂອງຊີວິດນີ້, ພວກເຮົາບໍ່ຄິດວ່າມັນເປັນເຮືອງແປກ ເວລາມີການສັງຫານໝູ່ແບບໂຫດ ຮ້າຍໃນບ້ານເມືອງຂອງພວກເຮົາ.

ບັນຫາແລະຄວາມຕຶງຄຽດໃນສັດວັດທິຊາວເອັດເຮັດໃຫ້ຄົນໜຸ່ມຫລາຍຄົນເລືອກຈົບຊີວິດແທນທີ່ຈະສູ້ກັບຊີ ວິດ. ຂ້ອຍໄດ້ຊ່ວຍຄອບຄົວນຶ່ງ ທີ່ລູກໄດ້ຂ້າຕົວຕາຍ; ໃນຂະນະທີ່ຟັງຄວາມເຫັນຂອງຫລາຍໆຄົນໃນຄອບ ຄົວຜູ້ທີ່ທຸກໃຈເພາະການສູນເສັຍຜູ້ທີ່ຮັກ, ຂ້ອຍໄດ້ຄິດລະເມີໄປວ່າ, ແມ່ນຫຍັງກຳລັງເກີດຂຶ້ນ? ສັງຄົມພວກ ເຮົາມີບັນຫາແນວໃດແດ່ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນໜຸ່ມເຫັນວ່າການຂ້າຕົວຕາຍເປັນທາງເລືອກທີ່ດີທີ່ສຸດ? ຄຣິສຕຽນ ພວກເຮົາຈະສາມາດເຮັດຫຍັງແດ່ເພື່ອປ້ອງກັນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ໃຫ້ເກີດຂຶ້ນ?

ນັກປຣາດຄົນນຶ່ງຊື່ ໂຕມາ ອາກິນສຽນໄວ້ວ່າ, "ການຂ້າຕົວຕາຍນັ້ນຜິດເພາະຜິດທັມມະຊາດ, ສິ່ງນີ້ຜິດຕໍ່ ສັງຄົມ, ເພາະເປັນການໄປເຮັດສິ່ງທີ່ຕ້ອງແມ່ນອຳນາດພຣະເຈົ້າ." ການຂ້າຕົວຕາຍຜິດເພາະແມ່ນພຣະເຈົ້າ ເທົ່ານັ້ນທີ່ມີສິດໃຫ້ຊີວິດ ແລະເອົາຊີວິດໄປ. ຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາໄປຄິດເຖິງອະນາຄົດນິຣັນຂອງຜູ້ທີ່ເລືອກທາງ ນີ້. ການຂ້າຕົວຕາຍນັ້ນຜິດ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງວ່າເກີນກວ່າການອະພິຍ. ເວລາພວກເຮົາຍືນຕໍ່ທ້າຍບັນລັງ ແຫ່ງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງປົກຄຸມເຮົາ, ແລະການຖວາຍບູຊາເພື່ອຄວາມ ບາບຂອງພວກເຮົາຈະປົກຄວາມຜິດເຫລົ່ານັ້ນໄວ້.

ຄຳສັ່ງທ້າມໃນພຣະຄຳພີເຮືອງການຂ້າອາດຈະເປັນສິ່ງທີ່ງ່າຍ. ແຕ່ເວລາມີຄຳຖາມວ່າ: ທ່ານສາມາດອອກ ສຽງເຫັນພ້ອມເຮືອງໂຫດປະຫານບໍ່? ຄຳວ່າ "ຢ່າຂ້າຄົນ" ໝາຍຄວາມວ່າບໍ່ມີການລົງໂຫດປະຫານຊີວິດບໍ່? ສິດຍາພິບານຫລາຍຄົນຖືກຖາມວ່າ, "ທ່ານສນັບສນຸນໂຫດປະຫານຊີວິດບໍ່?" ຂ້ອຍໄດ້ຕອບວ່າ, "ໃນບາງກໍ"

ຣະນີ." ບາງຄົນອາດຈະມີບັນຫາກັບຄຳຕອບຂອງຂ້ອຍ; ແຕ່ການຕັດສິນໃຈຂອງຂ້ອຍກໍໄດ້ອາສັຍຄວາມເຂົ້າໃຈຫລັກຂອງພຣະຄຳພີ ແລະຄວາມຈຳເປັນ.

ຄຳຖາມຕໍ່ໄປກໍຄືວ່າ, "ເຮືອງສົງຄາມເດ?" ການຂ້າໃນສົງຄາມເປັນເຮືອງທີ່ຕ້ອງສິນທະນາກັນຕໍ່ໄປ ເພາະບໍ່ມີຄຳຕອບທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນພໍໃຈ. ຂ້ອຍຢາກເວົ້າວ່າ, ບໍ່ຄວນໃຫ້ມີສົງຄາມເພາະເປັນການຂ້າຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດທັງພິລເຮືອນແລະທະຫານ; ເປັນສິ່ງງ່າຍທີ່ຈະເວົ້າວ່າບໍ່ໃຫ້ມີເສິກ, ແຕ່ເສິກເປັນເຮືອງທີ່ຫລີກບໍ່ໄດ້.

ຫລາຍປີຜ່ານມາ ພວກເຮົາໄດ້ຍິນເຮືອງການຊ່ວຍຄົນປ່ວຍໜັກໃນການຈົບຊີວິດຕົວເອງ. ຫລາຍຄົນໄດ້ຮັບຄວາມທຸກລະບາກຫລາຍກວ່າຄວາມໝາຍໃນຊີວິດເກີນກວ່າພວກເຮົາ. ຫລັງຈາກອຸບັດຕິເຫດຈາກການໂຕນ ນ້ຳ, ໂຈນີ ເປັນອັມມະພາດແຕ່ຄໍລົງເຖິງຕີນ; ນາງໄດ້ອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ຕົວເອງຕາຍ. ຖ້າທ່ານໝໍ ແຈກເກວໍກຽນຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ທ່ານກໍຄົງຈະຍິນດີຊ່ວຍນາງໃຫ້ຈົບຊີວິດຕົວເອງ. ແຕ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງສູນເສັຍ ໂຈນີ ເອັຍເຮັກສັນ ຕາດາ; ນາງເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ ແລະໄດ້ເປັນພຍານເຮືອງພຣະເຈົ້າຜ່ານການແຕ້ມຮູບໂດຍໃຊ້ແຂ້ວຈັບຄັນຟອຍ; ນອກນັ້ນນາງຍັງຮ້ອງເພງສັຣເສີນພຣະເຈົ້າຢ່າໜ້າອອນຊອນ. ແນ່ນອນ, ຊີວິດແຕ່ລະມື້ເປັນເຮືອງລຳບາກສຳລັບ ໂຈດີ, ແຕ່ນາງບໍ່ຍອມແພ້ເຖິງນາງຈະບໍ່ສາມາດເໜັງຕີງ.

ຄຳຖາມອີກຢ່າງນຶ່ງກໍຄື, ພວກເຮົາຈະຮັກສາຊີວິດໂດຍໃຊ້ເຄື່ອງຊ່ວຍນານເທົ່າໃດ? ຂ້ອຍເຄີຍຊ່ວຍຄອບຄົວທີ່ຕ້ອງຖາມເຊັ່ນນີ້. ພວກເຮົາສາມາດທີ່ຈະຢຸດຄົນບໍ່ໃຫ້ໄປສວັນ ໂດຍຮັກສາຮ່າງກາຍຂອງເຂົາເຈົ້າໄວ້ໃນໂລກນີ້ບໍ່? ຄຳຖາມນີ້ຕ້ອງແມ່ນຄອບຄົວ, ທ່ານໝໍ, ແລະຄຣິສຕະຈັກເປັນຄົນຕອບ.

ກະສັດດາວິດຂຽນໄວ້ວ່າ, "13 ພຣະອົງໄດ້ຊົງສ້າງທຸກໆສ່ວນໃນຕົວຂອງຂ້າພຣະອົງ ແລະຊົງປະກອບຂ້າພຣະອົງເປັນຮ່າງຄົນເວລາຍັງຢູ່ໃນທ້ອງແມ່..." (ພສສ 139: 13-16). ໃນພຣະສັນຍາໃໝ່, ເວລາເອລີຊາເບັດແມ່ຂອງໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕກຳລັງຕັ້ງຄັນ ໄດ້ເຫັນມາຮີອາແມ່ຂອງພຣະເຢຊູຢ່າງເຂົ້າບ້ານ, "ລູກຢູ່ໃນທ້ອງກໍເໜັງຕີງ" (ລູກາ 1: 41, 44). ຊີວິດມະນຸດເລີ້ມຕົ້ນຕອນຮ່ວມເພດ; ຖ້າພວກເຮົາບອກວ່າຊີວິດເລີ້ມຕອນກຳເນີດ, ພວກເຮົາກໍບອກວ່າ ເດັກໃນຄັນແມ່ເກົ້າເດືອນບໍ່ແມ່ນຄົນ. ເດັກໃນທ້ອງແມ່ກາຍເປັນຄົນຕອນໃດ? ໃຜເປັນຄົນຕັດສິນ? ຊີວິດເປັນຂອງປະທານຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະທຸກຊີວິດມີຄວາມສຳຄັນສຳລັບພຣະອົງ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ມີຄວາມຈິງໃນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າແນວໃດແດ່ ທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາຕັດສິນໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງ? ນຶ່ງ, ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ໃຫ້ຊີວິດ; "ດ້ວຍວ່າສິ່ງສາຣະພັດກໍເປັນມາຈາກພຣະອົງ ດ້ວຍພຣະອົງ ແລະເພື່ອພຣະອົງ" (ໂຣມ 11: 36). ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງຊີວິດເພື່ອພຣະອົງ, ບໍ່ແມ່ເພື່ອພວກເຮົາຫລືເພື່ອສັງຄົມ. ສອງ, ພຣະເຈົ້າຊົງບໍລິສຸດ ແລະຊົງຮັກ. ພຣະອົງກຽດຊັງຄວາມບາບ ແຕ່ໄດ້ປະທານພຣະຄຸນແດ່ຜູ້ທີ່ມາຫາພຣະອົງໂດຍການກັບໃຈເຊື່ອ. ພວກເຮົາໄດ້ຂ້າຄົນໃນຫລາຍກໍຣະນີ, ໂດຍບໍ່ເຈຕນາ ຫລືໂດຍເຈຕນາ; ແຕ່ຂ້ອຍຮູ້ວ່າພຣະ

ເຈົ້າຊົງຮັກພວກເຮົາ ເພາະພຣະຄຳພີບອກຫລາຍໆເທື່ອ. ສາມ, ທຸກຊີວິດນັ້ນສັກສິດ, ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນທ້ອງຫລື ຢູ່ເຮືອນຄົນຊະຣາ, ບໍ່ວ່າຈະສົມບູນດີ ຫລືເປັນພະຍາດ, ບໍ່ວ່າຈະສລາດ ຫລືຊັກຊ້າພິການ. ທຸກຊີວິດເປັນ ຂອງປະທານຈາກພຣະເຈົ້າ. ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງຕັດສິນໃຈເພື່ອນຳພຣະກຽດໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງຮັກສາຊີວິດ.

ຄຳຖາມ:

1. ມີບັນຫາແນວໃດແດ່ໃນສັມຍນີ້ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພຣະບັນຍັດທິທິກ?
2. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ຈະຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ມີຄຳຕອບທີ່ສມ່ຳສເມີກ່ຽວກັບຄວາມສັກສິດຂອງຊີວິດ?
3. ພວກເຮົາຈະມີສ່ວນປ່ຽນແປງຄວາມຄິດຂອງສັງຄົມໃນເຮືອງນີ້ໄດ້ວິທີໃດ?
4. ພວກເຮົາຈະສາມາດຊ່ວຍຄົນທີ່ເຄີຍໄດ້ແທ້ງລູກແນວໃດແດ່? ຄອບຄົວທີ່ໂສກເສົ້າເພາະມີການຂ້າ ຕົວຕາຍ? ທະຫານທີ່ຕັດສິນໃຈຍາກ ເຮືອງການອອກສົງຄາມ?
5. ມີຫລັກໃນພຣະຄຳພີແນວໃດແດ່ທີ່ຊ່ວຍການເບິ່ງໂລກຂອງຄຣິສຕຽນ?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 8

ມີສິນທັມໃນສັງຄົມທີ່ຂາດສິນທັມ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອີບພະຍົບ 20: 14

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ອີບພະຍົບ 20: 1-17; ພຣະບັນຍັດສອງ 5: 6-21

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າຊົງຫ້າມການຮ່ວມເພດນອກການແຕ່ງງານລະຫວ່າງຊາຍແລະຍິງ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຄຣິສຕຽນຈະດຳເນີນຊີວິດໃນຄວາມບໍ່ຮິສຸດໃນໂລກທີ່ຂາດສິນທັມໄດ້ວິທີໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອດຳເນີນຊີວິດຕາມຫລັກຂອງພຣະເຈົ້າແທນທີ່ຈະເຮັດຕາມສັງຄົມ.

ອ່ານລວບ: ມະນຸດຊາດໄດ້ເຮັດສິ່ງລາມົກກັບຂອງພຣະຣາຊທານເຮືອງຄວາມສົມດ ຂະນະທີ່ສແວງຫາຄວາມພໍໃຈທາງເພດສັມພັນ.

ຄຳນຳ

ຄວາມປ່ຽນແປງທາງສິນທັມໄດ້ເກີດຂຶ້ນທົ່ວປະເທດຂອງພວກເຮົາ; ເໝືອນກັບວ່າມີການຍາດຊຶງເອົາຈິດວິນຍານຂອງປະເທດຊາດ; ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າເຊືອກທັງຫລາຍທີ່ຜູກມັດເຮືອງສິນທັມຂອງພວກເຮົາກຳລັງຖືກຕັດອອກເທື່ອລະເສັ້ນ, ບໍ່ແມ່ນຢູ່ແຕ່ວິຊິຕັນບ່ອນດຽວ, ແຕ່ຢູ່ໃນຄຸ້ມບ້ານທີ່ພວກເຮົາກຳລັງຢູ່ດ້ວຍ.

ຄົນເຮັບເຮີຖືວ່າການຫລິ້ນຊູ້ເປັນຄວາມຜິດບາບຕໍ່ຮ່າງກາຍຂອງບຸກຄົນແລະຂອງສັງຄົມ. ສັງຄົມຄືສິ່ງທີ່ສະທ້ອນອອກມາຈາກຄອບຄົວ; ເວລາຄອບຄົວບໍ່ສົມບູນ, ສັງຄົມກໍເລີ້ມສັ່ນຄອນ. ນອກນັ້ນຄົນເຮັບເຮີຍັງເຊື່ອວ່າການຫລິ້ນຊູ້ເປັນການເຮັດຜິດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢາເວ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ໂອກາດເຊື່ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມໃຫ້ດຳເນີນຊີວິດຕາມພຣະສັນຍາຄວາມສັມພັນກັບພຣະອົງ ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ເວົ້າກັບປະເທດທັງຫລາຍຜ່ານຊົນຊາດອິສຣາເອນ ແລະເພື່ອປະເທດອື່ນໆຈະໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນສຳລັບປະເທດທີ່ມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ.

ໃນໂລກທີ່ບໍ່ມີສິນທັມ, ອິສຣາເອນຈະໄດ້ເປັນແສງສວ່າງ; ສິ່ງນັ້ນເປັນທາງເລືອກທີ່ຕ່າງຈາກວັທນະທັມອື່ນໆ. ແຕ່ໜ້າເສັງດາຍ, ເພາະໜ້າມົກໃນສັນຍາຕໍ່ພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ແທ້ ອິສຣາເອນໄດ້ຫັນໄປເຮັດເໝືອນປະເທດອື່ນໆ; ໃນທີ່ສຸດ ຄວາມແຕກຕ່າງກໍມີໜ້ອຍລົງ ລະຫວ່າງຄົນຂອງພຣະເຈົ້າແລະຊາວໂລກທົ່ວໆໄປ.

1. ພຣະບັນຊາທີ່ແຈ້ງຂາວ (ອີບພະຍົບ 20: 14)

ພຣະບັນຍັດທີ່ເຈັດເປັນຄຳເວົ້າທີ່ງ່າຍໆຄື "ຢ່າຫລິ້ນຊູ້." ຢ່າຫລິ້ນຊູ້ໝາຍເຖິງການເຮັດຜິດສິນທັມຂອງຜູ້ແຕ່ງ

ງານແລ້ວກັບຄືນທີ່ບໍ່ແມ່ນຄູ່ຄອງຂອງຕົນ; ແລະການປະພຶດໃນທຳນອງນີ້ເປັນຄວາມຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ເຖິງ
ຈະມີການສອນກ່ຽວກັບເຮືອງນີ້ກໍຕາມ, ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຍັງເຮັດຜິດຢູ່; ອັບຣາຮາມເປັນຜູ້ເຊື່ອພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ຟັງຄຳແນະນຳຂອງນາງຊາຣາຍຜູ້ເປັນເມັງ ແລ້ວໄປຮ່ວມເພດກັບນາງຊາຣາຍເອຍິບຜູ້ເປັນ
ສາວໃຊ້ຂອງຊາຣາຍ. ຜົນທີ່ປາກົດອອກມາກໍຄືລູກຊາຍຊື່ ອິຊມາເອນ; ແລະຫຼັງຈາກອິຊາກເກີດມາທີ່ຫຼັງ
ຈາກອັບຣາຮາມແລະຊາຣາຍແລ້ວ, ການແຕກແຍກກໍເລີ່ມເກີດຂຶ້ນ ແລະຍັງມີຜົນຮ້າຍເຖິງທຸກວັນນີ້.

ສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ເກີດຂຶ້ນເພາະການເຮັດຜິດສິນທັມເຮືອງຮ່ວມເພດຂອງໄພ່ພົນພຣະເຈົ້າ. ກະສັດດາວິດເປັນຜູ້
ຮັກພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເພິ່ນມີຕາທີ່ຊອກຫາເຫດ (2 ຊມອ 11); ຕັນຫານຳໄປສູ່ການຫລິ້ນຊູ້, ຄົນດີໄດ້ພິນາດ, ລູກ
ທີ່ເກີດມາເພາະການຜິດບາບກໍໄດ້ຕາຍໄປ; ເຫດການນີ້ໄດ້ນຳຄວາມວຸ້ນວາຍໄປເຖິງຄອບຄົວຕ່ຽງມາ. ລູກ
ຊາຍຂອງດາວິດຄົນຊື່ອຳໂນນໄດ້ຂົ່ມຂືນສຳເລົາລູກສາວຂອງດາວິດຄົນຊື່ ຕາມາ (2 ຊມອ 13: 1-19); ອັບ
ຊາໂລມຜູ້ເປັນອ້າຍຂອງຕາມາ ໄດ້ສົມສູ່ກັບເມັງນ້ອຍຂອງດາວິດຕໍ່ໜ້າປະຊາຊົນ (2 ຊມອ 16: 20-23).
ໂຊໂລໂມນ ຜູ້ເຕັມດ້ວຍສະຕິປັນຍາ ລ່ວງລະເມີດຄຳສອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະໄປແຕ່ງງານກັບຄົນຕ່າງຊາດ
ແລະໄປຂາບໄຫວ້ພຣະອື່ນໆ (1 ກສ 11: 1-8). ຄວາມຜິດບາບທາງເພດຂອງຄົນພວກນີ້ໃນອິສຣາເອນໄດ້
ສ້າງບັນຫາຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

ພຣະຄຳພີໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນຜົນຮ້າຍຂອງການສແວງຫາຄວາມພໍໃຈເຮືອງເພດກ່ອນ ຫລືນອກການແຕ່ງງານ. ສຸ
ພາສິດ 7 ເວົ້າເຖິງນາງໂສເພນີທີ່ກຳລັງລີ້ຊາຍໜຸ່ມ; ຂໍ້ 22-23 ເວົ້າເຖິງຮາຄາອັນແພງສຳລັບຊາຍໜຸ່ມທີ່ຕິດ
ຕາມນາງ: "22 ທັນໃດນັ້ນ ເຂົາກໍຕິດຕາມນາງໄປເຫມືອນເຂົາຈູງງົວເຖິກໄປສູ່ບ່ອນຂ້າ ຫລືເຫມືອນຕ້ອນ
ກວາງລົງໄປໃນຫລຸມ 23 ໃນບ່ອນນັ້ນລູກທະນູຈະແທງທະລູເຂົ້າໄປເຖິງຫົວໃຈຂອງມັນ ຄົນຜູ້ນັ້ນເປັນ
ເຫມືອນນົກເຂົ້າໄປຫາຕານ່າງ ເຂົາບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າຊີວິດຂອງຕົນຈະເປັນອັນຕະລາຍ."

ໃນພາກຕົ້ນຂອງສຸພາສິດ 7, ເຂົາໄດ້ຍິນຄຳອ້ອນວອນຂອງພໍ່. ບ້ານເປັນບ່ອນສຳຄັນແລະມີອິດທິພົນໃນຊີ
ວິດບໍ່ວ່າທາງດີຫລືຮ້າຍ. ພໍ່ແມ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ສັ່ງສອນແລະສົນທະນາສິ່ງຜິດແລະຖືກກ່ຽວກັບສິນທັມເຮືອງ
ຮ່ວມເພດໃຫ້ລູກໆຟັງ; ພໍ່ແມ່ທີ່ໃຫ້ຢາຄຸມກຳເນີດກັບລູກສາວ ຫລືພໍ່ແມ່ທີ່ມັກປ່ອຍໃຫ້ລູກຊາຍເຮັດຕາມສັນ
ດານ ຈະເຮັດໃຫ້ມີຜົນຮ້າຍພາຍຫລັງ. ພໍ່ແມ່ຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບວ່າລູກຢູ່ໃສແລະກຳລັງເຮັດຫຍັງຢູ່.

2. ການສແວງຫາທີ່ບໍ່ອີ່ມ (ອິບພະຍົບ 20: 14)

ສັງຄົມໃໝ່ກຳລັງຖືເອົາການທົດລອງຕ່າງໆໃນສັຕວັດທີຊາວເອັດມາເປັນປະເພນີ. ປັດຈຸບັນກໍມີຄວາມຄິດ
ຫລາຍໆຢ່າງກ່ຽວກັບການຮ່ວມເພດສັມພັນ ນອກການແຕ່ງງານ. ສິ່ງນຶ່ງທີ່ຍາກສຳລັບຄຣິສຕຽນແມ່ນເວລາ
ພວກເຂົາເຈົ້າມີຄວາມຮັກຕໍ່ກັນແລະຫວັງຈະແຕ່ງງານໃນວັນໜ້າ; ເຂົາເຈົ້າເວົ້າວ່າ, "ແນວໃດກໍຈະຢູ່ຮ່ວມກັນ
ຕລອດຊີວິດຢູ່ແລ້ວ, ສະນັ້ນກໍເປັນເຮືອງທັມມະດາທີ່ຈະຮ່ວມເພດສັມພັນກັນໄດ້ເລີຍ." ແຕ່ມັນບໍ່ຖືກ; ເພາະ
ຊີວິດບໍ່ແນ່ນອນ; ຫລາຍໆຢ່າງທີ່ພວກເຮົາຫວັງໄວ້ມັນກໍບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ຖ້າຮັກກັນແທ້ ກໍຕ້ອງລໍຖ້າວັນນັ້ນທີ່ທັງ

ສອງແລກປ່ຽນຄຳສັນຍາຕໍ່ໜ້າຄອບຄົວ. ການສົມສູ່ກ່ອນການແຕ່ງງານເປັນການເຮັດຜິດ; ເວລາຊາຍແລະ ຍິງຢູ່ຮ່ວມກັນສອງຄົນ, ການຕັດສິນໃຈຢ່າງສລາດຫລັກແຫລມເປັນເລື່ອງເປັນໄປບໍ່ໄດ້.

ສິ່ງທີ່ສອງທີ່ສັງຄົມພຍາຍາມທົດລອງຄື ການຢູ່ຮ່ວມກັນຂອງຄູ່ບ່າວສາວກ່ອນການແຕ່ງງານ ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ ວ່າພວກເຂົາເໝາະສົມກັນຫລືບໍ່. ເບິ່ງຄືວ່າມີເຫດຜົນດີ, ແຕ່ຢ່າລືມການຫລອກລວງຂອງຊາຕານກໍມີເຫດ ຜົນດີເໝືອນກັນ. ການຢູ່ຮ່ວມກັນໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຮຽກຮ້ອງຈະນຳໄປສູ່ຄວາມຜິດຫວັງ; ເພາະເມື່ອພົບພໍ້ກັບບັນຫາ, ຝ່າຍນຶ່ງຈະໂດດເຮືອໃນທັນທີ. ແຕ່ຄວາມຮຽກຮ້ອງມີຢູ່ໃນການແຕ່ງງານ; ທັງສອງຮ່ວມໃຈກັນແກ້ໄຂເວລາ ພົບບັນຫາ ເພາະຮູ້ວ່າສິ່ງນີ້ເປັນເລື່ອງຫລືກບໍ່ໄດ້ໃນມະນຸດສັມພັນ.

ອີກຄຳຖາມທີ່ຂ້ອຍເຄີຍໄດ້ຍິນແມ່ນ, "ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງການຄຳເຫັນພ້ອມຂອງທາງການ?" ຫລື "ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງການຄຳເຫັນພ້ອມຂອງທາງສາສນາ?" ຫລື "ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງມີ ໃບສັນຍາ?" ຄວາມຈິງ: ໃນກະດາດ, ໃບແຕ່ງງານເປັນສັນຍາລະຫວ່າງສອງຄົນ; ແຕ່ສິ່ງສຳຄັນກວ່ານັ້ນແມ່ນ ການແຕ່ງງານເປັນຄຳສັນຍາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະຕໍ່ໜ້າພຍານທັງຫລາຍ.

ເລື່ອງກະເທີຍກໍເປັນເລື່ອງຍາກຝ່າຍສິນທັມໃນສັງຄົມປັດຈຸບັນ. ຄຣິສຕຽນຫລາຍຄົນມັກໃຊ້ພຣະຄັມພີເປັນ ຂໍ້ອ້າງເພື່ອຮັບຮູ້ການປະພຶດໃນທຳນອງນີ້; ແຕ່ພຣະຄັມພີໄດ້ຕັ້ງເລື່ອງນີ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ; ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງ ຫ້າມການຮ່ວມເພດລະຫວ່າງຊາຍແລະຍິງທີ່ບໍ່ໄດ້ແຕ່ງງານ; ແລະພຣະອົງຊົງຫ້າມການສົມສູ່ລະຫວ່າງຄົນທີ່ ມີເພດດຽວກັນ, "ພຣະອົງຊົງກຽດຊັງທີ່ສຸດ" (ລະບຽບພວກເລວີ 18: 33). ພຣະທັມ ໂຣມ 1: 24-28 ກໍໄດ້ ປະນາມເລື່ອງກະເທີຍນີ້ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ລົງສັຍ.

ພາບລາມິກເປັນອີກເລື່ອງນຶ່ງທີ່ຜິດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຫລາຍທີ່ສຸດໃນທຸກມື້ນີ້. ຄົນຜູ້ສແວງຫາສາ ມາດເບິ່ງໄດ້ໃນໂທຣະສັບມິຖີ, ໃນຄອມ, ໃນພາບພະຍິນ, ຫລືໃນທິວີ ເພາະການກວດກາບໍ່ໄດ້ເຂັ້ມງວດ. ພໍ ຄ້າໃຊ້ເພດເພື່ອຂາຍສິ່ງຂອງ; ທິວີສິ່ງເສີມເລື່ອງຜິດສິນທັມ; ທຸກມື້ນີ້ "ຕ່າງຄົນຕ່າງກຳເຮັດຕາມໃຈມັກຂອງໃຜ ລາວ" (ພວກຜູ້ປົກຄອງ 17: 6).

ໜ້າເສົ້າໃຈ ເພາະຜົນຮ້າງກຳລັງປາກົດໃຫ້ເຫັນແຕ່ລະມື້. ການລ່ວງລະເມີດເລື່ອງເພດໄດ້ກາຍເປັນຂ່າວປະ ຈຳວັນໃນກຸ່ມຕ່າງໆ: ນັກສະແດງ, ນັກທຸຣະກິດ, ນັກການເມືອງ, ແລະວົງການສາສນາ. ທີ່ຮັດເພິນຊິວາເນັຍ ມີລາຍງານວ່າ ພວກຄຸນພໍ່ໄດ້ລ່ວງລະເມີດເລື່ອງເພດເຖິງ 1,000 ກໍຣະນີ. ສິ່ງນີ້ຄວນຊ່ວຍໃຫ້ສັງຄົມຕື່ນຕົວ.

3. ທາງທີ່ດີກວ່າ (ອີບພະຍົບ 20: 14)

ໃນບົດເທສນາທີ່ຈ້າຍພູ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສອນເລື່ອງການຫລິ້ນຊູ້ອີກ ຫລາຍປີຫລັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງ ປະທານພຣະບັນຍັດທີ່ເຈັດ. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, "27 "ທ່ານທັງຫລາຍໄດ້ຍິນຄຳທີ່ກ່າວໄວ້ວ່າ "ຢ່າຫລິ້ນຊູ້ ສູ່ຜິວເມັງທ່ານ" 28 ແຕ່ຝ່າຍເຮົາ, ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍວ່າ ຜູ້ໃດເບິ່ງແມ່ຍິງດ້ວຍໃຈກຳໜັດໃນຍິງນັ້ນ ຜູ້

ນັ້ນໄດ້ຫລິ້ນຊູ້ໃນໃຈກັບຍິງນັ້ນແລ້ວ 29 ຖ້າຕາເບື້ອງຂວາຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ຕົວຫລົງຜິດ ຈຶ່ງຄວັດອອກຖິ້ມເສັງ ເພາະການທີ່ເສັງອະວັຍວະສ່ວນນຶ່ງກໍດີກວ່າໝົດທັງຕົວຈະຖືກຖິ້ມລົງໃນຫມໍ້ນະຣົກ 30 ແລະຖ້າມີເບື້ອງຂວາຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ຫລົງຜິດຈຶ່ງຕັດຖິ້ມເສັງ ເພາະການທີ່ມີອະວັຍວະສ່ວນນຶ່ງກໍດີກວ່າໝົດທັງຕົວຈະຕ້ອງຕົກໃນຫມໍ້ນະຣົກ" (ມທ 5: 27-30).

ຢູ່ໃນໂລກນີ້ ພວກເຮົາຈະພົບການທົດລອງເຣື່ອງເພດຕລອດໄປ. ອາຈານຜູ້ນຶ່ງໄດ້ສອນພວກຂ້ອຍວ່າໃຫ້ສັດຊື່ໃນການສຶກສາພຣະທັມ, ການທ່ອງພຣະຄຳ, ແລະການອ້ອນວອນອະທິຖາມ. ແຕ່ລາວເອງໄດ້ເຮັດຜິດສິນທັມຕໍ່ເມັງ, ຕໍ່ສັງຄົມ, ແລະຕໍ່ໂບດ ໂດຍການສົມສູ້ກັບຍິງຄົນນຶ່ງທີ່ບໍ່ແມ່ນເມັງຂອງລາວ ສິ່ງນີ້ໄດ້ກາຍເປັນຈຸດດ່າງດຳໃນການຮັບໃຊ້ຂອງລາວຕລອດໄປ.

ໂຢເຊບສາມາດເອົາຊະນະຄວາມຜິດບາບເຣື່ອງເພດ ກ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ພຣະບັນຍັດ; ເພິ່ນບໍ່ມີໂບດທີ່ຄອຍຖ້າໝູນໃຈ, ບໍ່ມີພໍ່ແມ່ຢູ່ໃກ້, ບໍ່ມີກຸ່ມສນັບສນູນ, ຫລືພຣະວິນຍານຢູ່ດ້ວຍ. ໂຢເຊບອາຍຸພຽງສິບແປດປີແລະຢູ່ໃນຕ່າງແດນ ເວລາຖືກຜູ້ຍິງທີ່ມີອຳນາດພຍາຍາມຂົ່ມຂືນ; ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດບາບເຣື່ອງເພດເພາະເພິ່ນຍຳເກງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງຮັກພຣະອົງຫລາຍກວ່າຮັກຕົວເອງ. ເວລາພວກເຮົາຜິດພາດ, ພຣະອົງຍັງຮັກພວກເຮົາຢູ່. ຖ້າພວກເຮົາສາຣະພາບ, ພຣະອົງຊົງສັດຊື່ແລະທຸ່ງທັມ. ພຣະເຢຊູບອກຍິງທີ່ຖືກຈັບຖານຫລິ້ນຊູ້ວ່າ, "ຈົ່ງໄປ ແລະບໍ່ເຮັດບາບອີກ," ພຣະອົງພ້ອມທີ່ຈະອະພິຍພວກເຮົາ. ການບໍ່ມີສິນທັມໃນໂລກເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີພາຣະ, ແຕ່ຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາໝົດຫວັງ. ຄຣິສຕະຈັກເກີດມາຖ້າມາກາງໂລກທີ່ເຕັມດ້ວຍຄວາມຜິດບາບ; ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເພິ່ງພຣະເຈົ້າແລະເພິ່ງຄຳສອນໃນພຣະຄັມພີ, ແລ້ວພວກເຮົາຈະສາມາດມີສິນທັມໃນໂລກທີ່ຂາດສິນທັມ.

ຄຳຖາມ:

1. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ປ່ຽນແປງເຣື່ອງສິນທັມ ໃນລະຍະສິບປີທີ່ຜ່ານມາ?
2. ຄຣິສຕະຈັກໂຕ້ຕອບແນວໃດແດ່ ຕໍ່ການປ່ຽນແປງນີ້?
3. ການປ່ຽນແປງນີ້ເຮັດໃຫ້ສັງຄົມເຂັ້ມແຂງ ຫລືເຮັດໃຫ້ອ່ອນສະພາບ?
4. ຄຣິສຕຽນຈະປົກປ້ອງຕົວເອງຈາກການທົດລອງເຣື່ອງເພດໄດ້ວິທີໃດແດ່?
5. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຊົງຈຶ່ງສ້າງພວກເຮົາໃຫ້ມີຄວາມປາຖນາເຣື່ອງເພດ?

ບົດຮຽນທີ 9

ເອົາ ຫລື ໃຫ້

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອົບພະຍົບ 20: 15

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ອົບພະຍົບ 20: 1-17; ພຣະບັນຍັດສອງ 5: 6-21

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການເອົາຂອງຄົນອື່ນແມ່ນຜິດຢູ່ສເມີ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວາ: ພວກເຮົາໄດ້ເອົາສິ່ງທີ່ບໍ່ແມ່ນຂອງເຮົາວິທີໃດແດ່?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອດຳເນີນຊີວິດແບບເຜື້ອແຜ່ແທນທີ່ຈະໂລບມາກໂລພາ.

ອ່ານລວບ: ການຂະໂມຍແມ່ນລັກຄົນອື່ນ ແຕ່ການເຜື້ອແຜ່ແມ່ນໃຫ້ຄວາມສຸກ.

ຄຳນຳ

ສມັຍຂ້ອຍເປັນສິດຍາພິບານຢູ່ຟອດເວີດ ເທກຊັສ, ກຸ່ມພວກເຮົາໄດ້ພົບກັນເປັນປະຈຳເພື່ອຫລິ້ນເທັນນິສ. ມື້ນຶ່ງຫລັງຈາກຫລິ້ນແລ້ວ, ຂ້ອຍກຳກັບມາຣິດ ແລະໄດ້ພົບວ່າຣິດຖືກລັກໄປແລ້ວ. ຫລາຍມື້ຕໍ່ມາ, ຂ້ອຍໄດ້ຮັບສິ່ງຂອງທາງໄປສະນີ ແລະແມ່ນກ່ອງພຣະຄຳພິທີ່ຂ້ອຍເຄີຍເກັບໄວ້ໃນຣິດ; ນອກນັ້ນຍັງມີທີ່ຢູ່ຂອງໂບດທີ່ຂ້ອຍເຄີຍຮັບໃຊ້. ຄົນທີ່ລັກຣິດຄົງຈະຕົກໃຈເວລາລາວເຫັນພຣະຄຳພິນຶ່ງກ່ອງໃນຣິດ ຈຶ່ງໄດ້ຮິບສິ່ງຄົນເຈົ້າຂອງ (ແຕ່ສ່ວນຣິດນັ້ນແມ່ນບໍ່ເຫັນຮອຍເລີຍ).

ຂ້ອຍໄດ້ແຈ້ງຕຳຣວດໃນທັນໃດເຣື່ອງຣິດຖືກລັກ, ແຕ່ກໍບໍ່ໄດ້ຍິນຫຍັງຈາກເຈົ້າໜ້າທີ່ຈົນຫລາຍວັນຕໍ່ມາ; ເວລາຂ້ອຍໄປເອົາຣິດພ້ອມກັບຕຳຣວດ ກໍໄດ້ພົບວ່າຣິດໝົດນ້ຳມັນ; ຊາຍສອງຄົນໄດ້ມາຢຸດເບິ່ງຂ້ອຍ ແລະບອກວ່າ "ພວກເຮົາຮູ້ຄົນທີ່ລັກຣິດເຈົ້າ; ໝໍ້ນັ້ນມັນຂັບຣິດອ້ອມບ້ານນີ້ຫລາຍມື້ທີ່ຜ່ານມາ ຈົນນ້ຳມັນໝົດ;" ພວກເຂົາເອົາຊື່ຄົນຂີ້ລັກໃຫ້ແລະຊັບອກເຮືອນທີ່ເຂົາຢູ່ດ້ວຍ.

ຫລາຍອາທິດຕໍ່ມາ, ຂ້ອຍໄດ້ຖາມຕຳຣວດວ່າພວກເພິ່ນໄດ້ຕິດຕາມຫາຂະໂມຍຜູ້ນັ້ນບໍ່; ເພິ່ນກໍບອກວ່າບໍ່ໄດ້ຕິດຕາມ; ແລະໄດ້ບອກຂ້ອຍຕໍ່ໄປວ່າ "ຣິດຖືກລັກເປັນຮ້ອຍໆແຕ່ລະອາທິດທີ່ເມືອງຟອດເວີດ ຈົນຕຳຣວດບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຕິດຕາມທຸກໆກໍຣະນີ." ຂ້ອຍບອກຕຳຣວດໃຫ້ຈັບຄົນຂີ້ລັກ ແລ້ວໃສ່ໂທດລາວໂດຍໃຫ້ໄປໂບດເພື່ອຟັງເທສນາທຸກວັນອາທິດ; ຂ້ອຍຮູ້ວ່າອາດຈະເປັນໂທດທີ່ໂຫດຮ້າຍຈົນເກີນໄປສຳລັບບາງຄົນ.

1. ເອົາສິ່ງທີ່ເປັນຂອງຄົນອື່ນ (ອົບພະຍົບ 20: 1-17)

ອາຣາບເປັນກະສັດທີ່ອ່ອນແອຄົນນຶ່ງຂອງອິສຣາເອນ; ເພິ່ນຢາກໄດ້ສວນອະງຸ່ນຂອງນາໂບດ ແຕ່ລາວບໍ່ຍອມຂາຍ. ນາງເຢເຊເບັນ ເມັງຂອງກະສັດເປັນຄົນຫົວແຂງໄດ້ບອກອາຣາບວ່າ, "ອ້າຍເປັນກະສັດບໍ່ແມ່ນ

ບໍ່? ຂ້າອາໂບດແລ້ວກໍຍິດສັບສົມບັດ. ຂ້ອຍຈະເຮັດໃຫ້ອ້າຍເບິ່ງ." ນາງເຢເຊເບັນໄດ້ພົບນັກເລງສອງຄົນຜູ້ຊຶ່ງພ້ອມທີ່ຈະຕົວະເພື່ອເງິນ. ສອງຄົນນີ້ຈະເປັນຜູ້ຫາເຮືອງໃສ່ນາໂບດວ່າເປັນກະບົດ; ຈາກແຜນການນີ້, ນາໂບດກໍຖືກປະທານໂດຍການແກວ່ງກ້ອນຫີນ; ອາຮາບແລະນາງເຢເຊເບັນກໍຍິດເອົາສວນອະງຸ່ນທີ່ເປັນຂອງອາໂບດ ມາເປັນຂອງຕົວເອງ (1 ກສ 21: 14-16).

ເຮືອງທີ່ກ່າວມານີ້ແມ່ນເວົ້າເຖິງການຕົວະແລະການຢາກໄດ້ຂອງຄົນອື່ນ, ແຕ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍແມ່ນການລັກຄືກັນ; ການຢາກໄດ້ເງິນຫລືດິນຂອງຄົນອື່ນກໍເປັນເໝືອນການລັກເງິນແລະດິນ. ຄົນເຮົາຢູ່ດັງ ບໍ່ໄປບຸ້ນທະນາຄານ ຫລືໄປນອນກັບເມັງຄົນອື່ນ; ສິ່ງນັ້ນໆເປັນພຽງຜົນຂອງມັນ; ທ່ານໄດ້ບຸ້ນເງິນທະນາຄານ ຕອນທີ່ທ່ານເລີ້ມຄິດຢາກໄດ້ເງິນຂອງຄົນອື່ນ. ການລັກສິ່ງຂອງໃນຮ້ານຄ້າເປັນບັນຫາໃຫຍ່ສຳລັບນັກທຸຣະກິດ; ສິນຄ້າເປັນຮາຄາຫລາຍໂກດຖືກຂະໂມຍ, ແລະໃນທີ່ສຸດ ຜູ້ຊື້ທັງຫລາຍກໍຕ້ອງຈ່າຍຮາຄາ.

ການລັກສິ່ງຂອງເປັນພຽງການລັກປະເພດນຶ່ງ, ເພາະພວກເຮົາໄດ້ລັກຜູ້ອື່ນໂດຍບໍ່ຕ້ອງຈັດບ້ານຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຫລາຍຄົນບໍ່ຈ່າຍໜີ້; ບາງຄົນໂກງພາສີລາຍໄດ້; ບາງຄົນນອນບໍ່ຫລັບເພາະຕົວະເຮືອງລາຍໄດ້ແລະລາຍຈ່າຍໃນໃບພາສີ. ບໍ່ນໍ້າມັນຂຶ້ນຮາຄາເພາະລົມພະຍຸ ກໍເປັນການລັກ; ຮ້ານຂາຍເຄື່ອງກໍສ້າງຂຶ້ນຮາຄາເພາະຄວາມຕ້ອງການອຸປະກອນເພີ່ມຂຶ້ນ ກໍເປັນການລັກ. ການລັກທຸກປະເພດແມ່ນລະເມີດບັນຍັດທິເຈັດ.

ນາຍຈ້າງລັກລູກຈ້າງ ໂດຍເອົາເງິນສຳລັບກະສຽນໄປລົງທຶນບ່ອນອື່ນໆ. ພຣະບັນຍັດທິສອງ 24: 14 ເຕືອນວ່າ, "ຢ່າບົບບັງຄັບລູກຈ້າງທີ່ທຸກຍາກແລະຂັດສິນ ບໍ່ວ່າເຂົາຜູ້ນັ້ນຈະເປັນອິສຣາເອນເພື່ອນບ້ານຂອງທ່ານ ຫລືເປັນຄົນຕ່າງດ້ວຍທີ່ອາໄສຢູ່ໃນເມືອງຂອງທ່ານກໍຕາມ." ຢາໂກໂບ 5: 4 ບອກວ່າ, "ເບິ່ງແມ, ຄ່າຈ້າງຂອງຄົນທີ່ໄດ້ກ່ຽວເຂົ້າໃນນາຂອງພວກເຈົ້າຊຶ່ງພວກເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໂກງໄວ້ນັ້ນກໍຮ້ອງຟ້ອງຂຶ້ນ ແລະສຽງຮ້ອງທຸກຂອງຄົນທີ່ກ່ຽວເຂົ້ານັ້ນໄດ້ຊົງຊາບແລ້ວ ເຖິງພຣະກັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຜູ້ຊົງເປັນຈອມພົນ."

ສະມາຊິກຫລາຍຄົນລັກເງິນຂອງຄຣິສຕະຈັກ; ຂ້ອຍບໍ່ໝາຍເຖິງວ່າພວກເຂົາເຈົ້າເອົາເງິນໃນຂັນຖວາຍ; ພຣະຄຳມາລາກີ 3: 8-10 ກ່າວວ່າ, "8ເຮົາຖາມວ່າ, "ເປັນການຖືກຕ້ອງຫລື ທີ່ມະນຸດສັ່ງໂກງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍໄດ້ສັ່ງໂກງເຮົາ ສັ່ງໂກງຢ່າງໃດ ກໍສັ່ງໂກງໃນເຮືອງນຶ່ງສ່ວນສິບ ແລະເຄື່ອງຖວາຍນັ້ນແຫລະ 9 ຄຳສາບແຊ່ງຈະຕົກຖືກພວກເຈົ້າທັງຫມົດ ກໍຍ້ອນວ່າຊົນຊາດທັງຫມົດສັ່ງໂກງເຮົາ 10 ຈຶ່ງນຳເງິນເຕັມຈຳນວນນຶ່ງສ່ວນສິບມາທີ່ວິຫານ ເພື່ອວ່າຈະມີອາຫານໃນພຣະວິຫານ ຈຶ່ງລອງເບິ່ງດູ ແລະພວກເຈົ້າເຫັນວ່າເຮົາຈະໄຂຟ້າສວັນ ແລ້ວຖອກເທພຣະພອນລົງມາຍັງພວກເຈົ້າຢ່າງຫລວງຫລາຍ." ເງິນນຶ່ງສ່ວນສິບທີ່ຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຮົາເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ; ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ນຳມາຖວາຍໃຫ້ພຣະອົງ, ພວກເຮົາກໍເປັນຄົນຂີ້ລັກ; ການເອົາເງິນທີ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າໄປຈ່າຍຄ່ານໍ້າ, ໄປທ່ຽວ, ຫລືໄປລົງທຶນ ກໍເປັນການລັກພຣະອົງ.

2. ການຊົດໃຊ້ (ອີບພະຍົບ 20: 1-17)

ຖ້າພວກເຮົາຮູ້ວ່າໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະບັນຍັດທີ່ແປດ, ພວກເຮົາຄວນເຮັດຢ່າງໃດ? ມີແບບຢ່າງໃນພຣະຄັມພິເສືອງການກັບໃຈແລະການຊົດໃຊ້. ຊັກຂ່າຍເປັນຄົນເກັບພາສີ ແລະລາວເຄີຍໂກງຄົນມາຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ເວລາພຣະເຢຊູໄດ້ເຂົ້າມາຢ້ຽມບ້ານຂອງລາວ, ຊັກຂ່າຍກໍໄດ້ປ່ຽນແປງ. ລາວບອກວ່າ, "8 ເບິ່ງແມ່ ນາຍເອີຍ, ເຂົ້າຂອງຂອງຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍກໍຍອມສົ່ງຄືນໃຫ້ແກ່ຄົນຍາກຈົນເຄິ່ງນຶ່ງແລະຖ້າຂ້ານ້ອຍໄດ້ສົ່ງໂກງເອົາຂອງຜູ້ໃດ ຂ້ານ້ອຍກໍຍອມສົ່ງຄືນໃຫ້ສິ່ງຕໍ່" (ລກ 19:1-10). ຊັກຂ່າຍປ່ຽນໃຈເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປ່ຽນແປງຈິດໃຈຂອງລາວ. ຊັກຂ່າຍຄຸ້ນເຄີຍກັບຄຳສອນຢູ່ໃນ ອິນພະຍົບ 22:1 ທີ່ວ່າຖ້າເຈົ້າເອົາແກະຂອງຄົນອື່ນ, ເຈົ້າຈະຕ້ອງຊົດໃຊ້ສິ່ງເທົ່າ.

ໂປໂລຂຽນກໍໄດ້ໃນພຣະຄຳໂຣມກ່ຽວກັບພຣະບັນຍັດຂໍ້ນີ້; ທ່ານສລູບວ່າ "ຄວາມຮັກບໍ່ເຮັດອັນຕະລາຍແກ່ເພື່ອນບ້ານ" (ໂຣມ 13: 10). ໃນ ໂຣມ 13: 8, ໂປໂລສອນວ່າ, "ຢ່າເປັນໜີ້ສິ່ງໃດແກ່ໃຜນອກຈາກຄວາມຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ ເພາະວ່າຜູ້ທີ່ຮັກເພື່ອນມະນຸດກໍປະຕິບັດຕາມພຣະບັນຍັດຢ່າງຄົບຖ້ວນແລ້ວ."

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ນັບວ່າເປັນພຣະພອນທີ່ບາງເຫດການໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມຊົ່ວຂອງຜູ້ນຶ່ງປາກົດອອກ ແຕ່ໃນຂະນະດຽວກັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມດີຂອງຄົນອື່ນປາກົດແຈ້ງ. ເວລາລົມພະຍຸ ອັນເດອາພັດເຂົ້າພໍລິດາພາກໃຕ້, ພໍຄຳໄດ້ຂຶ້ນຮາຄານ້ຳມັນຈົນເປັນເຫດໃຫ້ມີການຂາດແຄນ, ແຕ່ໃນຂະນະດຽວກັນລົມພະຍຸໄດ້ໝູນໃຈຄຣິສຕຽນໃຫ້ສະແດງຄວາມຮັກໂດຍການອອກໄປຊ່ວຍເຫລືອພວກຜູ້ປະສົບພ້ຍ; ພວກຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍໄດ້ທຳງານດ້ວຍມືເປົ່າແລະຊັບສົມບັດຂອງຕົນເອງ. ນອກນັ້ນ, ກຸ່ມຄຣິສຕຽນຍັງໄດ້ອອກໄປຊ່ວຍເຫລືອຜູ້ປະສົບພ້ຍອີກຫລາຍໆບ່ອນ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນເຊັ່ນນີ້? ເພາະຄຣິສຕຽນໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າການຮັກສາບັນຍັດບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ຊີວິດຊົມຊື່ນຍິນດີ; ຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ, ບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ມາຈາກການບໍ່ລະເມີດບັດຍັດ, ແຕ່ໄດ້ມາຈາກການເຮັດດີ.

ຄຳຖາມ:

1. ພວກເຮົາລັກຄົນອື່ນໆປະເພດໃດແດ່?
2. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊົງເອີ້ນການບໍ່ຖວາຍນຶ່ງສ່ວນສືບວ່າເປັນການລັກ?
3. ການເຜື່ອແຜ່ຈະແທນການໂລບມາກໂລພາໄດ້ວິທີໃດ?
4. ພວກເຮົາຈະເປັນຜູ້ບໍລິຫານທີ່ດີ ໂດຍຮັບຮູ້ວ່າທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຮົາມີເປັນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ວິທີໃດ?

ບົດຮຽນທີ 10

ເປັນພະຍານດ້ວຍຄວາມຮັກ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ອົບພະຍົບ 20:16
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ອົບພະຍົບ 20:1-17
<u>ຈຸດປະສົງສຳຄັນ:</u>	ເພື່ອເຮົາຈະມີຊີວິດດ້ວຍຊື່ສຽງດີ
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ເຮົາຈະໃຫ້ພຣະວິນຍານພຣະເຈົ້າຊົງນຳເຮົາຢ່າງໃດ?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ເພື່ອບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າການກະທຳທຸກຢ່າງມີຜົນຕາມມາ.

ບົດນຳ

ໂລກດຽວນີ້ແຕກຕ່າງກັບແຕ່ກ່ອນ, ຄວາມສັດຊື່ບາງຄັ້ງຄົນເຫັນວ່າເປັນຄົນໂງ່ຈ້າ, ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຄົນທັງຫລາຍຈຶ່ງພາກັນເຫັນແກ່ຕົວ ໃຊ້ຄວາມສລາດຍາດໄດ້ຊົງເອົາຂອງຜູ້ອື່ນມາເປັນຂອງຕົນ, ການເປັນພະຍານຕໍ່ອັນໃດອັນນຶ່ງ ກໍເປັນພິຍານກໍເປັນພະຍານເທັດ ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງບາບບຸນຄຸນໂທດແຕ່ຢ່າງໃດ. ພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ດີວ່າຄົນສັມຍໃໝ່ຈະເປັນແນວນີ້ ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະອົງຈຶ່ງສອນວ່າ ຢ່າເປັນພະຍານເທັດ. “*ຢ່າເປັນພະຍານເທັດໃສ່ຮ້າຍເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ*” (ຂໍ້ 16).

1. ບັນຫາພະຍານເທັດ (ອົບພະຍົບ 20 :16)

ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ບັນຍັດສິບປະການທີ່ພູເຂົາຊົນາຍເພື່ອປະຊົນຈະໄດ້ປະຕິບັດສອງປະການຄື 1. ການປະຕິບັດຂອງມະນຸດຂາບໄຫວ້ບູຊາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ 2. ການປະຕິບັດມະນຸດຕໍ່ມະນຸດໃຫ້ໃຊ້ຊີວິດຮ່ວມກັນຕ້ອງປະຕິບັດຕໍ່ກັນແລະກັນຢ່າງດີເພື່ອຄວາມສົງຄາມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດປະທານຈະເປັນສຸກຕໍ່ກັນໄປ. ຄຳວ່າບັນຍັດແປວ່າຂໍ້ຄຳສັ່ງ, ເປັນກົດໝາຍ, ເປັນກົດຮະບຽບ, ຂໍ້ຫ້າມຈາກພຣະເຈົ້າໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງທຸກຄົນປະຕິບັດໂດຍຢ່າງເຄັ່ງຄັດ. ແຕ່ບົດຮຽນວັນນີ້ຈະບໍ່ເວົ້າເຖິງພາກ 1 ຂອງພຣະບັນຍັດສິບປະການ ແຕ່ຈະເນັ້ນໜັກໃຫ້ພາກ 2 ເຮືອງການປະຕິບັດຂອງມະນຸດຕໍ່ມະນຸດດ້ວຍກັນ. ຄຳວ່າມະນຸດທີ່ນີ້ມີຄວາມໝາຍວ່າ ບໍ່ວ່າຈະເປັນຜູ້ເຊື້ອຫລືຜູ້ບໍ່ເຊື້ອ ກໍແມ່ນມະນຸດ, ຈະເປັນຂ້າທາດ ຫລືເປັນເຈົ້ານາຍກໍແມ່ນມະນຸດ, ຈະເປັນຊົນຊາດນ້ອຍໃຫຍ່ກໍແມ່ນມະນຸດ, ຈະເປັນຄຣູບາ, ອາຈານກໍແມ່ນມະນຸດ ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງທັງນັ້ນພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງດ້ວຍສີພຣະທັດຂອງພຣະອົງ (ປຖກ 2 :7). ສລຸບແລ້ວ ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກທຸກຄົນສເມີກັນດັ່ງນັ້ນມະນຸດຄວນປະຕິບັດຕໍ່ກັນແລະກັນໃຫ້ສເມີຕົ້ນສເມີປາຍບໍ່ມີການອຳນຸຍາດ, ນີ້ຄືກົດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສຳລັບມະນຸດທຸກຄົນ. ສລຸບກົດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຄວາມຮັກນັ້ນເອງ.

ໃນຂໍ້ 9 ຂອງພຣະບັນຍັດສິບປະການໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມບໍ່ຖືກຕ້ອງປອງດອງ ແລະຄວາມຂັດແຍ່ງຂອງມະນຸດ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຈຳເປັນຈະຕ້ອງມີການຕັດສິນຄວາມດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທັມ ແລ້ວຈຶ່ງມີສານຍຸດຕິທັມເກີດຂຶ້ນ. ສານຍຸດຕິທັມມີໜ້າທີ່ໃນການຕັດສິນນາໆປະການໃນເມື່ອມະນຸດຕົກລົງກັນບໍ່ໄດ້ໃນເລື່ອງໃດເລື່ອງໜຶ່ງ ແລະສານຈຳເປັນຈະຕ້ອງຫາຫຼັກຖານພະຍານມາເປັນເຄື່ອງວັດແທກຄວາມຈິງ. ໃນກົດມີຢູ່ວ່າພະຍານສອງປາກຫລືສາມປາກຂຶ້ນໄປຖືວ່າໃຊ້ໄດ້. ພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ດີວ່າວັນໃດວັນໜຶ່ງເຮົາຈະຖືກເອີ້ນໃຫ້ໄປເປັນພະຍານໃນເລື່ອງໃດເລື່ອງໜຶ່ງ ແຕ່ສິ່ງສາຄັນເຮົາຈະຕ້ອງເປັນພະຍານຝ່າຍຄວາມຈິງໂດຍບໍ່ອຳອງໄປຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ ເພາະເຮົາບໍ່ແມ່ນຜູ້ຕັດສິນສ່ວນຜູ້ຕັດສິນທີ່ເຫັນຕົວຢ່າງດັ່ງນີ້ ; ໃນພຣະຄຳພີເດີມຫລາຍບ່ອນທີ່ໄດ້ຕັດສິນມາແລ້ວ ແລະຜູ້ທີ່ມີສິດຕັດສິນນັ້ນແມ່ນພຣະເຈົ້າ, ແມ່ນປະໂຣທິດ, ແມ່ນເຈົ້າຊີວິດ ດັ່ງນັ້ນເປັນຕົ້ນ.

‘ຢ່າເປັນພະຍານເທັດໃສ່ຮ້າຍເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ’ (ຂໍ້ 9). ເວົ້າພາສາຊາວບ້ານແປວ່າ ຢ່າເປັນພະຍານຂີ້ຕົວະເພື່ອໃສ່ຮ້າຍຜູ້ອື່ນ. ເລື່ອງນີ້ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ "ເພາະວ່າທ່ານຈະກ່າວໂທດໃສ່ເຂົາຢ່າງໃດ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງກ່າວໂທດໃສ່ທ່ານຢ່າງນັ້ນ ພວກທ່ານຈະຕວງໃຫ້ເຂົາດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນໃດ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຕວງໃຫ້ພວກທ່ານດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນນັ້ນ" (ມັດທາຍ 7:2). ດັ່ງນັ້ນຫາກເຮົາເປັນພະຍານເທດ ຫລືເປັນພະຍານທີ່ບໍ່ເວົ້າຄວາມຈິງກໍແປວ່າເຮົາໄດ້ກ່າວໂທດໃສ່ເພິ່ນແລ້ວ ແລະຄວາມໝາຍທີ່ວ່າ ຕວງໃຫ້ພວກທ່ານດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນນັ້ນ ແປວ່າເຮົາເຮັດແນວໃດແກ່ຜູ້ອື່ນພຣະເຈົ້າຈະເຮັດຢ່າງນັ້ນກັບເຮົາ ເພາະເປັນຜົນສະທ້ອນໃນການເຮັດບາບຂອງເຮົາ. ມາເບິ່ງຜົນສະທ້ອນທີ່ມີມາແລ້ວດັ່ງນີ້;

ເລື່ອງຈິງໃນ 2 ຊາມູເອນ 11 ມີກະສັດອົງໜຶ່ງຊື່ດາວິດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກຫລາຍ ແລະໄດ້ຊົງນຳເອົາດາວິດຈາກເດັກລ້ຽງແກະຈົນເປັນຮອດເຈົ້າຊີວິດກໍຍ້ອນພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າແທ້ໆ, ຢູ່ມາວັນໜຶ່ງເພິ່ນໄດ້ເຫັນເມັຍເຂົາຜູ້ງາມຫລາຍ, ລາວມີວ່າຊື່ນາງ ເບັດຊີບາ ກຳລັງອາບນ້ຳຢູ່ຫ້ອງເປີດເຜີຍຊັ້ນເທິງ. ເມື່ອດາວິດຈອບເບິ່ງແລ້ວຈຶ່ງຫາທາງເອົານາງມາເປັນເມັຍຜູ້ທີ່ເຈັດຂອງເພິ່ນໃຫ້ໄດ້. ຕໍ່ມາ ກໍໄດ້ສົມສູ່ກັບນາງ ແລະເມື່ອໄດ້ສົມສູ່ກັບນາງແລ້ວກໍຫາທາງສັງຫານຜິວຂອງລາວດ້ວຍເລ່ກິນອຸປາຍດ້ານເສັກສິງຄາມ ຈົນຜິວຂອງນາງເບັດຊີບາຖືກຂ້າຕາຍທີ່ສນາມຣິບ. ທຳອິດກະສັດດາວິດໄດ້ເອົານາງເບັດຊີບາມາເປັນເມັຍຢ່າງລັບໆ ແລະຂ້າຜິວຂອງລາວຢ່າງລັບໆ ແຕ່ສິ່ງທີ່ເຮັດຊົ່ວຢ່າງລັບໆ ຕໍ່ມາເມື່ອຜິວລາວຖືກຂ້າຕາຍແລ້ວຈຶ່ງເອົານາງເບັດຊີບາມາ ເປັນເມັຍຢ່າງເປີດເຜີຍ, ເບິ່ງແມ, ດາວິດເຮັດບາບຢ່າງລັບໆ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະເປີດເຜີຍຄວາມລັບຂອງດາວິດໂດຍຊົງໃຊ້ໂຢນາທານຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄປບອກກະສັດດາວິດດ້ວຍວິທີການໃຊ້ນິທານກ້ອມ. (ອ່ານ 2 ຊາມູເອນ 12:1-7). ເມື່ອດາວິດຍອມຮັບຜິດແລ້ວ ບໍ່ແມ່ນແລ້ວເທົ່ານັ້ນພຣະເຈົ້າຍັງລົງໂທດດາວິດອີກໜັກເຖິງເຈັດເທົ່າ ໃນ 2 ຊາມູເອນ12:8-12 . ສັງເກດຄວາມຜິດຂອງດາວິດແມ່ນເອົາເມັຍເຂົາທັງທີ່ເພິ່ນມີເມັຍແລ້ວ 6 ຄົນແລະນາງເບັດຊີບາເປັນເມັຍຜູ້ທີ 7. ຄວາມຜິດອັນຕໍ່ມາແມ່ນຂ້າຜິວເຂົາ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າລົງໂທດ ນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາເມັຍທັງເຈັດຂອງດາວິດໃຫ້ຊາຍອື່ນນອນນຳຢ່າງເປີດເຜີຍ. ເລື່ອງນີ້ໜັກໄປກວ່າທີ່ພຣະເຢຊູບອກວ່າ “ພວກທ່ານຈະຕວງໃຫ້ເຂົາດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນໃດ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຕວງໃຫ້ພວກທ່ານດ້ວຍເຄື່ອງ

ຜອງອັນນັ້ນ” (ມັດທາຍ 7:2). ສລຸບແລ້ວ ແມ່ນເຮົາເຮັດກັບເພິ່ນແນວໃດ ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດກັບເຮົາແນວນັ້ນ.

2. ຄຳພະຍານມີອຳນາດ (ອີພຍິບ 20 :16)

ພຣະທັມຢາໂກໂບກາວວ່າ “ລິ້ນກໍເຫມືອນກັນນັ້ນແຫລະ, ເປັນອະວັຍວະນ້ອຍໆແລະເວົ້າອວດອ້າງເຮືອງໃຫຍ່ໆ ເບິ່ງແມ, ໄຟໜ້ອຍດຽວສາມາດຈູດເຜົາປ່າກວ້າງເທົ່າໃດໜັ່ ລິ້ນນັ້ນກໍເປັນໄຟ ລິ້ນຄືໂຮກອັນຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຕັ້ງຢູ່ລະຫວ່າງບັນດາອະວັຍວະຂອງພວກເຮົາ ເປັນເຫດໃຫ້ທັງຕົວຊົ່ວມົວຫມອງໄປ ເປັນເຊື້ອໄຟທີ່ເຜົາໄຫມ້ວົງກະແສແຫ່ງຊີວິດ ແລະມັນເອງກໍຕິດໄຟມາຈາກນະຣົກ” (ຢາໂກໂບ 3:5-6). ແປວ່າຄຳເວົ້າພຽງຄຳດຽວມັນເປັນຄືໄຟມີຂີດໄຟນ້ອຍໆທີ່ສາມາດຈູດເຜົາທັງປ່າໄດ້, ຄຳເວົ້າພຽງຄຳດຽວຂອງຜູ້ມີອຳນາດສິ່ງໃຫ້ປ່ຽນແປງໄດ້ສັນໃດການເວົ້າເປັນພະຍານກໍອັນຕະລາຍສັນນັ້ນ. ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສອນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງບໍ່ໃຫ້ເປັນພະຍານບໍ່ຈິງ ເພາະການຍືນຍັນດ້ວຍການເປັນພະຍານຂີ້ຕົວະອາດທຳລາຍຄົນດີມີສິນທັມໃຫ້ເຂົ້າຄຸກຫລືຖືກຂ້າຕາຍກໍເປັນໄດ້.

ມີເຮືອງເລົ່າເຮືອງການປາກເວົ້າວ່າ; ມີຍິງຜູ້ນຶ່ງຖືວ່າຕົນເອງເປັນຄົນດີມີສິນທັມ, ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຫລາຍກວ່າຜູ້ອື່ນ ໄປທາງໃດກໍຍ້ອງວ່າຕົນເອງເຊື່ອພຣະເຈົ້າຢ່າງສຸດອິດສຸດໃຈ ແຕ່ເຫັນພີ່ນ້ອງໃນໂບດດຽວກັນເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນແນວນັ້ນ, ແນວນີ້. ລາວຈື່ມວ່າຕໍ່ຍິງອື່ນຫລາຍໆຄົນ ຈົນລາງຄົນເກີດມີການສົງສັຍແລະຜິດຖຽງກັນໃນໂບດ. ເຮືອງນີ້ໄດ້ເດືອດໄປຮອດຫຼອກຈານທີ່ເປັນຜູ້ຍິງນຳກັນ, ອາຈານກໍຫາວິທີແກ້ໄຂເປັນຂອງທັມມະດາຂອງຜູ້ນຳ. ອາຈານຍິງໄດ້ໂອ້ລົມກັບລາວລັກສະນະຂອງອາຈານຢັ້ງມຢາມສະມາຊິກ, ພໍດີເຈົ້າຂອງບ້ານອາສັຍຫ້ອງເຊົ່າທີ່ຊັ້ນສາມຂອງຕົກ. ອາຈານຍິງຜູ້ນັ້ນໄດ້ເອົາໝອນໝູນຫົວທີ່ຍັດດ້ວຍຂົນໄກ່ມາດຶງອອກເທື່ອລະຂົນ ແລ້ວພາກັນເອົາຂົນໄກ່ຈາກໝອນປ່ອຍໃຫ້ປົວໄປຕາມລົມຢ່າງສວຍງາມເປັນເວລາຕັ້ງຊົ່ວໂມງ, ໃນຊົ່ວໂມງຕໍ່ມາອາຈານເວົ້າກັບລາວວ່າ “ໂອຍ! ຕາຍແລ້ວ ເຮົາເຮັດໃຫ້ບ້ານຜູ້ອື່ນເປື້ອນໄປດ້ວຍຂົນໄກ່, ເຈົ້າຊ່ອຍຂ້ອຍອັນນຶ່ງໄດ້ບໍ່?” ລາວຕອບວ່າ “ໄດ້, ອາຈານ ຈະໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຮັດຫຍັງ?” ອາຈານຕອບວ່າ “ຂໍໃຫ້ເຈົ້າຊ່ອຍໄປເກັບຂົນໄກ່ທີ່ປົວໄປນັ້ນທຸກອັນນັ້ນໄປຖິ້ມຖັງຂີ້ເຫຍື້ອແດ່ ເພາະມັນເປື້ອນບ້ານຜູ້ອື່ນ” ຍິງນັ້ນຕອບອາຈານວ່າ “ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ເພາະຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າມັນປົວໄປໃສແດ່” ອາຈານກ່າວຕອບວ່າ ນາງເອີຍ, ບາງທີການປາກເວົ້າຂອງເຮົາກໍເປັນແນວນັ້ນແຫລະ ເມື່ອເວົ້າອອກໄປແລ້ວຈັກມັນຈະໄປຕົກໃສ່ຫຼູຜູ້ໃດແດ່ເຮົາກະບໍ່ຮູ້ ແລະເມື່ອເວົ້າໄປແລ້ວເຮົາກໍເອົາມັນຄືນບໍ່ໄດ້ ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາບໍ່ຄວນເວົ້າໃນເຮືອງບໍ່ຈິງ. ພຣະທັມຢາໂກໂບສອນວ່າ “ພີ່ນ້ອງທີ່ຮັກຂອງເຮົາເອີຍ, ພວກເຈົ້າກໍຮູ້ຂໍ້ນີ້ແລ້ວ ແຕ່ຈຶ່ງວ່ອງໄວໃນການຟັງ ຈຶ່ງຊ້າໃນການເວົ້າ ຈຶ່ງຊ້າໃນການຮ້າຍ” (ຢາໂກໂບ1:19).

“ຄຳພະຍານແທ້ຈິງ ກໍໃຫ້ເກີດຄວາມຍຸດຕິທັມ ແຕ່ຄຳພະຍານເທັດ ກໍໃຫ້ເກີດຄວາມບໍ່ຍຸດຕິທັມ, ຄຳເວົ້າທີ່ບໍ່ຄິດ ເຮັດໃຫ້ເຈັບຊ້າດັ່ງດາບແຫງ ແຕ່ຄຳເວົ້າມີປັນຍາປົວແປງໃຫ້ດີໄດ້, ເວົ້າຄວາມຈິງຍືນຍົງຢູ່ຕລອດ ແຕ່ເວົ້າຕົວະ ຍືນໄດ້ຢູ່ຊົ່ວຄາວ” (ສຸພາສິດ 12:17-19). ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງເອີ້ນເຮົາມາເພື່ອເວົ້າຄວາມຈິງ, ເວົ້າເຮືອງຈິງ ເຊັ່ນໃຫ້ເວົ້າເຮືອງຈິງກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູຜູ້ມາບັງເກີດໃນໂລກ ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອມະນຸດໃຫ້ພົ້ນ

ຈາກຄວາມຜິດຄວາມບາບນັ້ນກໍ່ບໍ່ວ່າເປັນພຣະຄຸນສໍາລັບເຮົາແລ້ວ ດ້ວຍວ່າເຮົາທັງຫລາຍບໍ່ເປັນຄົນດີພຽງພໍໃນການກ່າວຄໍາພະຍານເຣື່ອງພຣະເຢຊູ ແຕ່ເປັນດ້ວຍພຣະຄຸນອັນເຕັມລືນໃນຊີວິດພວກເຮົາດັ່ງນັ້ນເຮົາຈຶ່ງກາຍເປັນຜູ້ກ່າວຄໍາພະຍານເຣື່ອງຄວາມຈິງນີ້. ດັ່ງນັ້ນເມື່ອເຮົາກ່າວແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວ ຄວາມຍຸດຕິທັມຈຶ່ງຈະເກີດເປັນຈິງ ເພາະທຸກຄົນມີສິດຈະໄດ້ຍິນຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງການມາບັງເກີດ, ການຊົງໄຖ່ ແລະການວາຍພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູ ເພື່ອໃຊ້ໜີ້ຄວາມຜິດບາບຂອງຄົນທັງປວງທີ່ຍອມເຊື່ອ ຈົນໃນທີ່ສຸດພຣະເຢຊູກໍ່ສະເດັດໄປສູ່ສວັນຊັ້ນຟ້າຮ່ວມກັບພຣະບິດາໃນທີ່ນັ້ນ. ສ່ວນຄໍາພະຍານເທັດນັ້ນເປັນຂໍ້ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເຮົາເຮັດແນວນັ້ນ ເພາະຄໍາເວົ້າຂອງພະຍານຕ່າງໆມີອໍານາດໃຫ້ຜູ້ຟັງ ແລະຜູ້ຕັດສິນຄວາມເຊື່ອຖື, ຫາກເຮົາເປັນພະຍານບໍ່ຈິງ ເພິ່ນອາດຕັດສິນຜິດກໍ່ໄດ້.

ຄໍາຖາມ:

1. ດ້ວຍເຫດໃດພຣະເຈົ້າຈຶ່ງມີກົດບໍ່ໃຫ້ເຮົາເປັນພະຍານເທັດ (ພະຍານບໍ່ຈິງ).
2. ໃນຊີວິດຂອງທ່ານເຄີຍເປັນພະຍານເຣື່ອງໃດເຣື່ອງນຶ່ງບໍ່?
3. ທ່ານເຄີຍເປັນພະຍານຄວາມຈິງເຣື່ອງພຣະເຢຊູບໍ່?
4. ໃນພຣະທັມ ມັດທາຍ 7:2 ‘ເພາະວ່າທ່ານຈະກ່າວໂທດໃສ່ເຂົາຢ່າງໃດ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງກ່າວໂທດໃສ່ທ່ານຢ່າງນັ້ນ ພວກທ່ານຈະຕວງໃຫ້ເຂົາດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນໃດ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຕວງໃຫ້ພວກທ່ານດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນນັ້ນ’ ທ່ານເຂົ້າໃຈແນວໃດ?
5. ຄໍາພະຍານມີອໍານາດແນວໃດແດ່?
6. ໃນເຣື່ອງເລົ່າເຖິງອາຈານຍິງແລະຍິງຜູ້ນຶ່ງດຶງເອົາຂົນໄກ່ອອກຈາກໝອນໝູນຫົວ ສອນທ່ານແນວໃດ?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 11

ປາຖນາສິ່ງດີກວ່ານັ້ນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ອົບພະຍົບ 20:17
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ອົບພະຍົບ 20:1-17; 2 ພຣະບັນຍັດ 5:6-11
ຈຸດປະສົງສຳຄັນ:	ເພື່ອບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າຄວາມບາບໄດ້ຄອບງຳເຮົາບໍ່ໃຫ້ພໍໃຈສິ່ງທີ່ມີຢູ່.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເຮົາຈະຮູ້ຈັກຄວາມພໍໃຈໃນສິ່ງທີ່ເຮົາມີຢູ່ແນວໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າເຮົາຈະເປັນທຸກຫລາຍເມື່ອບໍ່ມີເມືອງພໍ.

ບົດນຳ

ເຮົາເຄີຍໄດ້ຍິນຄຳວ່າ ເຮົາເລືອກເກີດບໍ່ໄດ້ ແຕ່ເລືອກທີ່ຈະເປັນອັນນັ້ນ, ເປັນອັນນີ້ໄດ້ ຫາກເຮົາມີໃຈປາຖນາອັນແຮງກ້າໃນສິ່ງນັ້ນ. ແຕ່ບໍ່ແມ່ນການເປັນແລ້ວຈະພໍໃຈໃນສິ່ງທີ່ເຮົາເປັນ ຫາກບໍ່ມີພຣະເຈົ້າໃນໃຈ. ເຮືອງນີ້ພຣະເຈົ້າຊົງຊາບຈິດໃຈຂອງມະນຸດດີ, ຈຶ່ງຊົງອອກກົດຄຳສັ່ງທຳມດັ່ງທີ່ເຮົາຈະຮຽນໃນວັນນີ້.

1. ບາບຂອງຄວາມໂລບມາກ (ອົບພະຍົບ 20:17)

ຊາຍໜຸ່ຄົນນຶ່ງຖືວ່າຕົນເອງໂຊກດີທີ່ເກີດມາໃນຄອບຄົວພໍຢູ່ພໍກິນ, ລາວຍັງມີບ້ານເຮືອນໃນເຂດດີແລະສວຍງາມອີກ. ສ່ວນພວກຄຣິສຕຽນແລ້ວຖືວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນພຣະພອນທີ່ມາຈາກຂ້າງເທິງ. ຊາຍຜູ້ນີ້ເມື່ອ ແຕ່ງງານແລ້ວກໍຍ້າຍໄປຢູ່ໃນເຂດດີກວ່າສມັຍຢູ່ນຳພໍແລະແມ່, ຢູ່ມາບໍ່ນານເທົ່າໃດຄວາມພາກພູມໃຈຄັ້ງແຮກທີ່ສ້າງຄອບຄົວເຮືອນຊານນັ້ນກໍຈິດຈາງຫາຍໄປເມື່ອເຫັນເພື່ອນບ້ານມີເຮືອນໃຫຍ່ກວ່າ, ມີເມັຍງາມແລະມີຄວາມຮູ້ຫລາຍກວ່າເມັຍຂອງຕົນ ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງບໍ່ພໍໃຈກັບບ້ານເຮືອນຂອງລາວ ແລະຫາເຮືອງຜິດເມັຍຢູ່ປະຈຳ. ຍ້ອນຄວາມບໍ່ພໍໃຈໃນສິ່ງທີ່ລາວມີຢູ່ລາວຈຶ່ງໄປຮ່ວມກຸ່ມຂາຍຢາເສບຕິ ດ ແລະຖືກເຈົ້າໜ້າທີ່ຈັບໄດ້ ແລ້ວສານຕັດສິນຈຳຄຸກ 25 ປີ ດຽວນີ້ລາວຢູ່ໃນຄຸກຜ່ານມາແລ້ວ 1 ປີ ຍັງເຫລືອ 24 ປີທີ່ຈະຢູ່ໃນຄຸກ. ເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າເຮືອນຫລັງໃຫຍ່ກວ່າເຮືອນພໍເຮືອນແມ່ຂອງລາວຈະຕົກເປັນເຮືອນໃຜ? ເມັຍຂອງລາວບໍ່ຮູ້ວ່າຈະຕົນເປັນເມັຍໃຜ? ພຣະເຈົ້າຊົງສອນວ່າ ຢ່າອິດສາຢາກໄດ້ເຮືອນຂອງຜູ້ອື່ນ ຢ່າອິດສາຢາກໄດ້ຜົວຫລີເມັງ ຢາກໄດ້ຂ້ອຍທາດ ຢາກໄດ້ງົວຄວາຍ ຢາກໄດ້ລໍຫລີສິ່ງອື່ນໃດທີ່ເປັນຂອງຄົນອື່ນ” (ຂໍ້ 17).

ຄຳວ່າ (ເຮືອນ) ໃນພາສາເດີມນັ້ນແປວ່າວ່າ (ທັງຄົວເຮືອນ) ຄຳວ່າຄົວເຮືອນອັນໝາຍເຖິງພວກລູກແລະຂອງທຸກຢ່າງໃນເຮືອນ, ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະທັມອົບພະຍົບ 20 :17 ໄດ້ບັນທຶກຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າເຮືອງເຮືອນກ່ອນສິ່ງອື່ນໃດ, ຕໍ່ໄປແມ່ນເມັຍ, ຂ້າທາດ ແລະງົວຄວາຍ, ເປັນລຳດັບຄວາມສຳຄັນຕໍ່ກັນໄປ.

ເຮົາໄດ້ເຫັນຕົວຢ່າງຄວາມສຳຄັນຂອງຄອບຄົວໃນສັມພຣະເຈົ້າຊົງລ້າງໂລກ ໂດຍສິ່ງໃຫ້ໂນອາສ້າງນາວາ ໃຫຍ່, ເມື່ອສ້າງສຳເລັດແລ້ວພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກໃຫ້ໂນອາພາທັງຄົວເຮືອນເຂົ້າໃນນາວາກ່ອນ ແລະສຸດທ້າຍ ຈຶ່ງແມ່ນສັດຕ່າງໆເຂົ້ານຳຫລັງເປັນລຳດັບຄວາມສຳຄັນຕາມກັນໄປ. (ປຖກ 6 :18-19).

ມະນຸດເຮົາຈະຫາຄວາມພໍໃຈໃນສິ່ງທີ່ຕົນເອງມີນັ້ນຊ່າງຍາກເອົາແທ້ເອົາວ່າ, ໃນສັມພຣະເຈົ້າສ້າງໂລກນັ້ນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງ ຜູ້ຊາຍມີຊື່ວ່າ ອາດາມ, ເມື່ອພຣະເຈົ້າສ້າງລາວຂຶ້ນມາແລ້ວກໍຊົງເຫັນວ່າອາດາມມີຄວາມ ງ່ວມເຫງົາ ຈຶ່ງຊົງສ້າງນາງເອວາຈາກກະດູກຂ້າງຂອງລາວເພື່ອຈະໄດ້ເປັນເມັຍຂອງລາວ ແລະຫວັງວ່າເຂົາ ທັງສອງຄົນຢູ່ກິນນຳກັນດ້ວຍຄວາມເພິ່ງພໍໃຈ ແລະມີຄວາມສຸກ. ພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ດີວ່າອາດາມແລະເອວາຈະ ຕ້ອງຢູ່ກິນເພື່ອລ້ຽງຊີບ ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງກໍຊົງສ້າງສວນໃຫ້ມີພືດພັນນາໆ ຕລອດເຖິງຕົ້ນໄມ້ທີ່ເກີດໝາກຕ່າງໆ ໃນນັ້ນພຣະເຈົ້າຢາກລອງໃຈອາດາມວ່າລາວຈະພໍໃຈໃນສິ່ງທີ່ລາວມີຢູ່ຫລືບໍ່? ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນພຣະເຈົ້າຊົງ ຫ້າມຂ້ອງບໍ່ໃຫ້ກິນໝາກໄມ້ຈາກຕົ້ນນັ້ນ, ຫ້າເສັຍດາຍອາດາມບໍ່ໄດ້ຕັກເຕືອນເມັຍຂອງລາວ ແລ້ວຍັງໄປ ກິນໝາກໄມ້ທີ່ຊົງຫ້າມນຳເມັງ ແລ້ວທັງສອງຈຶ່ງມີບາບເພາະບໍ່ເຊື່ອຟັງ ແລະບໍ່ຮູ້ຈັກພໍໃຈໃນສິ່ງທີ່ມີຢູ່.

ເຮືອງຂອງໂຢຊວຍ. ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ໂຢຊວຍກັບຄົນອິສຣາເອນໃຫ້ໄດ້ຄອບຄອງເມືອງເຢຣິໂກ ເພາະເຂົາ ເຮັດຕາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສ້າງໃນພຣະທັມ ໂຢຊວຍ 6 ຄືເຂົາຢ່າງອ້ອມເມືອງເຢຣິໂກເຖິງເຈັດວັນ ແລ້ວກຳ ແພງເມືອງນັ້ນກໍເຈື່ອນລົງເພື່ອໃຫ້ໂຢຊວຍນຳພວກອິສຣາເອນບຸກໂຈມຕີ. ເມື່ອນັ້ນພຣະເຈົ້າຊົງຫ້າມວ່າເມື່ອ ຊະນະແລ້ວບໍ່ໃຫ້ເອົາສິ່ງໃດອອກຈາກເມືອງນີ້ ແຕ່ຊາຍຜູ້ນຶ່ງຊື່ ອາການໄດ້ລັກຊຸກເຊື່ອງເອົາເສື້ອຄຸມ, ເງິນ ສອງກິໂລ, ແລະທອງຄຳເຄິ່ງກິໂລ ມາເປັນຂອງສ່ວນຕົວ, ຊາຍຄົນດຽວເຮັດຜິດບາບໄດ້ນຳຄວາມເດືອດ ຮ້ອນມາສູ່ຄົນທັງຊາດ ຍ້ອນຄວາມໂລບມາກໂລພາຂອງລາວຈຶ່ງຂັດຂຶ້ນຄຳສັ່ງພຣະເຈົ້າ. (ອ່ານໂຢຊວຍ 6-7). ນີ້ແຫລະຫາກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກພໍໃຈໃນສິ່ງທີ່ເຮົາມີຢູ່ ເຮົາອາດນຳຄວາມເດືອດຮ້ອນມາສູ່ຄອບຄົວເຮົາ, ມາສູ່ ຄຣິສຕະຈັກເຮົາ ຕລອດເຖິງບ້ານເມືອງຂອງເຮົາກໍເປັນໄດ້ ດັ່ງເຈົ້ານາຍສີ່ໂກງກຳນຳຄວາມເດືອດຮ້ອນມາສູ່ ປະຊາຊົນ ແລະປະເທດຊາດບ້ານເມືອງຂອງຕົນ. "ຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ໃນສິ່ງທີ່ຢູ່ເບື້ອງເທິງ ບໍ່ແມ່ນສິ່ງຢູ່ໃນແຜ່ນ ດິນໂລກນີ້" (ໂກໂລຊາຍ 3 :2)

2. ຊົງສອນໃຫ້ພໍໃຈ (ອົບພະຍົບ 20:17)

ພຣະທັມປັນຍາຈານ ກ່າວວ່າ "ແມ່ນ້ຳທຸກສາຍໄຫລໄປສູ່ທະເລ, ແຕ່ທະເລກະຍັງບໍ່ເຕັມຈັກເທື່ອ" (ປັນຍາ ຈານ 1:7). ເມື່ອອ່ານແລ້ວຫາກບໍ່ຄິດຫຍັງ ກໍແມ່ນຄຳເວົ້າທັມມະດາ ແຕ່ເມື່ອຄິດຄັກໆແລ້ວຈຶ່ງເຫັນວ່າເປັນ ຄຳປຣັສຍາທີ່ເລິກທີ່ສຸດ ເພາະວ່ານັບຕັ້ງແຕ່ມີເຮົາເກີດມາຈົນເຖິງມື້ນີ້ ນັບວ່າຫລາຍປີສົມຄວນ ປັນພະບູຣຸດ ຂອງເຮົາກະແຮງມີອາຍຸແກ່ ເພິ່ນໄດ້ເຫັນແມ່ນ້ຳນ້ອຍໃຫຍ່ໄຫລໄປສູ່ທະເລກ່ອນເຮົາ ແລະແມ່ນ້ຳເຫລົ່ານັ້ນ ຍັງໄຫລໄປເທົ່າທຸກວັນນີ້ ແຕ່ທະເລບໍ່ຮູ້ຈັກເຕັມຈັກເທື່ອນັ້ນທ່ານແປກໃຈບໍ່ວ່າທະເລທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງນັ້ນໃຫຍ່ ຫລາຍປານໃດ? ເມື່ອອ່ານໄປຂໍຕໍ່ໄປປັນຍາຈານກ່າວວ່າ "ນ້ຳກັບຄືນໄປສູ່ບ່ອນທີ່ແມ່ນ້ຳຕັ້ງຕົ້ນໄຫລໄປ ແລະຕັ້ງຕົ້ນໄຫລມາອີກໃໝ່" (ປັນຍາຈານ 1:8). ຈິດໃຈຂອງມະນຸດກໍເປັນເຊັ່ນນີ້ແຫລະ ບາງທີຈິດໃຈຍັງ ເລິກໄປກວ່າທະເລເສັງອີກ ເພາະຊຸມໃຈຄົນຖືມເທົ່າໃດກະບໍ່ຮູ້ຈັກເຕັມ ເມື່ອເຮົາບໍ່ຮຽນຮູ້ຈັກກັບຄວາມພໍໃຈ

ໃນສິ່ງທີ່ເຮົາມີຢູ່ເຮົາກໍຈະເປັນທຸກຍ້ອນທຸກມື້ທຸກວັນ. ປັນຍາຈານກ່າວວ່າ ມີເວລາສຳລັບທຸກສິ່ງ ແປວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ຈັດຕັ້ງເວລາໄວ້ສຳລັບການງານທຸກຢ່າງທົ່ວໃຕ້ຟ້າ, ເມື່ອພຣະອົງຊົງຕັ້ງໄວ້ແລ້ວບໍ່ມີໃຜປ່ຽນແປງການເວລາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້, ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນມະນຸດຈະເຮັດແນວໃດໄດ້ດີກວ່າຮຽນຮູ້ຈັກກັບຄວາມພໍໃຈໃນຊີວິດຂອງຕົນໃນໂລກນີ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດປະທານໃຫ້. “ສິ່ງດີທີ່ສຸດທີ່ຜູ້ໃດກະເຮັດໄດ້ ແມ່ນກິນແລະດື່ມແລະສນຸກຢູ່ກັບສິ່ງທີ່ຕົນຫາມາໄດ້ໃນຊີວິດອັນສັ້ນໆທີ່ພຣະເຈົ້າໂຜດປະທານໃຫ້” (ປັນຍາຈານ 5: 18ຂ). ແລະປາຖນາສິ່ງທີ່ຢູ່ເບື້ອງເທິງຫລັງຈາກຊີວິດນີ້ ເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາທຸກຄົນຄວນເຮັດ.

ຄຳວ່າ “ຢ່າອິດສາຢາກໄດ້ເຮືອນຂອງຜູ້ອື່ນ ຢ່າອິດສາຢາກໄດ້ຜົວຫລີເມັງ ຢາກໄດ້ຂ້າທາດ ຢາກໄດ້ງົວຄວາຍ ຢາກໄດ້ລໍຫລີສິ່ງອື່ນໃດທີ່ເປັນຂອງຄົນອື່ນ” (ຂໍ້ 17). ອັນໝາຍເຖິງຄວາມຢາກໄດ້ນັ້ນໄດ້ເລີ້ມຕົ້ນມາດ້ວຍໃຈຄິດຢາກໄດ້, ແລະການມີໃຈຄິດຢາກໄດ້ຂອງຜູ້ອື່ນນັ້ນເປັນກົດຂໍ້ຫ້າມຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນສັມຍອິສຣາເອນເປັນອົບຍົບເດີນທາງອອກຈາກປະເທດເອຢິບໄປສູ່ແຜ່ນດິນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດປະທານໃຫ້. ເຮື່ອງນີ້ຢາໂກໂບກ່າວວ່າ “ແຕ່ວ່າທຸກຄົນກໍຖືກລໍ່ລວງໃຫ້ຫລົງ ເມື່ອກິເລດຂອງຕົນເອງຊັກຈ່ອງແລະຍິວະເຍົ້າໃຫ້ເຮັດຕາມເມື່ອກິເລດຕັ້ງຮາກແລ້ວກໍໃຫ້ເກີດຄວາມຜິດບາບ ແລະເມື່ອຄວາມຜິດບາບຄົບຖ້ວນແລ້ວກໍໃຫ້ເກີດຄວາມຕາຍ” (ຢາໂກໂບ 1:14-15). ສລຸບແລ້ວຄວາມຄິດຢາກໄດ້ຂອງຜູ້ອື່ນນັ້ນແມ່ນເລີ້ມຕົ້ນມາຈາກໃຈຄິດ ເມື່ອໃຈຄິດແລ້ວກໍກາຍເປັນຄວາມບາບຫາກເຮົາບໍ່ຍຸດຕິການຄິດແນວນັ້ນ ແຕ່ມັນກໍເປັນການຍາກທີ່ຈະໃຫ້ເຮົາເຊົາຄິດ, ດັ່ງນັ້ນເຮົາສົມຄວນຈະຕ້ອງຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າດ້ວຍການອ້ອນວອນສາຣະພາບຄວາມຄິດໃນໃຈ ແລະຂໍພຣະອົງຊຳຮະລ້າງຄວາມຄິດອັນຊົ່ວຮ້າຍໃນໃຈ ແລ້ວເຮົາກໍຕັ້ງສະຕິວ່າຈະຕ້ອງເຊົາຄິດຢາກໄດ້ສິ່ງຂອງຜູ້ອື່ນໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລ້ວເຮົາກໍຈະພົ້ນຈາກຄວາມຄິດອັນຜິດບາບນັ້ນ.

ຄຳຖາມ:

1. ຄວາມບາບອັນນ້ອຍເລີ້ມຈາກໃຈ ນຳໄປສູ່ບາບໃຫຍ່ແນວໃດ?
2. ກະສັດດາວິດ ມີບາບນ້ອຍໃນໃຈແລ້ວກາຍມີບາບໃຫຍ່ແນວໃດ?
3. ການກະທຳຂອງດາວິດສອນເຮົາແນວໃດ?
4. ເຮົາຈະຮຽນຮູ້ຈັກຄວາມພໍໃຈໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານແນວໃດ?
5. ເຮົາຈະຝຶກຫັດເຊົາຄິດຢາກໄດ້ຂອງຜູ້ອື່ນມາເປັນຂອງຕົນແນວໃດ?

ບົດຮຽນທີ 12

ຄຳສັ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ມັດທາຍ 22:25-39
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ມັດທາຍ 22
ຈຸດປະສົງສຳຄັນ:	ການແບ່ງປັນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫລັກຖານຄວາມເຊື່ອ
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ການວາຍພຣະຊົນທີ່ໄມ້ກາງແຂນແມ່ນການສະແດງຄວາມຮັກແທ້.
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອໃຫ້ເຮົາສະແດງຄວາມຮັກດ້ວຍຄວາມເມຕາດ້ວຍການກະທຳ

ບົດນຳ

ພວກຜູ້ນຳສາສນາຂອງຊາດຢິວມີສອງກຸ່ມໃຫຍ່ນັ້ນໄດ້ແກ່ ພວກຊາດູກາຍ ແລະພວກຟາຣີຊາຍ, ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອຕ່າງກັນເປັນບາງຢ່າງກໍຕາມ ພວກເຂົາກໍເປັນຜູ້ນຳສາສນາທີ່ຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູ ໂດຍບໍ່ຍອມຮັບເອົາສິ່ງໃໝ່ໆທີ່ພຣະເຢຊູຊົງສອນ, ດັ່ງນັ້ນເສັ້ນທາງສາສນາຂອງເຂົາກະເລີຍໄປຢຸດທີ່ໂມເຊ.

1. ສາສນາພາຣອດທາງຕົນ (ມັດທາຍ 22:15-33)

ພວກຊາດູກາຍເປັນເປັນຜູ້ນຳສາສນາກຸ່ມໃຫຍ່ກຸ່ມທີ່ສອງລອງມາຈາກພວກຟາຣີຊາຍ, ພວກຊາດູກາຍມີຄວາມເຊື່ອທີ່ແຕກຕ່າງໄປຈາກພວກຟາຣີຊາຍເປັນບາງຢ່າງ ໂດຍສເພາະຢ່າງຍິ່ງພວກຊາດູກາຍບໍ່ເຊື່ອວ່າເລື່ອງການຄົ້ນມາຈາກຕາຍນັ້ນມີຈິງ ຫລັກຄຳສອນຂອງເຂົານັ້ນສອນວ່າເມື່ອຄົນເຮົາຕາຍໄປແລ້ວກໍເປັນວິນຍານອັມະຕະນັ້ນແມ່ນພຣະເຈົ້າລິຂິດໄວ້ດັ່ງນັ້ນເຂົາວ່າ. (ອ່ານມັດທາຍ 22:23). ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງສອນວ່າ "ໃນວັນຖ້ວນສາມເພິ່ນຈະຖືກຊົງຄົນບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາໃໝ່" (ມັດທາຍ 20:19). ພວກຊາດູກາຍໄດ້ຫາຈັບຜິດພຣະເຢຊູອັນທຳອິດແມ່ນກຽວກັບເລື່ອງການເມືອງ ໂດຍຍົກເອົາເລື່ອງການເສັຍຊ່ວຍ (ແປວ່າເສັງພາສີ) ໃຫ້ທ່ານກາຍຊານັ້ນສົມຄວນບໍ່? ເຂົາຫວັງໃຈວ່າຈະໄດ້ຍິນພຣະເຢຊູວ່າບອກວ່າບໍ່ໃຫ້ເສັຍຊ່ວຍ ຫາກພຣະອົງເວົ້າແນວນັ້ນກໍຈະຜິດການເມືອງ ເພາະກາຍຊາເປັນຈັກກະພັດໂຣມປົກຄອງຊາດຢິວ. ພຣະຄຳພີບອກວ່າ "ຝ່າຍພຣະເຢຊູຊົງຊາບເຈຕນາຮ້າຍຂອງເຂົາຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ, "ໂອ ຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດເຮີຍ, ຈະມາທົດລອງເຮົາເຮັດຫຍັງ ຈຶ່ງເອົາເງິນທີ່ຈະເສັງສ່ວຍນັ້ນໃຫ້ເຮົາເບິ່ງ" ເຂົາຈຶ່ງເອົາເງິນນຶ່ງເດນາຣີອິນມາໃຫ້ພຣະອົງ ພຣະເຢຊູຈຶ່ງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, "ຮູບແລະຄຳຈາຣີກນີ້ເປັນຂອງໃຜ" ເຂົາທູນວ່າ, "ເປັນຂອງກາຍຊາ" ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, "ເຫດສັນນັ້ນສິ່ງທີ່ເປັນຂອງກາຍຊາ ຈຶ່ງຄົນຖວາຍແກ່ກາຍຊາ ແລະສິ່ງທີ່ເປັນຂອງ

ພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງຄົນຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າ" ເມື່ອເຂົາໄດ້ຍິນດັ່ງນີ້ກໍມີຄວາມປະລາດໃຈຈຶ່ງພາກັນໝົດຈາກພຣະອົງ
ໄປ" (ມັດທາຍ 22:18-22).

ໃນວັນດຽວກັນນັ້ນພວກຊາດູກາຍໄດ້ພາກັນຊອກຄົນຫາເຮືອງມາລອງພຣະເຢຊູ, ພວກເຂົາໄດ້ຍົກເອົາຄຳສັ່ງ
ຂອງໂມເຊໃນເຮືອງການຕາຍໃຫ້ເປັນເໝືອນທ້າງແຮ່ວມາຈັບຜິດພຣະເຢຊູ. "ອາຈານເອີຍ, ໂມເຊໄດ້ສັ່ງໄວ້
ວ່າ "ຖ້າຜູ້ໃດຕາຍໃນເມື່ອຍັງບໍ່ມີລູກ ກໍໃຫ້ນ້ອງຊາຍຂອງຜູ້ນັ້ນເອົາເອື້ອຍໃຫ້ໄວ້ເປັນພັນຍາ ເພື່ອສືບເຊື້ອ
ສາຍອ້າຍຂອງຕົນ"ໃນພວກເຮົາມີເຈັດຊາຍອ້າຍນ້ອງນຳກັນ ອ້າຍກົກເອົາເມັງແລ້ວໄດ້ຕາຍໄປເມື່ອຍັງບໍ່ມີ
ລູກ ກໍປະເມັງໄວ້ໃຫ້ແກ່ນ້ອງຊາຍສ່ວນນ້ອງຜູ້ຖ້ວນສອງແລະຖ້ວນສາມກໍຢ່າງດຽວກັນ ຈົນເຖິງຜູ້ຖ້ວນເຈັດ
ພາຍຫລັງເຂົາທັງເຈັດ ຍິງນັ້ນກໍຕາຍສັນນັ້ນໃນວັນຄົນມາຈາກຕາຍ ຍິງນັ້ນຈະເປັນເມັງຜູ້ໃດໃນເຈັດຄົນນັ້ນ
ດ້ວຍວ່າາາາໄດ້ເປັນຂອງຊາຍທັງເຈັດຄົນແລ້ວ" (ມັດທາຍ 22:24-28). ພວກເຂົາຄິດວ່າພຣະເຢຊູຄົງບໍ່ມີ
ຄຳຕອບ ແຕ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຕອບເຂົາຢ່າງນີ້ມນວນໃນ ຂໍ້ 29-32 ແລະຄຳຕອບທີ່ພຣະເຢຊູກ່າວຕອບພວກຟາ
ຣີຊາຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກຟາຣີຊາຍປະລາດໃຈໃນຄຳຕອບພຣະເຢຊູ.

ພວກຊາດູກາຍທີ່ນັບວ່າເປັນຜູ້ມີຄວາມຮູ້ແລະເປັນຄຣູສອນສາສນາມາເປັນເວລາຢາວນານ ພວກເຂົາຄິດບໍ່
ເຖິງໃນຄຳຕອບພຣະເຢຊູຕອບຄຳຖາມພວກເຂົາ, ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າພວກເຂົາເປັນເໝືອນຜູ້ນຳທາງ
ຕາບອດທີ່ນຳຜູ້ອື່ນໄປເຖິງທາງຕົນ. ເຂົາຊອກຄົນທຸກວິທີທາງເພື່ອຈະເອົາຜິດພຣະເຢຊູ ພວກເຂົາຮູ້ຈັກພຣະ
ບັນຍັດສິບປະການທີ່ເຮົາໄດ້ຮຽນມາໃນອາທິດແລ້ວ, ຄືພາກທີ່ນຶ່ງຂອງພຣະບັນຍັດ ແມ່ນເວົ້າເຮືອງມະນຸດ
ຈະຕ້ອງຂາໄຫວ້ນະມັສການພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະພາກສອງຂອງພຣະບັນຍັດ ແມ່ນການປະຕິບັດຣະ
ຫວ່າງມະນຸດກັບມະນຸດຈະຕ້ອງໃຊ້ຊີວິດຢູ່ດ້ວຍຄວາມສົງຄາມຢ່າງຖືກຕ້ອງປອງດອງກັນ. ໜ້າເສັຍດາຍຄຣູ
ສອນສາສນາເຊັ່ນພວກຟາຣີຊາຍ ແລະພວກຊາດູກາຍມີແຕ່ສອນຄຳສັ່ງຂອງໂມເຊ ບາດໂມເຊນຳເອົາພຣະ
ບັນຍັດມາເຂົາກໍຮູ້ວ່າ ມະນຸດຈະຕ້ອງຢູ່ນຳກັນດ້ວຍຄວາມສົງຄາມ ແຕ່ພວກເຂົາກໍບໍ່ປະຕິບັດດັ່ງນັ້ນເລີຍ.
"ເຂົາເປັນຄົນນຳທາງຕາບອດ ຖ້າຄົນຕາບອດຈູດົນຕາບອດ ເຂົາທັງສອງກໍຈະຕົກຊຸມ"(ມັດທາຍ 15:14ຂ)
ກົດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແລະສຳຄັນທີ່ມາຈາກເບື້ອງເທິງຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ (ອ່ານ ໂຢຮັນ 13:34-35).

2. ຫລັກພື້ນຖານອັນແທ້ຈິງ (ມັດທາຍ 22 :15-33)

ເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າພຣະບັນຍັດສິບປະການໃນພຣະທັມອົພິບ 20 ເປັນຫລັກພື້ນຖານໃນການດຳລົງຊີວິດຂອງ
ຄຣິສຕຽນ ເພາະວ່າຈາກຂໍ້ 1-11 ແມ່ນສື່ບັນຍັດທຳອິດແມ່ນຈາກລຸ່ມຂຶ້ນເທິງ (Vertical) ແປວ່າໃຫ້ມະນຸດ
ປະຕິບັດກັບພຣະເຈົ້າ. ສ່ວນຂໍ້ 12-17 ແລະຫົກຂໍ້ຫລັງແມ່ນໄປທາງນອນ (Horizontal) ແປວ່າໃຫ້ມະນຸດ
ປະຕິບັດກັບມະນຸດດ້ວຍກັນ. ຕໍ່ໄປແມ່ນບັນຍັດຫົກຂໍ້ສຳລັບມະນຸດປະຕິບັດກັບມະນຸດດັ່ງນີ້;

1. ຈົ່ງນັບຖືບິດາມານດາຂອງເຈົ້າ ເພື່ອເຈົ້າຈະມີອາຍຸຫມັ້ນຍືນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງ
ເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້.
2. ພວກເຈົ້າຢ່າຂ້າຄົນ.
3. ຢ່າລ່ວງເກີນຜິວເມັງຜູ້ອື່ນ.
4. ຢ່າລັກຊັບ.
5. ຢ່າເປັນພຍານເທັດໃສ່ຮ້າຍເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ.
6. ຢ່າອິດສາຢາກໄດ້ເຮືອນຂອງຜູ້ອື່ນ ຢ່າອິດສາ
ຢາກໄດ້ຜົວຫລີເມັງ ຢາກໄດ້ຂ້ອຍທາດ ຢາກໄດ້ງົວຄວາຍ ຢາກໄດ້ລໍຫລີສິ່ງອື່ນໃດທີ່ເປັນຂອງຄົນອື່ນ".

ທາກເຮົາເອົາທັງ 4 ຂໍ້ທີ່ຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າມາຂຽນລົງທາງຕັ້ງ ແລະເອົາທັກຂໍ້ຂຽນໄປທາງນອນເຮົາ ຈະຕິບັດຕໍ່ກັນແລະແລ້ວເຮົາຈະໄດ້ຮູບໄມ້ການແຂນທັງທາງຕັ້ງແລະທາງນອນ. ພຣະບັນຍັດສືບປະການນີ້ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກແລະທ່ວງໃຍພວກເຮົາ, ຊົງຍ້ານພວກເຮົາຫລົງລົມພຣະຄຸນ ແລະ ຊົງຍ້ານພວກເຮົາບໍ່ຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນຈຶ່ງອອກບັນຍັດນີ້. ສລຸບແລ້ວຫລັກພື້ນຖາມອັນແທ້ຈິງນັ້ນແມ່ນພຣະ ເຈົ້າຊົງເປັນຄວາມຮັກ ແລະພຣະອົງມີພຣະປະສົງໃຫ້ເຮົາຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ ດັ່ງທີ່ເຫັນຄຳສອນວ່າ "ຈົ່ງຮັກ ເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງ" (ມາຣະໂກ 12 :31). ຮັກເພື່ອບ້ານໝາຍເຖິງມະນຸດຄົນ, ຮັກຕົນເອງ ອັນ ໝາຍເຖິງຕົນເອງຮັກຕົນເອງແນວໃດໃຫ້ຮັກເພື່ອນບ້ານຢ່າງດຽວກັນ ແຕ່ກໍໜ້າເສັຍດາຍລາງຄົນບໍ່ຮູ້ຈັກຮັກ ຕົນເອງ. ເພາະວ່າຄົນທີ່ຮັກຕົນເອງກໍຈະບໍ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວຊ້າມົວໝອງໃສ່ຕົນ, ລາວຈະບໍ່ກິນເຫລົ້າເມົາຢາ ເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍຕົນເອງເຈັບປວດ ລາວຈະຊອກສແວງຫາທາງແຫ່ງຄວາມລອດພີ້ຈາກສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຕ່າງໆ ແລະໃນທີ່ສຸດລາວກໍຈະຊອກສແວງຫາຊີວິດຫລັງຈາກຊີວິດນີ້ເມື່ອຈົບລົງແລ້ວຈະໄປຢູ່ໃສນັ້ນເປັນຕົ້ນຕໍ.

ລາງເທື່ອເຮົາຄິດວ່າເຮົາເຮັດສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ໂດຍສະເພາະຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງ ເພາະລາງເທື່ອເຫັນ ລາງຄົນແລ້ວບໍ່ເປັນຕາຮັກເລີຍ ທາກເຮົາຄິດແນວນີ້ແລ້ວ ໝາຍຄວາມວ່າພຣະເຈົ້າບອກຄົນຜິດຊົນບໍ່ ? ໃຫ້ ເຮົາຄິດເບິ່ງຕອນພຣະເຈົ້າເລືອກເອີ້ນໂມເຊໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳຊົນຊາດອິສຣາເອນອອກຈາກການເປັນຂ້າທາດທີ່ ເອຍິບນັ້ນໂມເຊກໍຕອບວ່າ "ຂ້ານ້ອຍເປັນມະນຸດທີ່ມາດາສາມັນ ຈະໄປທາກະສັດຟາຣາໂອໄດ້ບໍ່ ? ຂ້ານ້ອຍ ຈະນຳພວກອິສຣາເອນອອກໄປຈາກປະເທດເອຍິບຢ່າງໃດ ? (ອີພຍິບ 3 : 11). ເຮົາເຫັນແລ້ວວ່າເມື່ອພຣະ ເຈົ້າຊົງເລືອກແລ້ວເຮົາຈະປະຕິເສດກະບໍ່ໄດ້ ? ເຮົາວ່າເຮົາເຮັດບໍ່ໄດ້ ພຣະເຈົ້າກໍຈະນຳເຮົາຄືໄດ້ນຳໂມເຊ ຜ່ານມາແລ້ວ. ດັ່ງນັ້ນເມື່ອພຣະອົງຊົງບອກເຮົາວ່າ "ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງ" ນັ້ນພຣະເຈົ້າຊົງ ເຫັນວ່າເຮົາເຮັດໄດ້ ຕ່າງແຕ່ວ່າເຮົາຈະເຮັດຫລືບໍ່ ?

ຄຳຖາມ :

1. ພຣະບັນຍັດແມ່ນຫຍັງ ?
2. ພຣະບັນຍັດດີ ແລະບໍ່ດີແນວໃດ ?
3. ພວກຊາດູກາຍເຄັ່ງຄັດແນວໃດ ? ເມື່ອເຂົາເຄັ່ງຄັດພຣະບັນຍັດແທ້ ເປັນຫຍັງເຂົາບໍ່ຮັກຜູ້ອື່ນເໝືອນ ຮັດກຕົນເອງ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຊອກເອົາເຮືອງພຣະເຢຊູ ?
4. ການນັບຖືສາສນາຂອງຊາດູກາຍພາຜູ້ຕິດຕາມໄປຮອດໃສ?
5. ອາທິດນີ້ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດກັບພຣະບັນຍັດພາກສອງທີ່ມີທັກຂໍ້ ຄື ;
 1. ຈົ່ງນັບຖືບິດາມານດາຂອງເຈົ້າ ເພື່ອເຈົ້າຈະມີອາຍຸຫມັ້ນຍືນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຂອງເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້.

2. ພວກເຈົ້າຢ່າຂ້າຄົນ.

3. ຢ່າລ່ວງເກີນຜົວເມັງຜູ້ອື່ນ.

4. ຢ່າລັກຊັບ.

5. ຢ່າເປັນພຍານເທັດໃສ່ຮ້າຍເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ.

6. ຢ່າອິດສາຢາກໄດ້ເຮືອນຂອງຜູ້ອື່ນ ຢ່າອິດສາຢາກໄດ້ຜົວຫລີເມັງ ຢາກໄດ້ຂ້ອຍທາດ ຢາກໄດ້ງົວຄວາຍ ຢາກໄດ້ລໍຫລີສິ່ງອື່ນໃດທີ່ເປັນຂອງຄົນອື່ນ”.

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 13

ພຣະມະຫາບັນຊາ

ຂໍ້ພຣະຄໍາພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ມັດທາຍ 28:18-20
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄໍາພິ:	ມັດທາຍ 28
ຈຸດປະສົງສຳຄັນ:	ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຊົງມອບອຳນາດໃຫ້ສ້າງສາວົກທຸກຊາດ
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເຮົາມີວິທີໃດໃນການປະຕິບັດຄຳສັ່ງໃຫ້ສ້າງສາວົກ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເປັນສິ່ງທຳອິດແມ່ນສ້າງສາວົກໃນໂບດຂອງຂ້ອຍ.

ບົດນຳ

ກ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູຈະສະເດັດກັບສູ່ສວັນ ພຣະອົງໄດ້ສັ່ງພວກສາວົກໃຫ້ອອກໄປທົ່ວໂລກປະກາດເຣື່ອງຂອງພຣະອົງແລະຊັກຊວນ, ສັ່ງສອນຄົນທົ່ວໂລກໃຫ້ເປັນລູກສິດຕິດຕາມພຣະອົງ ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງເປັນທິນທາງດຽວທີ່ຈະນຳພາມະນຸດທັງຫລາຍໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກບຶງໄຟນະຣົກ. ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນຄວນເຂົ້າໃຈ ແລະປະຕິບັດຄຳສັ່ງໃຫຍ່ (great commission) ນີ້ ເພາະວ່າເປັນຄຳສັ່ງ ບໍ່ແມ່ນຄຳຂໍຮ້ອງ.

1. ຊົງມອບອຳນາດ (ມັດທາຍ 28:18)

ການຄືນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູເປັນການພິສູດວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງທຸ່ງແທ້ແຕ່ອົງດຽວ ດ້ວຍວ່າບໍ່ພຣະໃດໆໃນໂລກທີ່ຕາຍໄປແລ້ວຈະຄືນມາຄືພຣະອົງ ແຕ່ກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະສະເດັດກັບໄປຍັງສວັນຊັ້ນພ້າພຣະອົງໄດ້ສັ່ງພວກສາວົກໃຫ້ໄປພົບກັບພຣະອົງທີ່ແຂວງຄາລີເລ (ມັດທາຍ 26:32). ດັ່ງນັ້ນເມື່ອເວົ້າເຖິງອຳນາດແລ້ວເຮົາເຫັນວ່າພຣະເຢຊູມີອຳນາດເໜືອຄວາມຕາຍ ເພາະວ່າມີແຕ່ພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນທີ່ຕາຍໄປແລ້ວຄືນມາມີຊີວິດອີກ ແລະສະເດັດຂຶ້ນໄປສວັນທັງເປັນ, ໃນຂະນະທີ່ຄວາມຕາຍມີອຳນາດເໜືອມະນຸດທຸກຄົນທີ່ຈະຕ້ອງຕາຍແລ້ວຖືກຝັງລົງໄປໃນດິນ. ພຣະເຢຊູເວົ້າກັບສາວົກວ່າ “ອຳນາດທັງໝົດໃນສວັນແລະທີ່ແຜ່ນດິນໂລກກໍຕິ ຊົງມອບໃຫ້ແກ່ເຮົາແລ້ວ” (ມັດທາຍ 28:18). ແປວ່າ ພຣະອົງຊົງຮັບອຳນາດທັງໝົດຈາກພຣະບິດາເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ພຣະອົງຈຶ່ງໃຊ້ອຳນາດ ແລະໃຫ້ອຳນາດພວກສາວົກເພື່ອກິຈການຂອງພຣະອົງ.

ອຳນາດມີຄວາມໝາຍຄ້າຍຄືກັບກັບ (ສິດ) ຫລື (ມີສິດ) ແຕ່ສິດອຳນາດທຸກຢ່າງມີຂອບເຂດຈຳກັດໃນສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງ ຫລືບ່ອນໃດບ່ອນນຶ່ງສເມີ. ສິດອຳນາດທີ່ພຣະເຢຊູມອບໃຫ້ພວກສາວົກກໍໄດ້ຖືກຈຳກັດໄວ້ດັ່ງນີ້; “ເຮັດໃຫ້ຄົນທຸກຊາດເປັນລູກສິດ ໃຫ້ເຂົາຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະບິດາ ພຣະບຸດ ແລະພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ສັ່ງສອນເຂົາໃຫ້ຖືຮັກສາສາສະນະພັດ” (ຂໍ້ 19-20ກ). 1. ເຮັດໃຫ້ເປັນລູກສິດ, ແປວ່າສອນ

ເຂົາໃຫ້ກາຍເປັນລູກສິດ (ລູກສິດຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕົນແບບດຽວກັບຄຣິດ) ເປັນຜູ້ຕິດຕາມພຣະອາຈານ, ແປວ່າເປັນຜູ້ຮຽນຮູ້ທຸກບ່ອນທີ່ໄປ. 2. ໃຫ້ບັບຕິສະມາ ແປວ່າໃຫ້ບັບຕິສະມາໃນພຣະເຈົ້າສາມພຣະພາກ. 3. ສິ່ງສອນເຂົາໃຫ້ປະຕິບັດສາຣະພັດ (ທຸກຢ່າງ). ພວກສາວິກທີ່ພຣະເຢຊູສົ່ງອອກໄປຈະໄດ້ຮັບສິດອຳນາດໃນຂອບເຂດນີ້, ສ່ວນອຳນາດນອກຈາກນີ້ຈະຕ້ອງສຶກສາກັນອີກເທື່ອນຶ່ງ ເພາະວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ສັນຍາໄວ້ແລ້ວວ່າຈະມອບສິດເບື້ອງຕົ້ນເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ດັ່ງທີ່ອ່ານມາແລ້ວຂ້າງເທິງ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຮິດອຳນາດຂອງພຣະເຢຊູ 1. ດ້ວຍສາຍຕາ. 2. ດ້ວຍການສຳຜັດ ແລະ 3. ດ້ວຍເຫດການຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນບຸກຄົນ ແລະໃນໂລກດ້ວຍ. ສຳລັບດ້ວຍສາຍຕາ ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຫລາຍໆ ບ່ອນໄດ້ນຳຜູ້ຄົນຫລວງຫລາຍໃນໂລກນີ້ມາຫາພຣະເຢຊູ ດ້ວຍຮິດອຳນາດທີ່ພຣະເຢຊູມອບໃຫ້, ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ເຫລົ່ານີ້ໄດ້ນຳເອົາຄົນທຸກປະເພດມາເປັນລູກສິດພຣະເຢຊູ, ແລະໄດ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາຄົນເປັນໝື່ນເປັນແສນມາແລ້ວ ແລະຜູ້ຮັບໃຊ້ທຸກຄົນໄດ້ພະຍາຍາມສັ່ງສອນຜູ້ເຊື່ອໃຫ້ປະຕິບັດສິ່ງສາຣະພັດດ້ວຍ. ສຳລັບດ້ວຍການສຳຜັດແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຕົວຂ້າພະເຈົ້າເອງ ໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງໄດ້ຮັບຊີວິດໃໝ່ດ້ວຍຮິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຄິດອອກວ່າຈະເປັນຄົນດີດັ່ງທີ່ເປັນຢູ່ໃນວັນນີ້. ສຸດທ້າຍຍັງໄດ້ເຫັນເຫດການເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງຄົນອື່ນໆທີ່ປ່ຽນແປງ, ແລະເຫດການຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນໂລກນັ້ນໄດ້ບົ່ງບອກວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຮິດອຳນາດ ແລະທຸກຢ່າງທີ່ຊົງສ້າງຍັງເປັນຣະບຽບຢູ່ ເພາະທຸກຢ່າງນັ້ນຖືກປົກຄອງ ແລະຄຸ້ມຄອງດ້ວຍຮິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ໃນພຣະທັມກິຈການ ກ່າວວ່າ "ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດຈະສະເດັດມາເຖິງພວກທ່ານ ແລະພວກທ່ານຈະເປັນພຍານຝ່າຍເຮົາ ໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ຕລອດທົ່ວແຂວງຢູດາຍ, ກັບແຂວງຊາມາເຣັງ, ແລະຈົນເຖິງທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ" (ກິຈການ 1:8). ແປວ່າເມື່ອພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງແລ້ວ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະຖືກບັນດານໃຈຈາກພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດໃຫ້ອອກໄປເປັນພຍານຝ່າຍພຣະເຢຊູ ແລະລາວຈະປະຕິບັດພຣະມະຫາບັນຊາໃນມັດທາຍ 28: 19. "ເຮັດໃຫ້ຄົນທຸກຊາດເປັນລູກສິດ ໃຫ້ເຂົາຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະບິດາ ພຣະບຸດ ແລະພຣະວິນຍານບໍ່ຮິສຸດ ສັ່ງສອນເຂົາໃຫ້ຖືຮັກສາສາຣະພັດ".

2. ພຣະເຢຊູຊົງແຕ່ງຕັ້ງເຮົາ (ມັດທາຍ 28:19-20)

ມີຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາເຂົ້າໃຈຜິດເຣື່ອງການແຕ່ງຕັ້ງ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນແຕ່ງຕັ້ງສິດຍາພິບານ ຫລືເວົ້າງ່າຍໆວ່າ ສະຖາປະນາອາຈານສອນພຣະທັມພຣະເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ລາວເປັນສາສນາຈານ. ກ່ອນອື່ນຕ້ອງທຳຄວາມເຂົ້າໃຈເຣື່ອງອາຈານ ແລະສາສນາຈານສາກ່ອນ. ຄຳວ່າ "ອາຈານ" ແຕ່ລະໂບດ ແຕ່ລະນິກາຍເຂົ້າໃຈຕ່າງກັນ. ເຊັ່ນລາງໂບດ ຫາກໃຜຜູ້ນຶ່ງເປັນຜູ້ສອນພຣະຄຳພີແລ້ວເພິ່ນຮ້ອງກັນວ່າອາຈານ. ເພື່ອເຂົ້າໃຈແບບງ່າຍໆ ເຮົາເອົາຣະບົບຂອງການສຶກສາທີ່ໄປມາເປັນຕົວຢ່າງວ່າ. ຫາກຄຣິດສອນຊັ້ນປະຖົມລົງໄປແລ້ວຈະຖືກຮ້ອງວ່າ "ຄຣິດ ຫລື ນາຍຄຣິດ". ຫາກສອນມັທະຍົມຂຶ້ນໄປຈະຖືກຮ້ອງຜູ້ສອນວ່າ "ອາຈານ".

ສຳລັບຣະບົບຂອງຄະນະບັບຕິສ ຜູ້ສອນໂຮງຮຽນວັນອາທິດຈະຖືກຮ້ອງວ່າ "ຄຣິດສອນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ" ສ່ວນຄຳວ່າ ອາຈານ ແລະສາສນາຈານນັ້ນແມ່ນຜູ້ດຽວກັນ ແຕ່ກ່ອນຈະເປັນອາຈານຈະຕ້ອງຖືກສະຖາປະ

ນາຈາກໂບດເສັຍກ່ອນຈຶ່ງຈະຮ້ອງວ່າອາຈານ ຫລືສາສນາຈານ ເວົ້າຢ່າງແຈ້ງແລ້ວແມ່ນເພິ່ນເປັນອາຈານ ສອນສາສນາ. ຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາຍັງເຂົ້າໃຈຜິດໄປຮ້ອງອາຈານວ່າ ສາສະດາຈານ, ຖ້າຈະຮ້ອງໃຫ້ຖືກ ຕ້ອງຮ້ອງເພິ່ນວ່າ ສາສນາຈານ, ເພາະເພິ່ນເປັນອາຈານສອນສາສນາ. ແລະຄຳວ່າສາສນານັ້ນແມ່ນຄົນ ທົ່ວໄປພາກັນຮ້ອງພວກເຮົາວ່າເປັນຄົນນັບຖືສາສນາຄຣິສຕຽນ ທີ່ຈິງແລ້ວພຣະເຢຊູບໍ່ຄືກັບຜູ້ນຳສາສນາທົ່ວ ໄປ ແຕ່ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ.

ລາງຄົນເວົ້າວ່າບໍ່ຈຳເປັນຈະຕ້ອງຖືກສະຖາປະນາ ເປັນອາຈານເລີຍ ພຣະເຈົ້າໃຊ້ແລ້ວກະເຮັດໄດ້ໂລດ. ໃນ ມັດທາຍ 28:18-20 ເວົ້າເຖິງພຣະເຢຊູແຕ່ງຕັ້ງສາວິກໃຫ້ອອກໄປປະກາດ. “ອຳນາດທັງໝົດໃນສະໄໝແລະ ທີ່ແຜ່ນດິນໂລກກໍ່ຕົວ ຊົງມອບໃຫ້ແກ່ເຮົາແລ້ວເຫດສັນນັ້ນພວກທ່ານຈົ່ງໄປ ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນທຸກຊາດເປັນລູກ ສິດ ໃຫ້ເຂົາຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະບິດາ ພຣະບຸດ ແລະພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດສັ່ງສອນເຂົາ ໃຫ້ຖືຮັກສາສາສະໜາຂຶ້ນເຮົາໄດ້ສັ່ງພວກເຈົ້າໄວ້ແລ້ວນັ້ນ ນີ້ແຫລະ, ເຮົາຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍທຸກໆ ວັນຈົນ ຫມົດກັບ” (ຂໍ້ 18-20). ແປວ່າພຣະເຢຊູແຕ່ງຕັ້ງສາວິກ ເປັນເໝືອນທູດຈາກປະເທດນຶ່ງໄປຈະຈຳການຢູ່ປະ ເທດນຶ່ງ ແລະທູດນັ້ນຈຳເປັນຈະຕ້ອງມີອຳນາດເວົ້າຕາງໜ້າປະເທດຂອງຕົນ ດັ່ງນັ້ນພຣະເຢຊູຈຶ່ງມອບອຳ ນາດໃຫ້ສາວິກເປັນຜູ້ຕາງໜ້າພຣະເຢຊູ, ຕາງໜ້າຝ່າຍສະໄໝ, ແລະເມື່ອອອກໄປປະຈຳການແລ້ວພຣະອົງບໍ່ ໄດ້ປະປ່ອຍໃຫ້ນ້ອຍໃຈ ແຕ່ຊົງສັນຍາກັບສາວິກວ່າຈະຢູ່ນຳທຸກເວລາ, ທຸກສະຖານທີ່, ທຸກສະຖານະການ. ການຖືກແຕ່ງຕັ້ງ ຫລືອາຈານທີ່ຖືກສະຖາປະນາມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງນັ້ນແຫລະ. ສລຸບແລ້ວສະຖາປະນາ (ແຕ່ງຕັ້ງ) ແມ່ນສຳຄັນຫລາຍ.

ນອກນັ້ນຍັງສຳຄັນຕໍ່ກົດໝາຍຂອງບ້ານເມືອງອີກ ຄືລາວມີສິດອຳນາດໃນການປະກອບພິທີແຕ່ງງານ, ປະ ກອບພິທີງານສົບ ແລະສາມາດຢັ້ງມັກໂທດຖືກຄຸກໄດ້ອີກດ້ວຍ. ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈເພີ່ມ ຈຶ່ງຂໍຍົກເອົາ ເຣື່ອງການແຕ່ງຕັ້ງທີ່ພຣະຄຳພິກ່າວມາຂ້າງເທິງ; ສົມມຸດວ່າເຮົາມີລູກສາວມັກຮັກກັບຜູ້ບ່າວແລ້ວຍ້າຍໄປຢູ່ ນຳກັນເລີຍຫົວອີກຂອງຜູ້ເປັນພໍ່ເປັນແມ່ນຈະເປັນແນວໃດ? ພຣະຄຳພິສອນໄວ້ແນວໃດ? ນີ້ເປັນພຽງການ ຄິດອັນທຳອິດເທົ່ານັ້ນ. ເຣື່ອງກົດໝາຍເດ? ເພິ່ນວ່າເຂົາທັງສອງເປັນຜົວເມັຍກັນບໍ່? ແນ່ນອນກົດໝາຍຈະບໍ່ ນັບວ່າເປັນຜົວເມັຍກັນ. ບັດນີ້ກັບມາເວົ້າກັນເຣື່ອງຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ ຫລືສະຖາປະນາເປັນອາ ຈານກໍສຳຄັນດັ່ງນີ້ແຫລະ. ຂໍສັ່ງເກດ; ເມື່ອກ່ອນສາວິກທັງສົບສອງຄົນຢູ່ແລະຕິດກັບພຣະເຢຊູ ມາບັດນີ້ຖືກ ແຕ່ງຕັ້ງແລະມອບອຳນາດໃຫ້ອອກໄປໃຊ້ນາມຊື່ພຣະເຢຊູ ຈຶ່ງເປັນປະເດັດສຳຄັນທີ່ສຸດ, ແລະສຳຄັນໄປ ກວ່ານັ້ນແມ່ນໄປເຮັດຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງສັ່ງຈຶ່ງຈະຖືກຕ້ອງ.

3. ຊົງສັນຍາວ່າຈະສະຖິດຢູ່ດ້ວຍ (ມັດທາຍ 28:20)

"ເຮົາຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍທຸກໆ ວັນຈົນຫມົດກັບ" (ຂໍ້ 20). ເປັນຄຳໝັ້ນສັນຍາພຣະເຢຊູໄດ້ສັນຍາກັບພວກ ສາວິກວ່າຈະຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍ ແປວ່າຊົງຢູ່ກັບທຸກຄົນທີ່ຊົງໃຊ້ໄປ ແລະຖາມວ່າຈະຢູ່ດົນປານໃດ? ມີຄຳ ຕອບວ່າ ພຣະອົງຈະຢູ່ນຳທຸກໆວັນຈົນໝົດກັບນັ້ນ ໝາຍຄວາມວ່າຈະຢູ່ຈົນກວ່າສິ້ນຍຸກສມັຍ. ເມື່ອເຮົາຮູ້ວ່າ ພຣະອົງຊົງຢູ່ນຳແລ້ວເຮົາຈະຢ້ານອັນໃດ? ເຮົາຈະຄິດຍາກອັນໃດ? ເຣື່ອງນີ້ຂໍນຳທ່ານໄປເຂົ້າໃຈເພີ່ມ ດັ່ງນີ້;

ທ່ານພໍຈິໄດ້ບໍ່ວ່າຕອນທ່ານເປັນເດັກນ້ອຍມັກຍ້ານອັນນັ້ນ, ຍ້ານອັນນີ້ ໂດຍສເພາະແມ່ນຍ້ານຄວາມມືດ ແຕ່ເມື່ອພໍ່ຫລືແມ່ຂອງເຮົາຈູງແຂນເຮົາໄປແລ້ວເຮົາກະບໍ່ຍ້ານບໍ່ແມ່ນບໍ່? ພຣະເຢຊູກໍຈະເຮັດແນວນີ້ກັບເຮົາ ຫາກເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ພຣະອົງຈູງແຂນເຮົາ.

ປະການທີສອງເຮືອງພຣະອົງຢູ່ນຳເຮົາ. ເມື່ອເຮົາຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງຢູ່ນຳເຮົາແລ້ວ ເຮົາເອງກໍຈະບໍ່ເຮັດແນວບໍ່ດີໃນຂະນະທີ່ເຮົາໄປໄກຫຼືໄກຕາພີ່ນ້ອງຄຣິສຕຽນ ເພາະຈິດໃຈເຮົາສຳນຶກສເມີວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ກັບເຮົາ, ຊົງເບິ່ງເຮົາເພາະຫ່ວງໃຍເຮົາ. ດັ່ງນັ້ນປະການທີສອງນີ້ ແມ່ນເດັດຂາດເຮົາຈະບໍ່ເຮັດແນວບໍ່ດີ ຫລືເຮັດການມືດ ເພາະເຮົາຍ້ານຍຳເກງພຣະອົງ. ພຣະທັມລູກາກ່າວວ່າ “ຖ້າຜູ້ໃດຢາກຕາມເຮົາມາ ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຕັດສິດຂອງຕົນເສັງແລະຮັບແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງຕົນທຸກວັນແລ້ວຕິດຕາມເຮົາມາ” (ລູກາ 9:23). ດັ່ງນັ້ນເມື່ອເຮົາຕັດສິນໃຈຕິດຕາມພຣະອົງແລ້ວຈຶ່ງຕັ້ງເປົ້າໝາຍຂອງເຮົາໃຫ້ຊັດເຈນ.

ຄຳຖາມ:

1. ການເປັນສາວິກໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?
2. ເຮົາຈະຕ້ອງເຮັດຫຍັງແດ່ໃນເມື່ອເຮົາເປັນສາວິກ?
3. ມັດທາຍ 28 ເຮົາໄດ້ຍິນຢູ່ເລື້ອຍຈົນລື່ງຫຼື ແຕ່ວ່າມີໃດເຮົາຈະປະຕິບັດ?
4. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງຖືກແຕ່ງຕັ້ງສາສນາຈານ ຄືພຣະເຢຊູແຕ່ງຕັ້ງສາວິກ?
5. ພຣະອົງຊົງສັ່ງສາວິກໄປເຮັດຫຍັງແດ່?
6. ພຣະເຢຊູໄດ້ສັນຍາກັບສາວິກແນວໃດ? ທ່ານເຂົ້າໃຈແນວໃດ?

ຫວ